

รายงานประจำปี 2555

ANNUAL REPORT 2012

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

OFFICE OF INDUSTRIAL ECONOMICS

รายงานประจำปี 2555 ANNUAL REPORT 2012

จัดทำโดย

- คณะทำงานจัดทำหนังสือรายงานประจำปีงบประมาณ 2555 สศอ.

ที่ปรึกษา

- นายสมชาย หาญหิรัญ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- นายพิชัย ตั้งชนะชัยอนันต์ รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

คณะกรรมการ

- นางวารี จันทร์เนตร • นางสาวจริยา เต็นดวง • นางสาวสมพิศ นาคสุข • นางศุภิดา เสมอมีสุข • นายอนุวัตร จุลินทร • นางสาววรางคณา พงศาปาน
- นางสาวสุภาภรณ์ วิลโลเรืองสุวรรณ • นายกฤษฎา นุรักษ์ • นายวิญญู ไหลประสิทธิ์พร • นางสาวศศิมา วงษ์เสรี • นายบุญอนันต์ เศวตสิทธิ์

ออกแบบและจัดพิมพ์โดย บริษัท บีทีเอส เพรส จำกัด

รายงานประจำปี 2555
ANNUAL REPORT 2012

4

สารจากผู้อำนวยการ

4

8

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไป

7

- วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม จรรยา
- คณะผู้บริหาร
- โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการ สศอ.
- โครงสร้างและอัตรากำลัง
- งบประมาณ สศอ.
- ข้าราชการพลเรือนดีเด่น

21

ส่วนที่ 2 : ผลการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555

- ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555
- ผลการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐของ สศอ. ในปี 2555
- การดำเนินงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารราชการ พ.ศ. 2540

22

31

ส่วนที่ 3 : ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญ

- ยุทธศาสตร์และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยในอนาคต
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเมืองคู่แฝด
- ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์
- ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง
- การพัฒนาอุตสาหกรรม (เฟอร์นิเจอร์และอาหาร)
- เชิงสร้างสรรค์...ทางออกสู่ตลาดอนาคต
- สรุปภาวะอุตสาหกรรมไทยปี 2555 และแนวโน้มปี 2556

32

ส่วนที่ 4 : ผลงานสำคัญของ สศอ. 51

- ยกระดับประสิทธิภาพภาคอุตสาหกรรม เตรียมพร้อมเป็นผู้นำด้วยพื้นฐานทางปัญญา
- การจัดทำยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการภาคอุตสาหกรรม
- นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ
- มาตรการเพิ่มขีดความสามารถอุตสาหกรรมไทยในการแข่งขันภายใต้กฎระเบียบของสหภาพยุโรป ระยะที่ 2 (ปี 2555-2557)
- การผลักดันนโยบายโครงการรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล (Eco-car)
- โครงการศึกษาแนวทางการสร้างคุณค่าให้กับผลิตภัณฑ์สับปะรด
- การดำเนินโครงการเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง
- โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้าน
[ยุทธศาสตร์การพัฒนาร่วมมือด้านอุตสาหกรรมในพื้นที่เศรษฐกิจตอนใต้
(Southern Economic Corridor: SEC) ในบริบทการรับรองการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)]
- สศอ. ติดตามการใช้สิทธิประโยชน์ FTA ภาคอุตสาหกรรมไทยปี 2554 เตรียมความพร้อมสู่ AEC
- ดัชนีอุตสาหกรรม สศอ.
- รายงานผลิตภาพและผลประกอบการอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2554
- การจัดการความรู้สู่องค์กรแห่งการเรียนรู้
- แผนที่นำทางด้านเทคโนโลยีกับอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์พลาสติกไทย

ส่วนที่ 5 : กิจกรรมการดำเนินงานสำคัญในรอบปี 87

- OIE FORUM เพิ่มพลังอุตสาหกรรมไทย อนาคตใหม่ AEC
- กิจกรรมการดำเนินงานในรอบปี 2555
- ประมวลภาพกิจกรรม

100 ส่วนที่ 6 : รายงานทางการเงิน

- งบแสดงฐานะการเงิน
- การตรวจสอบงบการเงิน

100

สารจากผู้อำนวยการ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

การพัฒนาในปัจจุบันได้ยึดโยงบริบทด้านเศรษฐกิจ สังคม และชุมชนของประเทศเข้าด้วยกัน บทบาทของภาครัฐในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมจึงต้องทำหน้าที่ทั้งเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของประเทศ ควบคู่ไปกับการสร้างสมดุลของการพัฒนาเพื่อให้เกิดการยกระดับสังคม ชุมชน และสิ่งแวดล้อมที่มีคุณภาพสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างยั่งยืน

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ในฐานะที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานวิชาการของกระทรวงอุตสาหกรรม มีภารกิจและหน้าที่ในการจัดทำและเสนอแนะนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนงานเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของประเทศให้สามารถแข่งขันได้อย่างเข้มแข็งท่ามกลางปัจจัยแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ผ่านการศึกษา วิเคราะห์ วิจัยเพื่อนำไปสู่การพัฒนาและวางแนวทางสร้างรากฐานความพร้อมให้กับภาคอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการของไทย โดยในปี 2555 ที่ผ่านมา สศอ. ได้ดำเนินการตามภารกิจหน้าที่ดังกล่าวในหลายเรื่อง เช่น การจัดทำยุทธศาสตร์และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยในอนาคต ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการภาคอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเมืองคู่แฝด ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรม ยานยนต์ ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ และการพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้านรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) เป็นต้น

นอกจากนี้ ในการทำหน้าที่เร่งเตือนภัยด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สศอ. ได้พัฒนาเครื่องมือให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรม การติดตามภาวะความเป็นไปของเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและคาดการณ์แนวโน้มและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อเศรษฐกิจอุตสาหกรรมไทยที่มีความถูกต้องชัดเจน เพื่อแจ้งเตือนให้กลุ่มเป้าหมายต่างๆ ได้รับทราบและนำไปใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น ตลอดจนหามาตรการสร้างภูมิคุ้มกันและเตรียมความพร้อมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมให้สามารถรับมือได้ทันทั่วทั้ง

ในด้านการพัฒนาไปสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ สศอ. ได้สร้างบุคลากรให้มีความเป็นเลิศทางด้านวิชาการและชำนาญด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดผลสัมฤทธิ์ที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศโดยรวมอย่างแท้จริง รวมทั้งสร้างความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับหน่วยงานทั้งจากภาครัฐ เอกชน สถาบันวิชาการ สถานศึกษา และผู้ประกอบการ ตลอดจนภาคประชาสังคมที่มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนและผลักดันให้ภาคอุตสาหกรรมของประเทศสามารถแข่งขันได้อย่างเข้มแข็ง

สศอ. มุ่งมั่นที่จะพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของไทยให้ยืนหยัดแข่งขันได้อย่างมั่นคงในระยะยาวและสามารถเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันบนพื้นฐานของความรู้ เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมเติบโตพร้อมกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีของสังคมต่อไป

(ดร.สมชาย หาญหิรัญ)

ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ส่วนที่ 1

ข้อมูลทั่วไป

- วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม จรรยา
- คณะผู้บริหาร
- โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการ สศอ.
 - โครงสร้างและอัตรากำลัง
 - งบประมาณ สศอ.
 - ข้าราชการพลเรือนดีเด่น

วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม จรรยา

• วิสัยทัศน์ (VISION) •

เป็นองค์กรชั้นนำการพัฒนอุตสาหกรรม

• พันธกิจ/ภารกิจ •

1. จัดทำ บุคลากร ผลักดันนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์ในการพัฒนอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มมูลค่า และขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน
2. จัดทำระบบสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ตัวชี้วัด สัญญาณเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม ที่ทันสมัย เชื่อถือได้ และเชื่อมโยงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งให้บริการเผยแพร่
3. สร้างความเข้มแข็งในการเป็นองค์กรแห่งความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

• ค่านิยม •

จริยธรรมนำคน พัฒนาตนเป็นนิจ
สร้างมิตรร่วมงาน ปฏิบัติการเชิงรุก

• อานาจหน้าที่

- ◆ เสนอแนะนโยบาย แนวทาง และมาตรการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม รวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ
- ◆ เสนอแนะนโยบาย กำหนดทำที่ แนวทางความร่วมมือด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ รวมทั้งประชุมเจรจากับองค์การหรือหน่วยงานต่างประเทศด้านอุตสาหกรรม
- ◆ ศึกษา วิเคราะห์เศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดนโยบาย การวางแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม และการแก้ปัญหาหรือพัฒนาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
- ◆ วิเคราะห์ วิจัย คาดการณ์แนวโน้ม และเตือนภัยด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- ◆ ประสาน เร่งรัด ติดตาม และประเมินผลการพัฒนาอุตสาหกรรม
- ◆ กำหนดนโยบายการสำรวจ การเก็บรักษา การใช้ประโยชน์ข้อมูลด้านอุตสาหกรรม การจัดทำดัชนีอุตสาหกรรม และทำหน้าที่เป็นศูนย์สารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- ◆ ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน หรือตามที่กระทรวงอุตสาหกรรม หรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

• จรรยาบรรณการของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ข้อพึงปฏิบัติของข้าราชการ

- 1. ความซื่อสัตย์สุจริตและรับผิดชอบ**
ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ไม่แสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ ตระหนักและสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง และต่อสังคม
- 2. การมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน**
ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ตามกำหนดเวลา ได้ผลลัพธ์ตามเป้าหมาย คำนึงถึงคุณค่า ด้วยวิธีการที่ถูกต้อง ชอบธรรม โดยรักษาและใช้ทรัพยากรให้เป็นประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และประเทศชาติ
- 3. การเคารพบุคคลและองค์กร**
ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม พึงเคารพสิทธิเสรีภาพ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของตนเองและผู้อื่น อย่างเท่าเทียมกัน รักษาชื่อเสียงของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รวมถึงพึงรักษาและใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด คำนึงค่า
- 4. การปฏิบัติหน้าที่โดยไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม**
ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม รวดเร็ว ประหยัด และถูกต้อง ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความมีน้ำใจสุภาพ เอื้ออาทร
- 5. การยึดมั่นและยืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง**
ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นมืออาชีพ โดยยึดมั่นในความถูกต้อง เที่ยงธรรม ยึดมั่นในหลักวิชาการและจริยธรรม
- 6. การดำรงชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง**
ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ควรดำรงชีวิตโดยยึดปรัชญาของหลักเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อสร้างความเชื่อถือ ศรัทธาที่ดีแก่บุคคลทั่วไป
- 7. การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้**
ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใส เปิดเผย พร้อมรับผิดชอบ และสามารถตรวจสอบได้

คณะผู้บริหาร

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ดร.สมชาย หาคหิรัญ

ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายพิชัย ตั้งมนะชัยอนันต์

รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายวิรัตน์ ศุภประเสริฐ

ผู้เชี่ยวชาญด้านการขึ้นและเตือนภัยอุตสาหกรรม

นางสาวพนภา เว้ยนุกุล

ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม

คณะผู้บริหาร

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นางวารี จันทร์บุตร

ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง

นายอนันต์ อัศวโสภณกุล

ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายปรีดา อติวณิชตระกูล

ผู้อำนวยการสำนักนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค

คณะผู้บริหาร
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายณัฐพล รังสิตพล
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1

นายอิทธิชัย ปัทมสิริวัฒน์
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

นายอิทธิชัย ยศศรี
ผู้อำนวยการสำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายศิริรุจ จุลกะรัตน์
ผู้อำนวยการสำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

คณะผู้บริหาร

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นางสาวจริยา เด่นดวง

หัวหน้ากลุ่มตรวจสอบภายใน

นางจิตรา เอลิมกัพย์

หัวหน้ากลุ่มพัฒนาระบบบริหาร

โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการ สศอ.

● สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) กระทรวงอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรม ได้เสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2533 ขอปรับปรุงฐานะกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมให้เป็นสำนักงานเทียบเท่ากรม และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในการจัดตั้ง “สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม” โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 108 ตอนที่ 156 ลงวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2534 โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ดังนั้นในวันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2534 จึงถือเป็นวันก่อตั้ง “สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)”

ต่อมาอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2543 ให้ยกเลิกกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2545 และออกกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2551 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่มที่ 125 ตอนที่ 18ก ลงวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2551 กำหนดให้มีอำนาจหน้าที่และการแบ่งส่วนราชการ ดังนี้

● ส่วนราชการและหน้าที่ความรับผิดชอบ

สำนักบริหารกลาง

- ◆ ดำเนินการเกี่ยวกับงานบริหารทั่วไปของสำนักงานและงานช่วยอำนวยความสะดวก
- ◆ ดำเนินการเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี การงบประมาณ การพัสดุ อาคารสถานที่ และยานพาหนะของสำนักงาน
- ◆ ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การพัฒนาข้าราชการ การเสริมสร้างวินัย และรักษาระบบคุณธรรมของสำนักงานงาน
- ◆ ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่กิจกรรม ความรู้ ความก้าวหน้า และผลงานของสำนักงาน
- ◆ ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

- ◆ กำหนดนโยบายและระเบียบในการสำรวจ การเก็บรักษา และการใช้ประโยชน์ข้อมูลด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- ◆ ดำเนินการเกี่ยวกับการเป็นศูนย์ข้อมูลและสารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- ◆ รวบรวมและจัดทำดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมในภาพรวม และรายสาขาอุตสาหกรรม
- ◆ ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมภาค

- ◆ เสนอแนะนโยบาย แนวทาง และมาตรการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม รวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ
- ◆ เสนอแนะแนวทางการพัฒนาปัจจัยสนับสนุนที่จำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ
- ◆ ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ
- ◆ ประสานการดำเนินงานเพื่อให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาภาคอุตสาหกรรม
- ◆ ประสานและจัดทำแผนงาน งบประมาณ และแผนปฏิบัติการของสำนักงานให้เป็นไปตามนโยบายของกระทรวง
- ◆ ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1 และสำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

- ◆ เสนอแนะนโยบาย แนวทาง และมาตรการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา รวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา
- ◆ ศึกษา วิเคราะห์ และติดตามสถานการณ์ที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รวมทั้งคาดการณ์แนวโน้มและเตือนภัยอุตสาหกรรมรายสาขา
- ◆ ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา
- ◆ ประสานการดำเนินงานเพื่อให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาอุตสาหกรรมรายสาขา
- ◆ ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

- ◆ จัดหาและรวบรวมข้อมูลเศรษฐกิจมหภาค และเป็นหน่วยสารสนเทศเชิงลึกของกระทรวง รวมถึงการเชื่อมโยงเครือข่ายข้อมูลกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง
- ◆ วิเคราะห์ และวิจัยประเด็นทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ และติดตามสถานการณ์รวมทั้งคาดการณ์แนวโน้ม และเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมโดยรวม
- ◆ พัฒนาเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ เพื่อสนับสนุนการศึกษา วิเคราะห์ และวิจัยทางเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- ◆ ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

สำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

- ◆ เสนอแนะนโยบาย แนวทาง มาตรการ และกำหนดท่าทีความร่วมมือด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศทั้งในระดับทวิภาคี และพหุภาคี
- ◆ ประสานความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับต่างประเทศ รวมทั้งองค์ระหว่างประเทศ
- ◆ ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบายด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ
- ◆ บริหารจัดการมาตรการตามพันธะผูกพันด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ
- ◆ ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

• โครงสร้างและอัตรากำลัง

ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	1	ตำแหน่ง
รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	2	ตำแหน่ง
ผู้เชี่ยวชาญ	4	ตำแหน่ง
กลุ่มตรวจสอบภายใน	2	ตำแหน่ง
กลุ่มพัฒนาระบบราชการ	3	ตำแหน่ง
สำนักบริหารกลาง	23	ตำแหน่ง
ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	18	ตำแหน่ง
สำนักนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค	18	ตำแหน่ง
สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1	18	ตำแหน่ง
สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2	18	ตำแหน่ง
สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	15	ตำแหน่ง
สำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ	17	ตำแหน่ง
รวม	139	ตำแหน่ง

• งบประมาณสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

(บาท)

งบรายจ่าย	ปี 2554	ปี 2555
งบบุคลากร	51,398,700	57,078,500
งบดำเนินงาน	71,459,400	71,972,600
งบลงทุน	5,140,100	-
งบเงินอุดหนุน	367,314,300	336,120,000
งบรายจ่ายอื่น	81,829,000	102,500,000
รวม	577,141,500	567,671,100

• ข้าราชการพลเรือนดีเด่น ประจำปี พ.ศ. 2555

นายดุสิต อนันตรักษ์

วุฒิการศึกษา

วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เริ่มรับราชการครั้งแรก

วันที่ 24 กรกฎาคม พ.ศ. 2543

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง

นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

สถานที่ทำงาน

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ส่วนที่ 2

ผลการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555

- ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555
 - ผลการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐของ สศอ. ในปี 2555
 - การดำเนินงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารราชการ พ.ศ. 2540

ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555

ประเด็นการประเมิน	ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
มิติภายนอก			
มิติด้านประสิทธิผลตามแผนปฏิบัติราชการ		60	
• ผลสำเร็จตามแผนปฏิบัติการ	1. การประเมินผลแผนปฏิบัติราชการของกระทรวง		
	1.1 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของกระทรวง		
	1.1.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม (พณ.ล้นบาท)	6	3.9051
	1.1.2 ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของมูลค่าการลงทุนของโครงการที่ดำเนินงานเทียบกับมูลค่าการลงทุนของโครงการที่ออกบัตรส่งเสริม พ.ศ.2552-2554	5	5.0000
	1.1.3 ร้อยละความพึงพอใจของประชาชนต่ออุตสาหกรรมในพื้นที่เป้าหมาย	4	5.0000
	1.2 ระดับความสำเร็จในการขับเคลื่อนนโยบายสำคัญ/พิเศษของรัฐบาล		
	1.2.1 ร้อยละของสถานประกอบการที่ได้รับการฟื้นฟูและกลับมาดำเนินกิจการได้	5	5.0000
	2. ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการดำเนินการตามแผนปฏิบัติราชการของกระทรวงที่มีเป้าหมายร่วมกันระหว่างกระทรวง		
	2.1 ยุทธศาสตร์สิ่งแวดล้อม (คุณภาพน้ำ)		
	2.1.1 ระดับความสำเร็จของความร่วมมือในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคุณภาพน้ำในลุ่มน้ำวิกฤติ	3	2.0000
	2.2 ยุทธศาสตร์ข้าว		
	2.2.1 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการส่งออกข้าวและผลิตภัณฑ์	4	3.9640
	2.3 ยุทธศาสตร์พลังงานผสม		
	2.3.1 ร้อยละของปริมาณผลผลิตอ้อยเปรียบเทียบกับเป้าหมายตามแผนพัฒนาพลังงานทดแทน 15 ปี	3	5.0000
	3. การประเมินผลแผนปฏิบัติราชการของกลุ่มภารกิจเศรษฐกิจอุตสาหกรรม		
	3.1 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม	5	4.0000
	3.2 ร้อยละของความพึงพอใจผู้ใช้บริการข้อมูลสารสนเทศและการเตือนภัยด้านเศรษฐกิจ	5	5.0000
	4. การประเมินผลแผนปฏิบัติราชการของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม		

ผลการปฏิบัติตามการตามคำรับรองการปฏิบัติตามการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555

ประเด็นการประเมิน	ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
	4.1 ระดับความสำเร็จของการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาศาธารณกับเมืองคู่แฝด (Sister City) ด้านการผลิต การค้า การลงทุน ในภูมิภาคอาเซียน (สปป.ลาว พม่า และ กัมพูชา)	5	5.0000
	4.2 ระดับความสำเร็จของการจัดทำนโยบาย มาตรการ แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ	5	4.0000
	4.3 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาระบบเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมสำหรับประชาคมอาเซียน	5	5.0000
	4.4 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง	5	4.2220
มิติด้านการประเมินคุณภาพ		7	
• ความพึงพอใจ	5. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการ	7	5.0000
	6. ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้กำหนดนโยบาย	ยกเลิกตามมติ อ.ก.พ.ร.	

มิติภายใน

มิติด้านการประเมินประสิทธิภาพ		15	
• การจัดทำต้นทุนต่อหน่วย	7. ระดับความสำเร็จของการจัดทำต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต	3	5.0000
• การบริหารงบประมาณ	8. ร้อยละความสำเร็จของการเบิกจ่ายเงินงบประมาณตามแผน	2.5	5.0000
	9. ร้อยละของการเบิกจ่ายเงินงบประมาณรายจ่ายลงทุน	1	5.0000
	10. ร้อยละของการเบิกจ่ายเงินงบประมาณรายจ่ายภาพรวม	1.5	2.0100
• การประเมินความคุ้มค่า	11. ระดับความสำเร็จของปริมาณผลผลิตที่ได้จริงเปรียบเทียบกับเป้าหมายผลผลิตตามเอกสารงบประมาณรายจ่าย	5	5.0000
	12. ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการประหยัดพลังงานของส่วนราชการ	2	2.0000
มิติด้านการพัฒนาองค์กร		15	
• การพัฒนาองค์กร	13. ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากร	5	4.2854
	14. ระดับความสำเร็จของการพัฒนาปรับปรุงสารสนเทศ	5	5.0000
	15. ระดับความสำเร็จของการพัฒนาปรับปรุงวัฒนธรรมองค์กร	5	3.0000
	รวม	97	4.4024

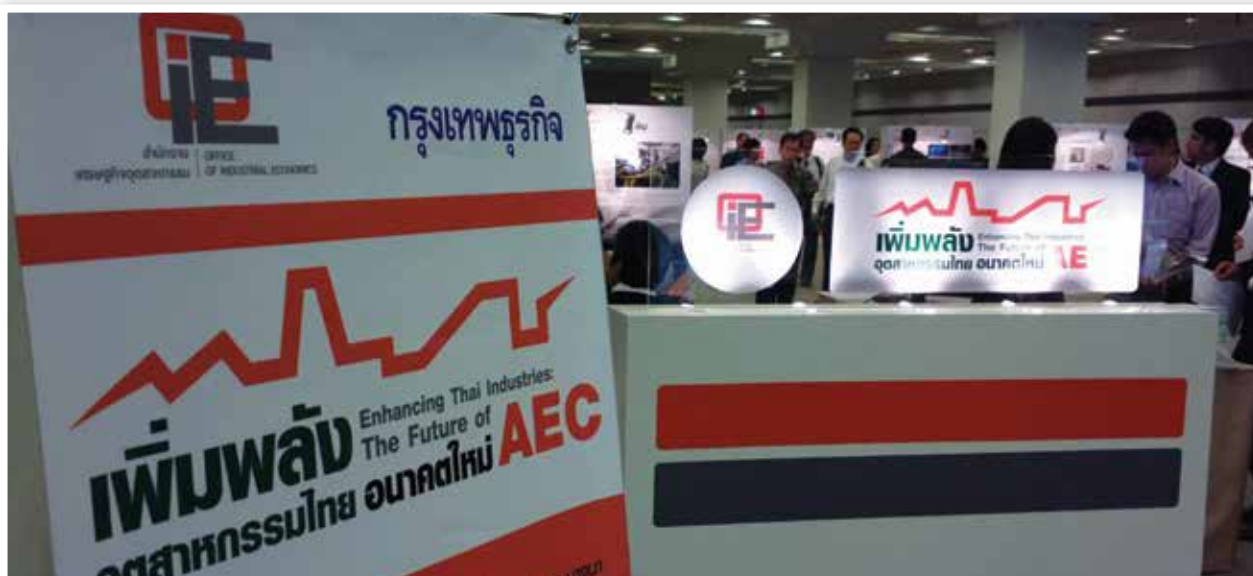
ผลการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการ ภาครัฐของ สศอ. ในปี 2555

กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร (กพบ.)

ตั้ง แต่ปี 2549 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้ดำเนินการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ (PMQA : Public Sector Management Quality Award) เป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาองค์การอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยมีเหตุผลสำคัญหลายประการ คือ

- ◆ เกณฑ์ PMQA สอดคล้องกับพระราชบัญญัติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546
- ◆ เกณฑ์ PMQA มุ่งเน้นแนวทางการบริหารจัดการในทิศทางที่เป็นเลิศ เช่นเดียวกับหน่วยงานภาครัฐในประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลาย
- ◆ คำนึงถึงการยกระดับคุณภาพการบริหารจัดการเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน
- ◆ พิสูจน์ความสำเร็จโดยดูจากผลลัพธ์ และข้อมูล
- ◆ สนับสนุนการเรียนรู้และการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

โดย สศอ. มีเส้นทางการพัฒนาองค์การที่สำคัญคือ ปี 2549 เน้นการเรียนรู้และทำความเข้าใจเกณฑ์ PMQA เพียงตอบคำถามให้ครบถ้วนเท่านั้น ปี 2550 เน้นการเรียนรู้และทำความเข้าใจเกณฑ์ PMQA เพื่อวิเคราะห์โอกาสในการปรับปรุง ปี 2551 เน้นการประเมินองค์การตามแนวทางการบริหารจัดการแบบ “ADLI” คือการตรวจสอบว่าองค์การเรามีการดำเนินการบริหารจัดการในแต่ละข้อคำถามนั้นอย่างมีระบบแบบแผน (Approach) มีการนำไปใช้อย่างทั่วถึง (Deployment) เกิดการเรียนรู้ (Learning) และมีการบูรณาการเชื่อมโยงสอดคล้องกัน (Integration) และประเมินผลจากมาตรฐานที่กำหนดไว้ (Check List) ทำให้ทราบถึงจุดแข็งและโอกาสในการปรับปรุง ปี 2552 เน้นการวัดความสำเร็จของการดำเนินการโดยเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐาน (FL : Fundamental Level) และผลลัพธ์ของแผนพัฒนาองค์การ 2 หมวด คือ หมวด 1 และ 2 โดยมุ่งเน้นความสำคัญของยุทธศาสตร์และการนำไปปฏิบัติ ภายใต้การนำองค์กรที่มีประสิทธิภาพ ปี 2553 ใช้เกณฑ์ FL ต่อเนื่อง และเน้นกิจกรรมการพัฒนาองค์การ 2 หมวด คือ หมวด 4 และ 6 โดยมุ่งเน้นความสำคัญของฐานข้อมูลในการผลักดันยุทธศาสตร์ และการออกแบบกระบวนการให้สามารถปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ ปี 2554 ใช้เกณฑ์ FL ต่อเนื่อง และเน้นกิจกรรมการพัฒนาองค์การ 2 หมวดสุดท้าย คือ หมวด 3 และ 5 โดยมุ่งเน้นความสำคัญกับผู้รับบริการ และพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพ สำหรับปีงบประมาณ 2555 สศอ. ยังคงให้ความสำคัญต่อการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้ารับการตรวจรับรองคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐาน (Certified FL) จากสำนักงาน ก.พ.ร. สำคัญของผลการดำเนินงานสรุป ดังนี้

• หมวด 1 การนำองค์การ

สศอ. ได้ทบทวนการกำหนดแนวทาง ทิศทาง และการสื่อสารให้บุคลากรในองค์กรมีความเข้าใจ เพื่อนำแนวทาง ทิศทาง ไปสู่ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้ความสำคัญในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้แก่บุคลากร นอกจากนี้ยังกำหนดและให้ ดำเนินการตามนโยบายและแผนการกำกับดูแลองค์กรที่ดี โดยเฉพาะในเรื่องการพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ และสุขภาพ การพัฒนาระบบเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมสำหรับประชาคมอาเซียน รวมถึงการดำเนินการเพื่อป้องกันผลกระทบ ทางลบด้วยการศึกษาแนวทางการพัฒนาสินค้าสิ่งแวดลอมเพื่อสร้างความเข้าใจ ให้ความรู้ให้ผู้ประกอบการในการผลิตสินค้า หรือนำเข้าสินค้าที่จะมีปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม (ขยะ) เตรียมความพร้อมในการนำเข้าหรือแนวทางการผลิตสินค้าที่อาจจะมีปัญหา ด้านสิ่งแวดล้อม (ขยะ) ในอนาคตแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและผู้นำเข้า เป็นต้น

• หมวด 2 การวางแผนยุทธศาสตร์

ในการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ สศอ. กำหนดให้มีกระบวนการวางแผนที่ชัดเจนเป็นระบบ และมีการปรับปรุงให้ สอดคล้องกับความท้าทายขององค์กร แผนการบริหารราชการแผ่นดิน (2555-2558) รวมถึงยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม ของกระทรวง มีการทำแผนไปสู่การปฏิบัติ โดยการถ่ายทอดกลยุทธ์หลักเพื่อนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งกำหนดตัวชี้วัด ติดตามและทบทวนผลการดำเนินงานของ สศอ. นอกจากนี้ยังมีการวิเคราะห์และจัดทำแผนบริหารความเสี่ยงตามมาตรฐาน COSO โดยให้ความสำคัญในการดำเนินการตามแผนบริหารความเสี่ยง 3 โครงการ คือ โครงการศึกษายุทธศาสตร์วิจัยพัฒนาและออกแบบ วัสดุทางการแพทย์และสุขภาพ โครงการศึกษาการเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมไทยและสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ภายใต้ AEC และโครงการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางและมาตรฐาน ISO 13485

• หมวด 3 การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

สศอ. กำหนดกลุ่มผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ตามพันธกิจและผลิตภัณฑ์ที่ให้บริการ เพื่อให้สามารถตอบสนอง ความต้องการให้ครอบคลุมทุกกลุ่มผู้รับบริการของ สศอ. ได้แก่ ผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงอุตสาหกรรม ผู้ประกอบการ ภาคอุตสาหกรรม และหน่วยงานต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกกระทรวง และมีช่องทางการรับความความต้องการ เช่น แบบสอบถาม เว็บไซต์ facebook จัด Focus Group เพื่อรับฟังความต้องการของภาคอุตสาหกรรม เป็นต้น นอกจากนี้ สศอ. ยังทั้งสร้าง เครือข่ายและจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับบริการ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง เช่น สถาบันใน เครือข่าย รวมถึงสื่อมวลชนอย่างต่อเนื่อง

• หมวด 4 การวัด การวิเคราะห์และการจัดการความรู้

สศอ. ได้วิเคราะห์ ทบทวนข้อมูลที่เป็นในการปฏิบัติงานในแต่ละยุทธศาสตร์ เพื่อจัดปรับปรุงและทำฐานข้อมูลที่ครอบคลุม ถูกต้อง ทันสมัย รวมทั้งระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ให้ความพร้อมต่อใช้งานและปลอดภัย สามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติงานของ เจ้าหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีการบริหารจัดการถ่ายทอดความรู้ได้อย่างเป็นระบบและชัดเจน ปัจจุบัน สศอ. มีฐานข้อมูล ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ดังนี้

▶ **ฐานข้อมูล**ที่สนับสนุนยุทธศาสตร์ ได้แก่ ฐานข้อมูลสำหรับการจัดทำนโยบายและพัฒนาอุตสาหกรรม ฐานข้อมูลสำหรับการจัดทำภาวะอุตสาหกรรม (รายเดือน รายไตรมาส รายปี) และฐานข้อมูลทะเบียนรายชื่อองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

▶ **ฐานข้อมูล**ที่สนับสนุนกระบวนการสร้างคุณค่า ได้แก่ ฐานข้อมูลดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ ฐานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ฐานข้อมูลดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภค ฐานข้อมูลองค์กรระหว่างประเทศ องค์กรระดับโลก องค์กรความร่วมมือภูมิภาค ฐานข้อมูลเกี่ยวกับยุทธศาสตร์/นโยบาย/แผนปฏิบัติ

▶ **ฐานข้อมูล**ที่สนับสนุนกระบวนการสนับสนุน ได้แก่ ฐานข้อมูลแผนการเบิกจ่ายงบประมาณในส่วนค่าจ้างที่ปรึกษาสำหรับการจัดการความรู้ สศอ. จัดทำแผนและดำเนินการครอบคลุม 4 ยุทธศาสตร์ในงานสำคัญ คือ ความรู้ในการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม ความรู้ระบบบริหารงานคุณภาพสำหรับการจัดทำรายงานการเตือนภัยอุตสาหกรรมตามมาตรฐาน ISO 9001 ความรู้ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ความรู้จากการสร้างเครือข่ายกำลังคนในภาคอุตสาหกรรม ความรู้ในการพัฒนาสินค้า Remanufacturing ของประเทศไทยในอนาคต การเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ความรู้แนวนโยบายและแนวปฏิบัติในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยด้านสารสนเทศของหน่วยงานภาครัฐ พ.ศ. 2553

● หมวด 5 การมุ่งเน้นทรัพยากรบุคคล

สศอ. ได้ทบทวนกลยุทธ์และการบริหารทรัพยากรบุคคล รวมถึงแผนพัฒนาบุคลากรประจำปีให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ขององค์กรที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญต่อการจัดให้มีกิจกรรมเพื่อสร้างความผูกพัน

กับองค์กร โดยได้จัดให้ระบบการประกันคุณภาพการฝึกอบรมปรับปรุงหลักสูตรวิชา และจัดอบรมพัฒนาบุคลากรที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์รวม 8 หลักสูตร กำหนดให้มีเส้นทางความก้าวหน้าในสายอาชีพ สายงานหลัก (Career path) ในตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผน และตำแหน่งนักวิชาการคอมพิวเตอร์ รวมถึงการปรับปรุงสภาพแวดล้อมต่อบรรยากาศในการทำงาน ปรับปรุงจัดให้ระบบแรงจูงใจในการทำงาน เป็นต้น

● หมวด 6 การจัดการกระบวนการ

สศอ. มีกระบวนการในการกำหนดกระบวนการที่สร้างคุณค่า 6 กระบวนการที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ได้แก่ การกำหนดท่าทีความร่วมมือเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ การจัดทำรายงานภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมรายเดือน รายไตรมาส และรายปี การจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมรายเดือน และการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบาย/แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยมีการออกแบบเพื่อให้บรรลุต่อข้อกำหนดของกระบวนการ รวมทั้งมีการปรับปรุงกระบวนการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความสำเร็จของการพัฒนา สศอ. นอกจากผู้บริหารให้ความสำคัญในการนำหลักเกณฑ์ PMQA มาใช้ตรวจประเมินความบกพร่อง เพื่อจะได้กำหนดวิธีการ เป้าหมาย ที่ชัดเจนในการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อปรับปรุงองค์กร ความร่วมมือร่วมใจจากบุคลากรยังก็เป็นปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาด้วย และ สศอ. ยังคงต้องรักษามาตรฐานการปรับปรุงระบบการพัฒนาคุณภาพบริหารจัดการภาครัฐ โดยนำเกณฑ์ PMQA เป็นเครื่องมือในการจัดการการดำเนินการเพื่อยกระดับการบริหารจัดการให้สามารถส่งมอบผลงานที่มีคุณค่าที่ดีขึ้น ทั้งผลผลิตและบริการให้แก่ผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อไป

การดำเนินงานตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

สำนักบริหารกลาง (สบก.)

ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ว่าด้วยการกำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชน เพื่อให้มีผลใช้บังคับอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของทางราชการ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมจึงได้ดำเนินการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ และจัดให้บริการข้อมูลข่าวสารต่างๆ แก่ประชาชน โดยมีการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ดังนี้

1. สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารขึ้นตั้งแต่ปี 2548 ได้จัดทำโครงสร้างการจัดองค์กร สรุปอำนาจหน้าที่ที่สำคัญและวิธีการดำเนินงาน นอกจากนี้ภายในศูนย์ข้อมูลข่าวสารของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ยังมีการจัดทำแผนผังการดำเนินงาน (Flow chart) สำหรับขั้นตอนการขอรับบริการข้อมูลข่าวสารเพื่อไว้ให้บริการ และอำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่มาติดต่อ ณ ชั้น 2 ห้องสมุด ตึกสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 หมายเลขโทรศัพท์ติดต่อ 0 2202 4274 , 0 2202 4284

2. การดำเนินการจัดระบบข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 มาตรา 9 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้จัดทำระบบ ดังนี้

2.1 ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมีข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 9(1)-(8) ครบถ้วนและเก็บไว้เผยแพร่เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี

2.2 จัดทำดัชนีข้อมูลข่าวสารไว้ให้บริการ ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสารอย่างชัดเจนและสามารถสืบค้นได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว

3. ด้านการบริหารจัดการเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

3.1 มอบหมายรองหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบ ในการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ เป็นการเฉพาะ

3.2 ผู้บริหารให้ความสำคัญในการติดตาม ควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างเคร่งครัด เช่น มีการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาดำเนินการในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 การจัดประชุมคณะกรรมการฯ อย่างสม่ำเสมอ

3.3 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้จัดเก็บสถิติ และจัดทำรายสรุปผลการมาใช้บริการของผู้ที่มาขอรับบริการข้อมูลข่าวสารของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ณ ห้องสมุดสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม และได้นำเสนอผลรายงานต่อผู้บริหารของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมทราบ

3.4 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้ส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร

3.5 มีการเผยแพร่งานบริการด้านการใช้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชน เช่น พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร คู่มือประชาชน และ VDO 3 นาทีเพื่อประชาชน ลงผ่านช่องทางเว็บไซต์ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม www.oie.go.th

3.6 มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับผลการปฏิบัติตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมผ่านทางช่องทางต่างๆ ได้แก่ เว็บไซต์สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร บอร์ดประชาสัมพันธ์ เสียงตามสาย รายงานประจำปี เป็นต้น รวมทั้งมีการสำรวจความคิดเห็นจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

ผลการสำรวจความพึงพอใจ (ตั้งแต่ตุลาคม 2554 - กันยายน 2555)

ความพึงพอใจที่ผู้ใช้บริการมีต่อความเหมาะสมด้านสถานที่	คิดเป็นร้อยละ	91.63%
ความพึงพอใจที่ผู้ใช้บริการมีต่อความพอเพียงของอุปกรณ์ใน	คิดเป็นร้อยละ	88.84%
ความพึงพอใจที่ผู้ใช้บริการมีต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่	คิดเป็นร้อยละ	96.28%
ความพึงพอใจที่ผู้ใช้บริการมีต่อภาพรวมการให้บริการ	คิดเป็นร้อยละ	93.95%

4. การเผยแพร่ข้อมูล

4.1 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมีการนำข้อมูลเกี่ยวกับการประกวดราคา ประกาศสอบราคา ที่หัวหน้าส่วนราชการลงนามแล้วเผยแพร่บนเว็บไซต์สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

4.2 มีการจัดทำสรุปผลการจัดซื้อจัดจ้างเป็นรายเดือน จัดเป็นหมวดหมู่ชัดเจนไว้ในศูนย์ข้อมูลข่าวสารของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและมีการเผยแพร่บนเว็บไซต์สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมทุกเดือน

ส่วนที่ 3

ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญ

- ยุทธศาสตร์และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยในอนาคต
 - ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเมืองคู่แฝด
 - ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์
 - ทิศทางและนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง
- การพัฒนาอุตสาหกรรม (เฟอร์นิเจอร์และอาหาร) เชิงสร้างสรรค์ : ทางออกสู่ตลาดอนาคต
 - สรุปภาวะอุตสาหกรรมไทยปี 2555 และแนวโน้มปี 2556

ยุทธศาสตร์และทิศทาง การพัฒนาอุตสาหกรรมไทยในอนาคต

สำนักงานนโยบายอุตสาหกรรมภาค (สม.)

การศึกษาและวิเคราะห์เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยในปัจจุบัน ภายใต้สภาวะการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงไปในทุกมิติ ประเทศไทยจำเป็นต้องศึกษาและเรียนรู้จากกรณีศึกษาซึ่งเป็นประเทศผู้นำการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย อาทิ จีน อินเดีย เกาหลีใต้ ร่วมด้วย เพื่อนำบทเรียนที่มีประโยชน์มาประยุกต์ใช้ในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทยและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

จากการดำเนินโครงการศึกษายุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงเปรียบเทียบ: กรณีศึกษาประเทศไทย เกาหลีใต้ อินเดีย จีน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 ได้มีการทบทวนนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศกรณีศึกษา ศึกษาและวิเคราะห์กลุ่มอุตสาหกรรมใหม่ที่มีศักยภาพในอนาคตสำหรับประเทศไทย ได้แก่ กลุ่มอุตสาหกรรมสีเขียว และกลุ่มอุตสาหกรรมสุขภาพ ตลอดจนได้จัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและแผนปฏิบัติการในเบื้องต้น ซึ่งแบ่งเป็น 7 ยุทธศาสตร์ โดยมีแนวทางการดำเนินงานในแต่ละยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมดั้งเดิมสู่อุตสาหกรรมใหม่ที่เชื่อมโยงกับภาคบริการ

สำหรับอุตสาหกรรมดั้งเดิม ไทยควรเน้นการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตเป็นการผลิตสีเขียวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งสามารถต่อยอดได้ในทุกกลุ่มอุตสาหกรรม โดยกระทรวงอุตสาหกรรมสามารถเข้ามามีบทบาทได้โดยตรง ส่วนการพัฒนาอุตสาหกรรมใหม่เพื่อผลิตสินค้าสีเขียว ประเทศไทยสามารถเรียนรู้จากประเทศอินเดียที่พยายามเชื่อมโยงการพัฒนาภาคการผลิตควบคู่ไปกับภาคบริการ เช่น กรณีการพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) และการเป็น Call Center of the World ซึ่งเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดของประเทศอินเดียในการเชื่อมโยงระหว่างภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการได้เป็นผลสำเร็จ และสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มในระดับสูงแก่ทั้งภาคการผลิตและภาคบริการ โดยพิจารณาจากจุดแข็งของประเทศเป็นหลัก

ทั้งนี้ สำหรับประเทศไทยมีจุดแข็ง คือ ภาคเกษตร ภาคบริการ และทักษะความคิดสร้างสรรค์ จึงควรส่งเสริมให้เป็นฐานในการบูรณาการเข้ากับกลุ่มอุตสาหกรรมสีเขียวและกลุ่มอุตสาหกรรมสุขภาพ เช่น อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง ที่สามารถเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมสิ่งทอสีเขียวและถุงมือยางที่ใช้ในการแพทย์ นอกจากนี้ ประเทศไทยควรใช้จุดแข็งจากภูมิปัญญาท้องถิ่นและทักษะความคิดสร้างสรรค์ เช่น พืชสมุนไพร ยาแผนโบราณ ที่เชื่อมโยงทั้งกลุ่มอุตสาหกรรมสีเขียวและกลุ่มอุตสาหกรรมสุขภาพ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อมโยงนี้จะสำเร็จได้ ต้องอาศัยการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเทคโนโลยีสำหรับสนับสนุนอุตสาหกรรมใหม่

จากการศึกษาบทเรียนจากประเทศเกาหลีใต้และจีน ได้มีการใช้คณะผู้เชี่ยวชาญเพื่อคาดการณ์เทคโนโลยีที่จำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในอนาคต และภาครัฐเป็นผู้สนับสนุนการค้นคว้าวิจัยเทคโนโลยีเหล่านั้น เพื่อสร้างเป็นฐาน (Platform) สำหรับภาคเอกชนในการนำไปประยุกต์ใช้พัฒนากระบวนการหรือผลิตภัณฑ์ของตนต่อไป สำหรับกรณีของประเทศไทย กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีของประเทศผ่านกลไกเชิงสถาบันที่หลากหลาย รวมถึงการสร้างศูนย์เทคโนโลยีเฉพาะทาง 4 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์พันธุวิศวกรรมและเทคโนโลยีชีวภาพแห่งชาติ (BIOTEC) ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ (MTEC) ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) และศูนย์นาโนเทคโนโลยี

แห่งชาติ (NANOTEC) เพื่อสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม องค์ความรู้ที่สามารถประยุกต์ใช้กับภาคอุตสาหกรรมยังคงมีอยู่อย่างจำกัด ไม่แพร่หลาย และมีต้นทุนสูง

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ในฐานะหน่วยงานด้านแผนและนโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรม จึงควรจัดทำกลยุทธ์การถ่ายโอนเทคโนโลยีเฉพาะทางทั้ง 4 ฐานเพื่อภาคอุตสาหกรรม โดยกำหนดประเภทเทคโนโลยีที่ต้องถ่ายโอนเร่งด่วน ได้แก่ (1) เทคโนโลยีสีเขียว เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ เซลล์เชื้อเพลิง การเปลี่ยนถ่านหินเป็นก๊าซสังเคราะห์ (Coal Gasification) และโครงข่ายไฟฟ้าอัจฉริยะ (2) นวัตกรรมยานยนต์ เช่น ระบบความปลอดภัย และเทเลเมติกส์ (3) เทคโนโลยีสำหรับยานพาหนะไฮบริดและเซลล์เชื้อเพลิง (4) เทคโนโลยีสารสนเทศ สิ่งทอ และ (5) เทคโนโลยีสนับสนุนโครงข่ายคมนาคมความเร็วสูง เช่น อาณัติสัญญาณอัจฉริยะ รวมทั้งควรเสนอแนะแนวทางจัดตั้งกองทุนเพื่อการรับช่วงต่อและพัฒนาเทคโนโลยีสำหรับภาคอุตสาหกรรมโดยใช้ประเทศเกาหลีใต้หรืออินเดียเป็นต้นแบบ นอกจากนี้ การเปิดประเทศให้มีการค้าการลงทุนเสรียิ่งขึ้นและการส่งเสริมอุตสาหกรรมสุขภาพ ย่อมมีความจำเป็นที่ประเทศไทยต้องมีการทดสอบคุณสมบัติสินค้าอุตสาหกรรมที่เข้มข้นขึ้น สศอ. จึงควรกำหนดทิศทางว่าสินค้าอุตสาหกรรมใหม่ประเภทใดที่ไทยยังขาดศูนย์และบุคลากรสำหรับทดสอบ และควรพัฒนาเร่งด่วน เช่นเดียวกับที่ประเทศจีนและเกาหลีใต้ใช้

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงพื้นที่ในระดับภูมิภาคอาเซียนและระเบียงเศรษฐกิจอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง

ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงพื้นที่ สศอ. ควรสำรวจแนวโน้มการเคลื่อนย้ายการผลิตของเอกชนทั้งไทย และต่างประเทศในพื้นที่ภูมิภาคอาเซียนและระเบียงเศรษฐกิจอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง ซึ่งประกอบด้วยเส้นทางคมนาคม การขนส่ง และโลจิสติกส์ที่เชื่อม 6 ประเทศ คือ ไทย จีน (มณฑลยูนนาน) เวียดนาม กัมพูชา ลาว และสหภาพเมียนมาร์ เพื่อออกแบบกลยุทธ์การยกระดับคลัสเตอร์อุตสาหกรรมและขยายเครือข่ายการผลิตข้ามแดน (Cross-border Production Network) รองรับการค้าเคลื่อนย้าย/การขยายการผลิตของเอกชนทั้งไทย และต่างประเทศสู่ภูมิภาคดังกล่าว จากนั้น จึงศึกษาพื้นที่ที่เหมาะสมในการจัดวางอุตสาหกรรม (Industrial Layout) เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดตั้งพื้นที่พิเศษ (Priority Zoning) รองรับคลัสเตอร์อุตสาหกรรมและเครือข่ายการผลิตข้ามแดน โดยพิจารณาถึงปัจจัยการผลิต เช่น แรงงานฝีมือ/ไร้ฝีมือ ที่ดิน รวมถึงการขนส่งและโลจิสติกส์เป็นสำคัญ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การกระจายอำนาจการพัฒนาอุตสาหกรรมสู่พื้นที่

ในประเทศจีนและอินเดียที่มีการกระจายอำนาจสู่ระดับมณฑลและรัฐ ตามลำดับ รัฐบาลท้องถิ่นได้มีส่วนสำคัญในการกำหนดยุทธศาสตร์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของประเทศ ประเทศไทยจึงควรนำแนวทางดังกล่าวมาประยุกต์ใช้โดย สศอ. ควรจัดวางกลยุทธ์ในการขับเคลื่อนนโยบายระดับชาติไปสู่การปฏิบัติในระดับภูมิภาคและท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนการดำเนินนโยบายอุตสาหกรรม เช่น ส่งเสริมและสนับสนุนการเชื่อมโยงการผลิตภาคอุตสาหกรรมขนาดใหญ่กับอุตสาหกรรมท้องถิ่น รวมทั้งกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค ตลอดจนประเมินศักยภาพความพร้อมของแต่ละภูมิภาคและท้องถิ่นทั้งในเชิงพื้นที่ โครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ และการยอมรับในพื้นที่

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาอุตสาหกรรมสีเขียว

ประเทศเกาหลีใต้เป็นแบบอย่างการผลักดันนโยบายการเติบโตสีเขียวอย่างครบวงจร โดยใช้คณะกรรมการที่มีประธานาธิบดีเป็นประธานเป็นกลไกขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายรัฐบาลกับนโยบายระดับกระทรวง ในขณะที่ประเทศอินเดียได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการการผลิตสีเขียว ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากหน่วยงานทั้งในระดับกระทรวงและกรมที่เกี่ยวข้องในการเชื่อมโยงระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาควิชาการ

สำหรับประเทศไทย ควรขยายขอบเขตค่านิยมของกลุ่มอุตสาหกรรมสีเขียว จากนิยามในเชิงความสะอาด ปราศจากมลภาวะ ให้มีความหมายรวมถึงการต่อยอดจากอุตสาหกรรมดั้งเดิมด้วยการปรับเปลี่ยนสินค้าหรือกระบวนการการผลิต

ให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับกฎกติกาของโลกมากขึ้นด้วย เพื่อให้ครอบคลุมการปรับเปลี่ยนสินค้าหรือกระบวนการผลิต และลดการใช้ทรัพยากรในทุกอุตสาหกรรม ทั้งนี้ ควรเน้นสาขาอุตสาหกรรมที่ไทยโดดเด่นและมีจุดแข็ง เช่น สิ่งทอ/แฟชั่นสีเขียว ยานยนต์สีเขียว หรือท่องเที่ยวสีเขียว เป็นต้น

อีกหนึ่งตัวอย่างของประเทศเกาหลีใต้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมสีเขียว คือ การออกบัตรเครดิตสีเขียว ซึ่งผู้บริโภคสามารถสะสมแต้มคาร์บอนและนำมาใช้เป็นส่วนลดเมื่อใช้บริการขนส่งสาธารณะหรือชำระค่าสาธารณูปโภค ประเทศไทยจึงอาจนำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้เพื่อกระตุ้นให้เกิดการบริโภคสินค้าและบริการในกลุ่มสีเขียว

นอกจากนี้ สภาอาคารเขียวอินเดีย (Indian Green Building Council) เป็นอีกหนึ่งกรณีตัวอย่างของความสำเร็จในการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ตอบสนองความต้องการของอาคารเขียว กระทรวงอุตสาหกรรมจึงควรร่วมมือกับสถาบันอาคารเขียวไทย ซึ่งมีโครงการจัดทำประกาศนียบัตรอาคารเขียว เช่นเดียวกับสภาอาคารเขียวอินเดีย เพื่อให้มีบทบาทมากขึ้นในการสนับสนุนอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น วัสดุก่อสร้างที่ตอบสนองต่ออุปสงค์ของอาคารเขียว

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การพัฒนาอุตสาหกรรมสุขภาพ

ประเทศไทยมีจุดแข็งด้านบริการสุขภาพ จึงควรนำจุดแข็งนี้มาต่อยอดเพื่อพัฒนาและเชื่อมโยงกับภาคการผลิต ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เช่น กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงสาธารณสุข ผู้ผลิตสินค้าเภสัชภัณฑ์ เครื่องมือแพทย์ เครื่องสำอาง และอาหารสุขภาพ ผู้ให้บริการ

สุขภาพทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงมหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยต่างๆ ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีชีวภาพ เพื่อให้ไทยสามารถยกระดับจากการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าต่ำ ไปสู่การผลิตสินค้าที่มีมูลค่าสูงในระดับโลก เช่น เครื่องมือแพทย์ที่คงทน

นอกจากนี้ จากความหลากหลายทางชีวภาพและภูมิปัญญา ด้านพืชสมุนไพร ประเทศไทยสามารถพัฒนาต่อยอดเทคโนโลยีที่เกี่ยวกับสุขภาพในเชิงพาณิชย์ โดยใช้แนวทางการพัฒนาของประเทศเกาหลีใต้และจีนเป็นแบบอย่าง เนื่องจากสองประเทศนี้ได้กำหนดสาขาอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ต้องการสนับสนุนและเทคโนโลยีพื้นฐานไว้อย่างชัดเจน เช่น ประเทศจีนได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotechnology) โดยมุ่งเน้นเวชชีวศาสตร์ (Biomedicine) ผลิตภัณฑ์วิศวกรรมชีวการแพทย์ (Biomedical Engineering Products) ซึ่งเป็นสินค้า และการผลิตแบบชีวภาพ (Bio-manufacturing) ซึ่งเป็นกระบวนการ

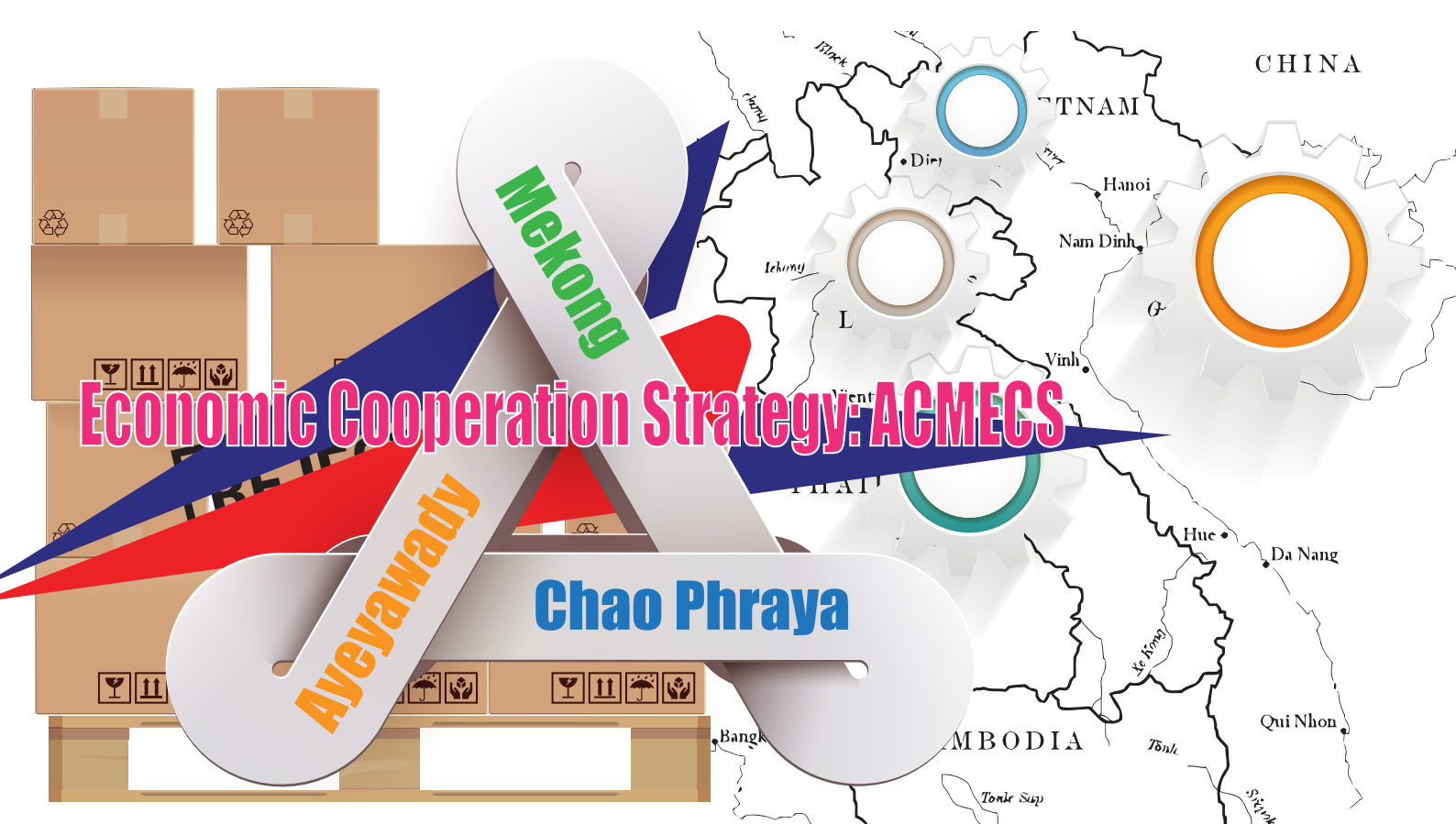
ยุทธศาสตร์ที่ 7 การพัฒนาบุคลากรและการศึกษารองรับอุตสาหกรรมใหม่

กระทรวงอุตสาหกรรมควรร่วมกับหน่วยงานภาคการศึกษาในการส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรเฉพาะทางในอุตสาหกรรมใหม่ รวมทั้งกำหนดสาขาอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีเป้าหมายให้มีความชัดเจน ตลอดจนควรเสนอให้มีการจัดตั้งวิทยาลัยโพลีเทคนิคสำหรับอุตสาหกรรมที่มีความต้องการทักษะเฉพาะ เช่น ยานยนต์ สิ่งทอ บรรจุภัณฑ์ โดยใช้การลงทุนในรูปแบบการร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐ

และภาคเอกชน (Public Private Partnership: PPP) เพื่อให้ภาคเอกชนที่จะเป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะแรงงาน

สำหรับการพัฒนาในระยะสั้น กระทรวงอุตสาหกรรมควรประสานความร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการ และภาคเอกชน ในการจัดทำหลักสูตรเร่งรัดสอนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาอาเซียน เพื่อให้นักธุรกิจที่ต้องการส่งออก นำเข้า หรือขยายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้าน และแรงงานสามารถสื่อสารกันในเรื่องนี้ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จาก 7 ยุทธศาสตร์ข้างต้น สศอ. ในฐานะหน่วยงานที่มีบทบาทหลักในการจัดวางนโยบาย ยุทธศาสตร์ และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ จึงเป็นกลไกที่สำคัญยิ่งในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ดังกล่าวไปสู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม กอปรกับแนวโน้มความเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ยิ่งเป็นปัจจัยเร่งให้ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนต้องปรับตัวเพื่อรับมือกับบริบทต่างๆ และเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่ตนเอง การมองเฉพาะบริบทแวดล้อมในปัจจุบันจึงไม่เพียงพอต่อการพัฒนาประเทศได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว แต่ต้องมุ่งเน้นการมองบริบทแวดล้อมและความต้องการของมนุษยชาติในอนาคต ในลักษณะของการคิดไปข้างหน้า (Forward Thinking) และวางแผนไปข้างหน้า (Forward Planning) เพื่อให้ประเทศไทยพัฒนาได้อย่างรอบด้านและก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคต่อไป

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม เมืองคู่แฝด

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค (สน.)

ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจอิรวดี-เจ้าพระยา-แม่โขง (Ayeyawady-Chao Phraya-Mekong Economic Cooperation Strategy: ACMECS) ตามปฏิญญาพุกามที่ผู้นำทั้ง 5 ประเทศ ได้แก่ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม และไทย ได้ลงนามเพื่อแสดงเจตนารมณ์ร่วมกัน เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2546 ณ เมืองพุกาม เมียนมาร์ ได้เห็นชอบให้เกิดโครงการความร่วมมือร่วมกันทุกประเทศ และโครงการระดับทวิภาคี (Bilateral Project) โดยมีวัตถุประสงค์คือ การลดช่องว่างทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศสมาชิกเพื่อส่งเสริมความเจริญอย่างยั่งยืนในอนุภูมิภาค และโครงการเมืองคู่แฝด (Sister Cities) ก็เป็นหนึ่งในโครงการที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจดังกล่าวบรรลุตามวัตถุประสงค์ ซึ่งเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่มีร่วมกัน คือ เชื่อมโยงธุรกิจบริการ การค้า ธุรกิจการเงิน (Account Trade) ขนส่ง (Logistics Industry) ตลาดกลางสินค้าเกษตรร่วม เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว เขตประกอบการอุตสาหกรรมเขตการผลิตร่วม โดยเน้นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานร่วมกัน นอกจากนี้โครงการดังกล่าวได้กำหนดให้มีเมืองคู่แฝดระหว่างเมืองชายแดนไทยกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีพื้นที่เชื่อมต่อระหว่างกันเพื่อสร้างความเข้มแข็งในการประสานงานโครงการความร่วมมือระหว่างกันให้เป็นไปโดยความราบรื่น

ในด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย โครงการเมืองคู่แฝดถือเป็นกลไกสำคัญในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาพื้นที่ระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านให้เป็นเมืองเชื่อมโยงการพัฒนาจะร่วมกัน โดยเป็นรากฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรม การค้า การลงทุน สนับสนุนการย้ายฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรมจากไทยไปสู่ประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้อุตสาหกรรมภูมิภาคของไทย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของโครงการเมืองคู่แฝด จึงได้ดำเนินโครงการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกับเมืองคู่แฝด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์ แนวทางมาตรการ กลยุทธ์ ข้อเสนอแนะที่เหมาะสม ตลอดจนแผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมร่วมระหว่างเมืองคู่แฝด เพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทยให้สอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ที่สำคัญของไทยและประเทศเพื่อนบ้าน โดยได้คัดเลือกพื้นที่เมืองคู่แฝดที่มีศักยภาพและนำมาศึกษา จำนวน 2 พื้นที่ ได้แก่ พื้นที่เมืองคู่แฝดระหว่างอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ประเทศไทย กับเมืองเมียวดี สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ และจังหวัดมุกดาหาร ประเทศไทย กับ แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์อันจะนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมร่วมระหว่างเมืองคู่แฝดทั้งสองพื้นที่ให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมไว้ 5 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 เป็นการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายของเมืองคู่มือ โดยมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการพัฒนาปัจจัยที่สร้างขีดความสามารถให้แก่อุตสาหกรรมเป้าหมาย อันประกอบด้วย *วัตถุดิบ* มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพการผลิต วัตถุดิบเพื่อรองรับภาคอุตสาหกรรม *แรงงาน* มุ่งเน้นการบริหารจัดการแรงงานที่มีคุณภาพ โดยการพัฒนากิจกรรมฝีมือแรงงานเพื่อรองรับภาคอุตสาหกรรม *ทุน* มุ่งเน้นการให้ความสำคัญกับการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการเพื่อนำมาสู่การเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันให้แก่สถานประกอบการในอุตสาหกรรมเป้าหมายและภาคอุตสาหกรรม โดยรวม *ผู้ประกอบการ* มุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ โดยการสนับสนุนการเพิ่มองค์ความรู้ และเครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการผลิต เพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้ผู้ประกอบการให้เท่าทันของสภาพการณ์เปลี่ยนแปลงของโลกที่ส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรม *การตลาด* มุ่งเน้นการให้ความสำคัญของการเข้าถึงข้อมูลด้านการตลาดของแต่ละอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อนำมาสู่การวางแผนการผลิต และการตลาดที่มีศักยภาพ และ *เทคโนโลยี* มุ่งเน้นการส่งเสริมการพัฒนา และถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตทั้งในภาคเกษตรกรรม และภาคอุตสาหกรรมให้แก่สถานประกอบการในอุตสาหกรรมเป้าหมายของพื้นที่เมืองคู่มือ

ในส่วนของ**ยุทธศาสตร์ที่ 2** มุ่งเน้นการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์เพื่อรองรับภาคอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมขนส่ง และระบบโลจิสติกส์ให้เอื้ออำนวยต่อการรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมภายในพื้นที่เมืองคู่มือ และเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้านในอนุภูมิภาค

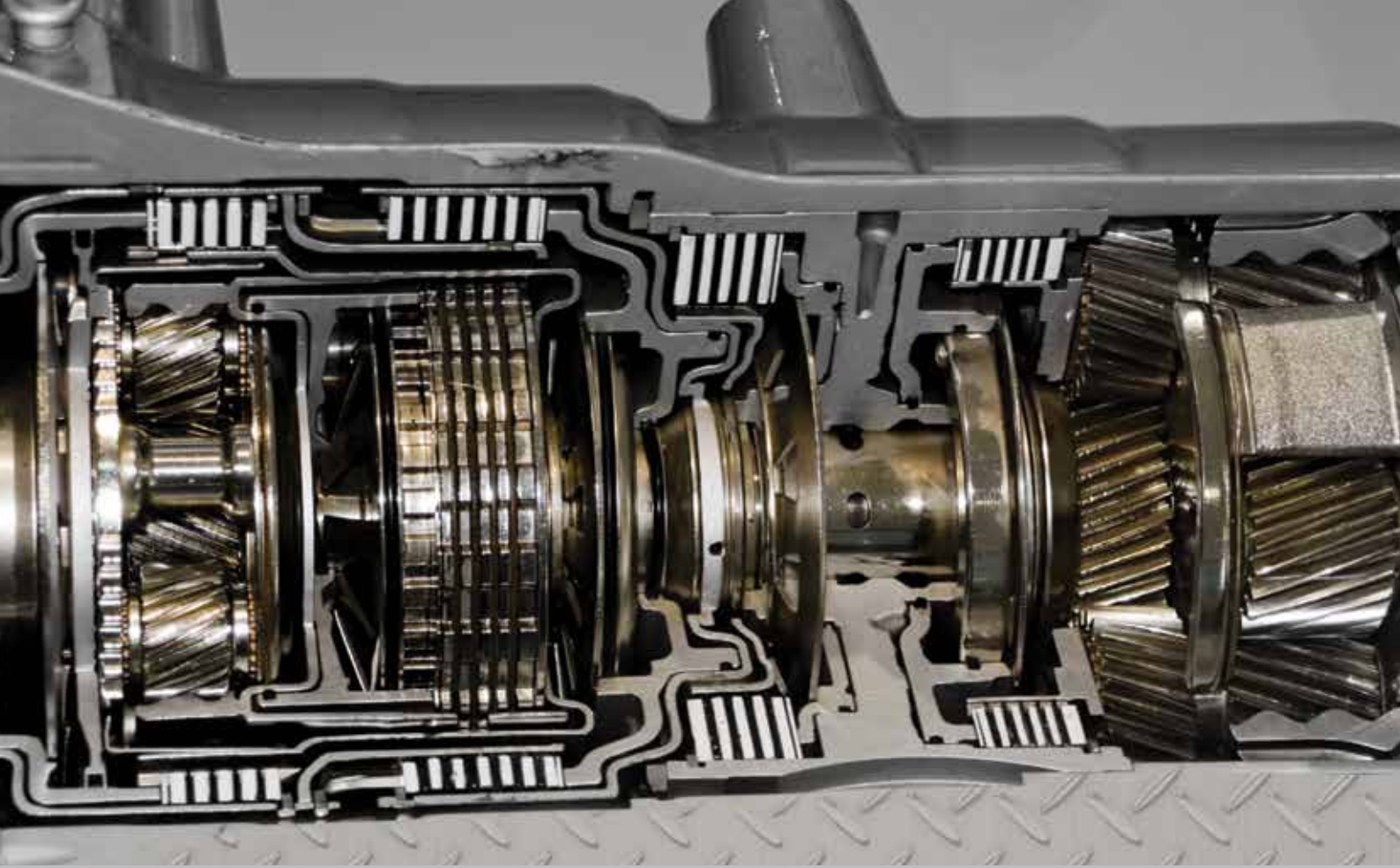
สำหรับ**ยุทธศาสตร์ที่ 3** เป็นการเชื่อมโยงฐานการผลิตอุตสาหกรรมเป้าหมายระหว่างเมืองคู่มือ เพื่อนำไปสู่การเชื่อมโยงระดับภูมิภาค โดยมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการพัฒนาฐานการผลิตอุตสาหกรรมเพื่อรองรับ และสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมภายในพื้นที่เมืองคู่มือ อาทิเช่น เขตเศรษฐกิจพิเศษ/เขตประกอบการอุตสาหกรรม/นิคมอุตสาหกรรม และศูนย์ขนถ่ายและกระจายสินค้า (Inland Container Depot: ICD/ Distribution Depot: DC) เป็นต้น

ขณะที่**ยุทธศาสตร์ที่ 4** เป็นการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมด้านสิทธิประโยชน์ และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นให้ความสำคัญเกี่ยวกับการปรับปรุง/แก้ไขกฎระเบียบและสิทธิประโยชน์ ตลอดจนการสร้างกลไกการบริหารจัดการปัจจัยแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมภายในพื้นที่เมืองคู่มือ

และ**ยุทธศาสตร์ที่ 5** การบริหารจัดการด้านสังคม สิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน โดยส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการคำนึงถึงผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีต่อสิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และวิถีชีวิต ทั้งในด้านบวก และด้านลบของพื้นที่เมืองคู่มือเป้าหมาย และพื้นที่ข้างเคียง

โดยมีโครงการภายใต้ยุทธศาสตร์ดังกล่าวซึ่งเป็นโครงการสำคัญที่จะเป็นจุดเริ่มต้นในการผลักดันให้เกิดความร่วมมือและการพัฒนาอุตสาหกรรมภายในเมืองคู่มือ ซึ่งในส่วนของเมืองคู่มือระหว่างจังหวัดมุกดาหารกับแขวงสะหวันนะเขต มีโครงการที่สำคัญ อาทิ โครงการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลและส่งเสริมการเข้าถึงฐานข้อมูลการผลิตและการตลาดของอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ครบวงจร โครงการศึกษาแนวทางการพัฒนาเส้นทางเซโน-ไชยบัวทองเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมของเมืองคู่มือ และโครงการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน จังหวัดมุกดาหาร เป็นต้น สำหรับเมืองคู่มือระหว่างอำเภอแม่สอดกับเมืองเมียวดี มีโครงการที่สำคัญ อาทิ โครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนในอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม (Value Added) ภายในพื้นที่เมืองคู่มือ (อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร พืชไร่ พืชผัก และผลไม้) โครงการศึกษาการพัฒนาเส้นทางแม่สอด-จังหวัดตากเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมของเมืองคู่มือ และโครงการศึกษาแนวทางการปรับปรุงกฎระเบียบและสิทธิประโยชน์ที่เอื้อต่อการลงทุนด้านอุตสาหกรรม เป็นต้น

การดำเนินงานของ สศอ. ถือเป็นการตอบสนองต่อนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งเน้นการสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อแสวงหาและใช้ประโยชน์จาก ความเชื่อมโยงระดับภูมิภาคอาเซียน (ASEAN Connectivity) ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ที่กำลังจะบรรลุการเป็น AEC ภายใน 31 ธันวาคม 2558 นี้ โดยยุทธศาสตร์ดังกล่าวจะทำให้กระทรวงอุตสาหกรรมมีกรอบแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรม ในการกำหนดกระบวนการขั้นต้น และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาคของไทยที่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาของประเทศไทย และสอดคล้องกับศักยภาพการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งกลุ่มผู้ประกอบการสามารถนำไปใช้ประกอบการพิจารณา กำหนดนโยบายหรือทิศทางการลงทุน หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผู้ที่สนใจทั่วไปสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลและใช้ประโยชน์ ในด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทยในอนาคต สำหรับการ ผลักดันยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการฯ ไปสู่การปฏิบัติ สศอ. จะได้ดำเนินการในระยะต่อไป

ทิศทางและนโยบาย

การพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1 (สร.1)

“

ในสภาวะที่อุตสาหกรรมยานยนต์โลกกำลังเผชิญกับประเด็นท้าทายในเรื่อง Global Warming และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รวมทั้งความผันผวนของราคาพลังงาน การพัฒนาเทคโนโลยีด้านวิศวกรรมยานยนต์ถือเป็นปัจจัยหลักแห่งความสำเร็จของการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ไปสู่ “Sustainable Mobility” อันหมายถึง การพัฒนาระบบขนส่งเพื่อรองรับพัฒนาการของเศรษฐกิจสังคม และวิถีชีวิตยุคใหม่ มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้เหลือน้อยที่สุด และเพื่อการมุ่งสู่อนาคตที่ยั่งยืน

”

ใน

สภาวะที่อุตสาหกรรมยานยนต์โลกกำลังเผชิญกับประเด็นท้าทายในเรื่อง Global Warming และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รวมทั้งความผันผวนของราคาพลังงาน การพัฒนาเทคโนโลยีด้านวิศวกรรมยานยนต์ถือเป็นปัจจัยหลักแห่งความสำเร็จของการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ไปสู่ “Sustainable Mobility” อันหมายถึง การพัฒนาระบบขนส่งเพื่อรองรับพัฒนาการของเศรษฐกิจสังคมและวิถีชีวิตยุคใหม่ มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้เหลือน้อยที่สุด และเพื่อการมุ่งสู่อนาคตที่ยั่งยืน

ผู้ผลิตยานยนต์ และหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องจึงมีความเห็นพ้องต้องกันว่า นับจากนี้ต่อไปแรงกดดันด้านพลังงาน และสิ่งแวดล้อมจะทำให้เทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว โดยเส้นทางการพัฒนาเทคโนโลยียานยนต์โลก จะมุ่งไปสู่ระบบขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์ไฟฟ้า (Electric Motor) ตัวอย่างเช่น รถยนต์เซลล์เชื้อเพลิง (Fuel Cell) รถยนต์ไฟฟ้า (Electric Vehicle) และรถยนต์ไฮบริดแบบเสียบปลั๊ก (Plug-in Hybrid) เป็นต้น การขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์ไฟฟ้าเป็นเทคโนโลยี ใหม่ที่จะเริ่มมาทดแทนเครื่องยนต์สันดาปภายในที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน (Internal Combustion Engine : ICE) เนื่องจาก การทำงานของมอเตอร์ไฟฟ้ามีประสิทธิภาพสูงกว่าเครื่องยนต์สันดาปภายใน อีกทั้งพลังงานไฟฟ้าเป็นพลังงานสะอาด ที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหามลพิษแก่สิ่งแวดล้อมเหมือนรถยนต์ที่ใช้เชื้อเพลิงทั่วไป อย่างไรก็ตามการพัฒนาไปสู่เทคโนโลยีแบบขับเคลื่อน ด้วยมอเตอร์ไฟฟ้าอย่างสมบูรณ์แบบยังคงต้องใช้ระยะเวลาอีกช่วงใหญ่ รถยนต์เซลล์เชื้อเพลิงยังมีข้อจำกัดในเรื่องระบบโครงสร้าง พื้นฐาน (Infrastructure) ซึ่งยังไม่สามารถรองรับได้เต็มที่ เพราะสถานีบริการเติมก๊าซไฮโดรเจนต้องใช้เงินลงทุนสูงมาก โดยเฉพาะ ในเรื่องระบบความปลอดภัย ส่วนรถยนต์ไฟฟ้านั้นยังมีข้อจำกัดในเรื่อง ประสิทธิภาพการทำงานของแบตเตอรี่ และการสร้างระบบ โครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบไฟฟ้า 3 เฟส และสถานีชาร์ตแบตเตอรี่เพื่อรองรับการใช้งาน เป็นต้น

ในช่วงเปลี่ยนผ่านไปสู่การขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์ไฟฟ้า ผู้ผลิตรถยนต์จึงได้พยายามพัฒนารถยนต์เครื่องยนต์สันดาปภายใน ที่มีคุณสมบัติ “สะอาด ประหยัด ปลอดภัย” ซึ่งตลาดโลกมีความต้องการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในการพัฒนารถยนต์ ที่มีการใช้พลังงานอย่างคุ้มค่าและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้เหลือน้อยที่สุด หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ รถยนต์ที่มีการปล่อยก๊าซ คาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) ต่ำ ผู้ผลิตรถยนต์มีการเลือกใช้เทคโนโลยีที่แตกต่างกันตามระดับความชำนาญและประสบการณ์ ที่สั่งสมมา เช่น ผู้ผลิตค่ายยุโรปส่วนใหญ่มุ่งเน้นการพัฒนารถยนต์เครื่องยนต์ดีเซลที่มีการปรับปรุงด้านประสิทธิภาพการ

ประหยัดพลังงานให้ดีขึ้น ส่วนผู้ผลิตค่ายญี่ปุ่นมุ่งสู่การพัฒนารถยนต์ไฮบริดและรถยนต์ทั่วไปที่มีประสิทธิภาพในการใช้พลังงานสูงขึ้น ด้วยการนำเทคโนโลยีเครื่องยนต์ ระบบส่งกำลังสมัยใหม่ พร้อมทั้งเพิ่มเติมระบบ/อุปกรณ์เสริมเพื่อการประหยัดพลังงานมาใช้ อย่างแพร่หลายยิ่งขึ้น ได้แก่ ระบบควบคุมการเปิดปิดวาล์วให้เหมาะสมกับรอบของเครื่องยนต์ หรือระบบหยุดการทำงานของเครื่องยนต์ ในช่วงรถยนต์จอดหยุดนิ่ง หรือการพัฒนาตัวถังรถให้น้ำหนักลดลง เป็นต้น ในส่วนการพัฒนารถยนต์ที่มีคุณสมบัติด้านความ ปลอดภัยสูงขึ้น ผู้ผลิตรถยนต์ได้มีการเพิ่มเติมอุปกรณ์ด้านความปลอดภัย เข้ามาเป็นอุปกรณ์หลัก (ไม่ใช่อุปกรณ์เสริมอีกต่อไป) ซึ่งจะช่วยให้ผู้ขับขี่และผู้โดยสารลดความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ อันจะทำให้การใช้รถยนต์บนท้องถนนมีความปลอดภัยเพิ่มขึ้น และภาครัฐลดการสูญเสียอันเนื่องจากการเกิดอุบัติเหตุ ทั้งนี้ อุปกรณ์ด้านความปลอดภัยดังกล่าว ประกอบด้วย 1) อุปกรณ์ป้องกัน อุบัติเหตุก่อนจะเกิดการชน (Active Safety) ได้แก่ ระบบป้องกันล้อล็อก (ABS : Anti-lock Brake System) หรือ ระบบควบคุม การทรงตัว (ESC : Electronic Stability Control) และ 2) อุปกรณ์ความปลอดภัยหลังจากการชนเกิดขึ้น ได้แก่ ถุงลมนิรภัย (Airbag) หรือ เข็มขัดนิรภัยแบบ Pretensioner เป็นต้น

ภาครัฐได้เล็งเห็นถึงแนวโน้มการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์โลกดังกล่าว จึงกำหนดกลยุทธ์ “การขับเคลื่อนและสร้างโอกาส” เพื่อวางทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ไทยที่ชัดเจน ให้องค์กรพัฒนาการของเศรษฐกิจสังคมและวิถีชีวิตยุคใหม่ และสอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์โลก โดยอาศัยกลไกของโครงสร้างภาษี การส่งเสริมการลงทุน และโครงการและมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ดังนี้

1. ในปี 2550 กระทรวงอุตสาหกรรมได้เปิดให้การส่งเสริมการลงทุนโครงการรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล (Eco car) ขึ้นในประเทศไทยเป็นครั้งแรก โดยรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล หรือ Eco car (Ecological friendly car for modern society) เป็นรถยนต์นั่งที่มีคุณสมบัติเฉพาะในด้านเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความปลอดภัยสูง ตามมาตรฐานสากลของคณะกรรมการเศรษฐกิจของสหภาพยุโรป (United Nations Economic Commission for Europe ; UNECE) ในปัจจุบันผู้ผลิตที่ได้รับส่งเสริมการลงทุนในโครงการ Eco car ได้มีการผลิตรถยนต์ Eco car ออกจำหน่ายรวมทั้งสิ้น 6 รุ่น ประกอบด้วยแบบ 5 ประตู (Hatchback) จำนวน 4 รุ่น และแบบ 4 ประตู (Sedan) จำนวน 2 รุ่น

นับตั้งแต่เดือนมีนาคม 2553 ซึ่งรถยนต์ Eco car เริ่มมีการผลิตในประเทศไทย จนถึงเดือนธันวาคม 2555 การผลิตรถยนต์ Eco car มีการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 100 ต่อปี และยอดจำหน่ายรถยนต์ Eco car ในประเทศคิดเป็นร้อยละ 25 ของยอดจำหน่ายรถยนต์นั่งทั้งหมด สิ่งเหล่านี้จึงเป็นเครื่องยืนยันถึงแนวคิดในการส่งเสริมรถยนต์ที่มีคุณสมบัติ “สะอาด ประหยัด ปลอดภัย” ของภาครัฐ ซึ่งนอกจากความสำเร็จในด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมและด้านเศรษฐกิจแล้ว ยังส่งผลให้ประชาชนชาวไทยสามารถเข้าถึงรถยนต์ที่มีคุณภาพสูงขึ้นกว่าที่เคยมีมา ทั้งในด้านการประหยัดพลังงานที่โดดเด่น ด้านการปล่อยมลพิษที่น้อยลง และด้านความปลอดภัย (เป็นรถยนต์ที่จำหน่ายในประเทศไทยเพียงประเภทเดียว ที่ภาครัฐกำหนดให้ต้องผ่านการทดสอบการป้องกันผู้โดยสารในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุจากการชน) โดยปัจจัยเหล่านี้ได้กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาในด้านคุณสมบัติ คุณภาพ และราคาของรถยนต์ประเภทอื่นที่จำหน่ายในประเทศต่อเนื่องไปอีกด้วย

“ส่งผลให้พฤติกรรมกรรมการเลือกซื้อรถยนต์ของ
ประชาชนชาวไทย เปลี่ยนเป็นต้องการรถยนต์ที่
มีความ “สะอาด ประหยัด ปลอดภัย” มากขึ้น”

2. คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2555 เห็นชอบการปรับโครงสร้างภาษีสรรพสามิตรถยนต์ใหม่ โดยเปลี่ยนหลักเกณฑ์การให้สิทธิลดหย่อนอัตราภาษีจากรถยนต์ที่มีขนาด “ซี.ซี.ต่ำ แรงม้าต่ำ” มาเป็นรถยนต์ที่มีคุณสมบัติ “สะอาด ประหยัด ปลอดภัย” ซึ่งสอดคล้องกับทิศทางของอุตสาหกรรมยานยนต์โลก ภายใต้โครงสร้างภาษีสรรพสามิตใหม่ รถยนต์ที่มีปริมาณการปล่อย CO₂ ต่ำและมีการเพิ่มอุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพในด้านความปลอดภัยให้กับผู้โดยสารจะมีภาระภาษีที่ลดลง ในขณะที่รถยนต์ที่มีการปล่อย CO₂ สูง (หรือมีอัตราการใช้เชื้อเพลิงสูง) จะมีภาระภาษีที่เพิ่มขึ้น โครงสร้างภาษีสรรพสามิตใหม่จะกระตุ้นให้ผู้ผลิตรถยนต์ต้องลงทุนพัฒนาเครื่องยนต์ที่มีคุณสมบัติสอดคล้องกับทิศทางนี้มากยิ่งขึ้น และส่งผลให้พฤติกรรมกรรมการเลือกซื้อรถยนต์ของประชาชนชาวไทย เปลี่ยนเป็นต้องการรถยนต์ที่มีความ “สะอาด ประหยัด ปลอดภัย” มากขึ้น ทั้งนี้โครงสร้างภาษีสรรพสามิตจะมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559

3. กระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ได้ดำเนินการกำหนดมาตรฐานไอเสียสำหรับรถยนต์เครื่องยนต์แก๊สโซลีน และเครื่องยนต์เบนซิน ระดับยูโร 4 เป็นมาตรฐานบังคับ (ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2555) เพื่อส่งเสริมผู้ผลิตรถยนต์ และผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ในการพัฒนาเครื่องยนต์เพื่อให้การเผาไหม้ของเครื่องยนต์มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึง การพัฒนาระบบการผลิตและการทดสอบคุณภาพ เพื่อให้ผลิตภัณฑ์เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

4. กระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้เปิดให้การส่งเสริมชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีการใช้เทคโนโลยีการผลิตขั้นสูง (High Technology) ซึ่งประกอบด้วย ชิ้นส่วนยานยนต์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการประหยัดพลังงาน ได้แก่ Automatic Transmissions, Continuously Variable Transmissions (CVT), Traction motors for automobiles, Regenerative Braking Systems ชิ้นส่วนยานยนต์เพื่อความปลอดภัย ได้แก่ Electronic Stability Control (ESC) และชิ้นส่วนยานยนต์สำหรับรถยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์ ได้แก่ Fuel Cell เป็นต้น

การอาศัยกลไกที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการกำหนดนโยบายที่สอดคล้องกันของหน่วยงานภาครัฐ จะมีส่วนสำคัญที่ช่วยวางทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ไทยให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาเทคโนโลยีของยานยนต์โลก เพื่อให้อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยพัฒนาสู่ “Sustainable Mobility” ต่อไป

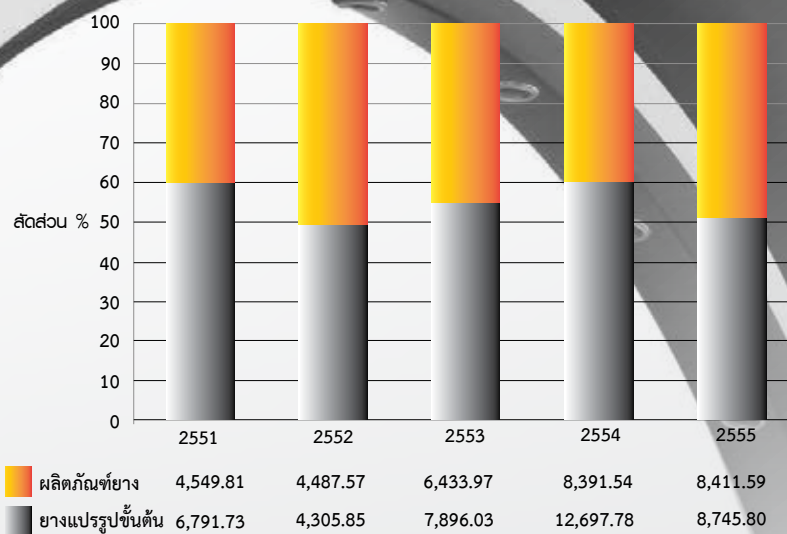

ทิศทางและนโยบายการพัฒนา อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2 (สร.2)

ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตวัตถุดิบยางธรรมชาติมากเป็นอันดับ 1 ของโลก โดยในปี 2555 มีปริมาณการผลิตประมาณ 3.5 ล้านตัน แต่ส่วนใหญ่ส่งออกในรูปแบบยางแปรรูปขึ้นต้นถึงร้อยละ 86 ของปริมาณผลผลิตทั้งหมด คิดเป็นมูลค่า 8,745.80 ล้านบาทสหรัฐ สำหรับส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 14 นำมาใช้ผลิตผลิตภัณฑ์ยางเพื่อใช้ในประเทศและส่งออก มีมูลค่าการส่งออกถึง 8,411.59 ล้านบาทสหรัฐ โดยมูลค่าการส่งออกยางแปรรูปขึ้นต้น และผลิตภัณฑ์ยางคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 50.97 และ 49.03 ของมูลค่าการส่งออกยางแปรรูปขึ้นต้นและผลิตภัณฑ์ยาง ตามลำดับ

มูลค่าการส่งออกยางแปรรูปขึ้นต้นและผลิตภัณฑ์ยาง (หน่วย : ล้านบาท/ตัน)

ที่มา: ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ โดยความร่วมมือจากกรมศุลกากร

จะเห็นว่ามูลค่าการส่งออกยางแปรรูปขึ้นต้นไม่สูงเท่าที่ควร เมื่อเทียบกับมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางและสัดส่วนยางธรรมชาติที่นำมาใช้ผลิต ซึ่งหากเพิ่มการใช้ยางธรรมชาติมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ยางจะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับประเทศขึ้นได้เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศไม่พัฒนาเท่าที่ควร ถึงแม้จะมีผู้ประกอบการข้ามชาติรายใหญ่ที่มีเทคโนโลยีและประสิทธิภาพการผลิตสูงเข้ามาลงทุนในประเทศ แต่ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการไทยยังเป็นผู้ผลิตขนาดกลางและขนาดเล็ก มีเทคโนโลยีการผลิตที่ล้าสมัย และมีประสิทธิภาพการผลิตต่ำ ดังนั้นในการดำเนินการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ เพื่อให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มสูงสุด จึงควรจะมีการดำเนินการ 3 แนวทางไปพร้อมกัน ดังนี้

1. ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางเพื่อสร้างฐานการผลิต โดยเฉพาะผู้ประกอบการข้ามชาติรายใหญ่ ซึ่งอุตสาหกรรมที่มีปริมาณการใช้ยางมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมยางยานพาหนะ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 60 ของปริมาณการใช้ยางทั้งหมด แนวทางนี้จะทำให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับประเทศจากการส่งออกได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากบริษัทข้ามชาติมีฐานการผลิต

ขนาดใหญ่ การสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการลงทุน ไม่เพียงเฉพาะการส่งเสริมด้านโครงสร้างพื้นฐานเท่านั้น แต่ควรส่งเสริมให้มีการสร้างฐานอุตสาหกรรมยางล้อรถยนต์ที่ครบวงจร ซึ่งจะประกอบด้วย การพัฒนาวัตถุดิบยางพาราให้มีคุณภาพสม่ำเสมอ การส่งเสริมอุตสาหกรรมสนับสนุน เช่น อุตสาหกรรมผ้าใบ ลวด สารเคมี และยางสังเคราะห์

นอกจากการพัฒนาในด้านวัตถุดิบ และอุตสาหกรรมสนับสนุนอื่นๆ แล้ว อีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการตัดสินใจในการลงทุน คือ กฎหมาย หรือมาตรการต่างๆ ของภาครัฐที่มีผลกระทบในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งประเด็นสำคัญที่น่ากังวลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางของประเทศไทยในระยะต่อไป คือ ร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. เปิดช่องให้คณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย คือ สามารถประกาศเก็บเงินค่าธรรมเนียมการส่งออกจากผลิตภัณฑ์ยางประเภทใดก็ได้

โดยประเด็นนี้จะสร้างความเสี่ยงในการลงทุน ซึ่งเมื่อมีการประกาศเก็บค่าธรรมเนียมการส่งออกผลิตภัณฑ์ยาง จะทำให้สินค้าผลิตภัณฑ์ยางที่ส่งออกจากประเทศไทยมีต้นทุนสูงกว่าสินค้าผลิตภัณฑ์ยางจากประเทศอื่น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการผลิตและส่งออกผลิตภัณฑ์ยางในประเทศไทย และส่งผลต่อการตัดสินใจในการขยายการลงทุนอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศไทยของบริษัทข้ามชาติ และทำให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่ไม่น่าลงทุนในอุตสาหกรรมการผลิตและส่งออกผลิตภัณฑ์ยางเมื่อเทียบกับประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติรายอื่น เช่น อินโดนีเซีย เป็นประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติเป็นอันดับ 2 รองจากประเทศไทย แต่ไม่มีการเก็บค่าธรรมเนียมในการส่งออกผลิตภัณฑ์ยาง และยังมีรายได้เปรียบในเรื่องต้นทุนแรงงานอีกด้วย

2. การพัฒนาผู้ประกอบการไทยให้มีความเข้มแข็ง ก้าวไปสู่การเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่ที่สามารถแข่งขันได้ในระดับโลก

1) การวิจัยและพัฒนา ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพราะจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมเทคโนโลยี และผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ให้กับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ดังนั้นภาครัฐจึงควรจะมีการสนับสนุนนักวิจัยและผู้ประกอบการให้ปรับปรุง สร้างสรรค์ผลงาน

วิจัยใหม่ๆ ทั้งทางด้านเทคโนโลยีการผลิต หรือผลิตภัณฑ์ใหม่ และเพื่อแก้ปัญหาทางงานวิจัยที่ไม่สามารถนำไปใช้ในเชิงพาณิชย์ จึงควรสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการและหน่วยงานวิจัย เพื่อร่วมกันดำเนินงานซึ่งจะทำให้งานวิจัยที่ได้ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการ ซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อภาคอุตสาหกรรมอย่างแท้จริง

2) การพัฒนามาตรฐานผลิตภัณฑ์ยาง ผลักดันให้มีการประกาศมาตรฐานบังคับสำหรับผลิตภัณฑ์ยาง เริ่มจากผลิตภัณฑ์ยางที่มีศักยภาพ โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ยางล้อ ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับความปลอดภัยของผู้บริโภค โดยจะช่วยสนับสนุนการส่งออก และจะเป็นการป้องกันผลิตภัณฑ์ยางล้อนำเข้าจากต่างประเทศที่ไม่ได้คุณภาพอีกทางหนึ่งด้วย

3) การพัฒนาบุคลากร ปัจจุบันบุคลากรที่มีความรู้ประสบการณ์ในเรื่องอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางไทยมีไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นอุปสรรคที่สำคัญประการหนึ่งในการพัฒนา ดังนั้นจำเป็นต้องมีการสนับสนุนการสร้างบุคลากรระดับนักวิจัย ทั้งนี้การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน โดยการร่วมกันในการดำเนินงานวิจัย การอบรมให้กับบุคลากรของภาคอุตสาหกรรม

แนวทางการพัฒนาผู้ประกอบการในประเทศ เป็นแนวทางที่ต้องใช้เวลาในการพัฒนาเนื่องจากผู้ประกอบการในประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กมีการขยายตัวช้ากว่าผู้ประกอบการข้ามชาติ แต่การพัฒนาในแนวทางนี้จะทำให้อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางของไทยเกิดการพัฒนาอย่างแท้จริงและยั่งยืน

3. การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีคุณภาพ และมีศักยภาพในการใช้จำนวนมาก

ส่งเสริมให้มีการใช้ยางธรรมชาติในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ในงานด้านวิศวกรรม เช่น การสร้าง ถนนยางมะตอย ผสมยางพารา ซึ่งควรเป็นยางที่ใช้แล้ว งานด้านชลประทาน เช่น ฝายยาง แผ่นยางรองปูพื้นสระน้ำ ซึ่งในระยะสั้นจะสามารถดึงปริมาณวัตถุดิบออกจากตลาด ทำให้ราคายางเพิ่มขึ้นอย่างมีเสถียรภาพ

เพื่อรองรับแนวทางการพัฒนาดังกล่าว ในปี 2556 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) จึงได้ดำเนินโครงการ 1) โครงการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพาราภายใต้เครือข่ายผู้ประกอบการและหน่วยงานวิจัย 2) โครงการยกระดับมาตรฐานผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพาราสู่มาตรฐานสากล 3) โครงการพัฒนาระบบข้อมูลเชิงลึก โดยผลที่ได้จากการศึกษาคาดว่าจะมีเครือข่ายระหว่างผู้ประกอบการและหน่วยงานวิจัย เพื่อร่วมกันดำเนินงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในเชิงพาณิชย์ มีแนวทางในการกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์ยาง รวมทั้งมีฐานข้อมูลเชิงลึกของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพารา เพื่อกำหนดนโยบายในการพัฒนาอุตสาหกรรมของภาครัฐและเพื่อประกอบการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจของภาคเอกชน

การพัฒนาอุตสาหกรรม (เฟอร์นิเจอร์และอาหาร) เชิงสร้างสรรค์..ทางออกสู่ตลาดอนาคต

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2 (สร.2)

การเติบโตของระบบเศรษฐกิจบนฐานของความไม่สมดุลกันระหว่างมิติด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านทุนมนุษย์ ประกอบกับผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์ต่อรูปแบบการผลิตการบริโภคสินค้าที่เปลี่ยนแปลงไป และการแข่งขันแย่งชิงส่วนแบ่งตลาด ล้วนกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาช่องทางการพัฒนาเศรษฐกิจไปในทิศทางที่เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของโลกที่จะเกิดขึ้น ส่งผลให้ “เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ (Creative Economy)” เป็นทางออกหนึ่งของการสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจโลกอย่างยั่งยืนในอนาคต โดยองค์กรที่เกี่ยวข้องต่างกำหนดค่านิยมของเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ไว้อย่างหลากหลาย และได้นำไปประยุกต์ใช้ภายใต้บริบทของประเทศนั้น ๆ รวมถึงประเทศไทย ที่ให้ความสำคัญกับการสนับสนุนและพยายามขับเคลื่อนเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นภายในประเทศ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ในฐานะองค์กรชั้นนำการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ เห็นความสำคัญในการใช้ศักยภาพและความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) ของไทย ทั้งด้านทำเลที่ตั้ง สภาพภูมิอากาศ รวมถึงความหลากหลายทางชีวภาพ มาผนวกกับแนวคิดเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ เพื่อสร้างคุณค่า (Value Creation) ให้กับอุตสาหกรรมเกษตรของไทย ตลอดห่วงโซ่อุปทาน โดยดำเนินการภายใต้ “โครงการศึกษาแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ระดับสาขา” ในอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ และอุตสาหกรรมอาหาร ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มจากอุตสาหกรรมเกษตร และมีความสำคัญต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ แต่มักจะเน้นการแปรรูปเบื้องต้นและการผลิตสินค้าในเชิงปริมาณ โดยพึ่งพาเทคโนโลยีการผลิตที่คล้ายๆ กัน ส่งผลให้เกิดปัญหาการแข่งขันและการขายตัดราคากันเอง ซึ่งโครงการดังกล่าวเป็นการศึกษาการต่อยอดฐานความรู้ที่ประเทศไทยมีศักยภาพทั้งภูมิปัญญา ศิลปวัฒนธรรม การออกแบบ นวัตกรรมและเทคโนโลยี ควบคู่กับความคิดสร้างสรรค์ของคนไทย เพื่อหาแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์และอาหารของไทยในเชิงสร้างสรรค์ ที่สามารถตอบโจทย์พฤติกรรมผู้บริโภคของประชากรโลกที่เปลี่ยนแปลงไปและที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต

แนวทางหนึ่งในการอยู่รอดของอุตสาหกรรมเกษตรไทย คือ การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับวัตถุดิบและสินค้า โดยเน้นการปรับเปลี่ยนจากรูปแบบการผลิตเชิงปริมาณ ไปสู่การผลิตเชิงสร้างสรรค์ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการจำเพาะของผู้บริโภคแต่ละกลุ่มในตลาดโลก โดยอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์สร้างสรรค์ของไทยต้องอาศัยความโดดเด่นในความเป็นไทยร่วมกับวัฒนธรรมอื่นที่หลากหลายในการออกแบบสินค้าเฟอร์นิเจอร์ รวมทั้งการนำนวัตกรรมเทคโนโลยีมาสนับสนุนการพัฒนาและผลิตสินค้าภายใต้การคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม และการเชื่อมโยงเรื่องราวความเป็นมาให้ผู้บริโภครับรู้ถึงคุณค่าของสินค้า สำหรับอุตสาหกรรมอาหารเชิงสร้างสรรค์ ควรมุ่งสู่การยกระดับคุณภาพสินค้า และพัฒนาสินค้าอาหารที่สร้างมูลค่าเพิ่มจากงานวิจัย ควบคู่กับการรักษารสชาติอาหารที่เป็นที่ยอมรับของชาวต่างชาติ ซึ่งจากเป้าหมายการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ดังกล่าว สามารถกำหนดวิสัยทัศน์ ทิศทาง และนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์และอาหารเชิงสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับศักยภาพและบริบทของประเทศได้ ดังนี้

“ประเทศไทยจะเป็นสัญลักษณ์ของเฟอร์นิเจอร์เอเชีย”

ยุทธศาสตร์ที่ 1: พัฒนาบุคลากรเพื่อยกระดับการออกแบบและการผลิตสินค้าเฟอร์นิเจอร์ไทย ควบคู่กับส่งออกนิกออกแบบสู่ตลาดโลก

ยุทธศาสตร์ที่ 2: ส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมและงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์สู่การผลิตระดับอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 3: พัฒนานวัตกรรมด้านวัตถุดิบ เพื่อยกระดับการสร้างสรรค์สินค้าเฟอร์นิเจอร์

ยุทธศาสตร์ที่ 4: สร้างช่องทางการตลาดในประเทศและต่างประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ 5: วางโครงสร้างสนับสนุน เพื่อยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์เชิงสร้างสรรค์

“ประเทศไทยจะเป็นครัวเอกที่ผลิตและสร้างสรรค์สินค้าอาหารที่ได้มาตรฐานระดับโลกและยกระดับอาหารไทยเป็นงานโปรดคนทั้งโลก”

ยุทธศาสตร์ที่ 1: สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่ม นวัตกรรม และเอกลักษณ์ให้กับสินค้าอาหารไทย

ยุทธศาสตร์ที่ 2: ยกระดับมาตรฐานการผลิตอาหารไทยให้เป็นที่ยอมรับระดับโลก

ยุทธศาสตร์ที่ 3: สร้างนักสร้างสรรค์และพัฒนานักวิจัยด้านอาหารสู่ภาคอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 4: สนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานในการขับเคลื่อนการสร้างนวัตกรรมในอุตสาหกรรมอาหาร

ยุทธศาสตร์ที่ 5: ประชาสัมพันธ์ด้านสุขอนามัยและโภชนาการอาหาร เพื่อสร้างการรับรู้ให้กับผู้บริโภค

ยุทธศาสตร์ที่ 6: ส่งเสริมอาหารไทยและร้านอาหารไทยสู่การเป็นอาหารจานหลักของโลก

ถึงเวลาแล้วที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไทยต้องให้ความสำคัญกับการนำมุมมองแนวคิดเชิงสร้างสรรค์มาพัฒนาอุตสาหกรรมของตน เพื่อก้าวสู่การเป็นผู้นำด้านอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ในตลาดโลก ทั้งนี้ ผู้ที่สนใจสามารถดาวน์โหลดข้อมูลในรูปแบบของ E-book และศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www3.oie.go.th/creative_industry

สรุปภาวะอุตสาหกรรมไทยปี 2555 และแนวโน้มปี 2556¹

สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สว.)

ภาวะอุตสาหกรรมในรอบปี 2555 เป็นอีกหนึ่งปีที่ดีถือเป็นบททดสอบสำคัญของผู้ประกอบการไทย โดยมีอุปสรรคใหญ่ 2 ประการ ได้แก่ ความเสียหายจากมหาอุทกภัยในช่วงปลายปี 2554 และการชะลอตัวของเศรษฐกิจประเทศคู่ค้าสำคัญของไทย โดยเฉพาะสหภาพยุโรปที่ปัญหาเริ่มส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรม ซึ่งพิจารณาได้จากการหดตัวของเครื่องใช้ไฟฟ้าและเครื่องใช้ไฟฟ้าอุตสาหกรรมหลายตัว

อุปสรรคประการแรกในส่วนของมหาอุทกภัยในไตรมาสสุดท้ายของปี 2554 ผลการสำรวจความเสียหายของภาคอุตสาหกรรมที่ประสบอุทกภัยทั้งหมดในปี พ.ศ.2554² พบว่าโรงงานอุตสาหกรรมได้รับความเสียหาย จำนวน 8,252 ราย จาก 42 จังหวัด ทั่วประเทศ ซึ่งจากความเสียหายครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นกับภาคอุตสาหกรรมดังกล่าว ทุกภาคส่วนได้ร่วมมือกันเพื่อฟื้นฟูภาคอุตสาหกรรมให้กลับมาทำการผลิตได้ตามเดิม ซึ่งจากมาตรการต่างๆ รวมถึงความแข็งแกร่งของผู้ประกอบการไทยเอง ทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ทยอยกลับมาเริ่มทำการผลิตได้

¹ ข้อมูล ณ เมษายน 2556

² รายงานความก้าวหน้าในการสำรวจความเสียหายและการให้ความช่วยเหลือภาคอุตสาหกรรมที่ประสบอุทกภัยของกระทรวงอุตสาหกรรมเสนอคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2555

อุปสรรคประการที่สอง ในเรื่องของการชะลอตัวของเศรษฐกิจประเทศคู่ค้าสำคัญของไทย โดยเฉพาะสหภาพยุโรป ที่ปัญหาเริ่มส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมในช่วงครึ่งหลังของปี 2555 ซึ่งพิจารณาได้จากการหดตัวในรอบใหม่หลังอุทกภัยของเครื่องใช้ไฟฟ้าและเศรษฐกิจอุตสาหกรรมหลายตัว อาทิ ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (Manufacturing Production Index : MPI) กลับมา มีการหดตัวหรือติดลบในลักษณะของอัตราการหดตัวที่เร่งขึ้นหรือหดตัวเพิ่มมากขึ้น หลังจากที่มีการทยอยฟื้นตัวขึ้นตามลำดับหลังเหตุอุทกภัย โดยเริ่มปรับตัวขึ้นตั้งแต่ต้นปี 2555 โดย MPI ทยอยฟื้นตัวขึ้นเรื่อยๆ จนมีการขยายตัวเป็นครั้งแรกในเดือนพฤษภาคม 2555 โดยขยายตัวร้อยละ 6.0 แต่หลังจากนั้น MPI กลับมาหดตัวหรือติดลบร้อยละ 9.61 ในเดือนมิถุนายน และเริ่มมีอัตราการหดตัวที่เพิ่มมากขึ้นมาโดยตลอดจนถึงสิ้นไตรมาสที่ 3/2555 อย่างไรก็ตามในช่วงไตรมาสที่ 4/2555 ได้รับานิสงส์จากฐานการคำนวณที่ต่ำในไตรมาสที่ 4 ปี 2554 ที่โรงงานอุตสาหกรรมหลายส่วนหยุดการผลิตจากปัญหาอุทกภัย ทำให้ MPI ในไตรมาสที่ 4/2555 มีการขยายตัวเป็นบวก

จากปัจจัยสำคัญ 2 ประการในรอบปี 2555 ดังได้กล่าวในข้างต้น ซึ่งได้ส่งผลกระทบที่มีนัยสำคัญต่อภาคอุตสาหกรรมไทย รวมถึงการขยายตัวของ MPI ที่จะขยายตัวในระดับสูงในไตรมาสสุดท้ายของปี 2555 จากปัจจัยฐานการคำนวณต่ำช่วงอุทกภัยไตรมาสที่ 4/2554 ทำให้ในปี 2555 ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม หรือ MPI ขยายตัวที่ร้อยละ 2.5 จากปี 2554 ที่หดตัวร้อยละ 9.25

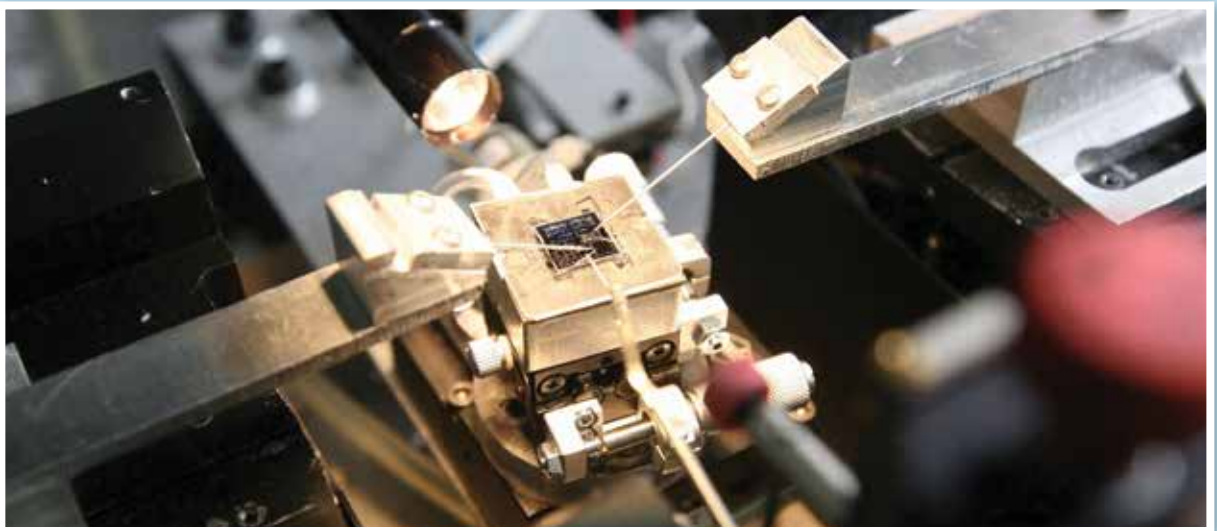
จากปี 2555 ก้าวผ่านไปจนถึงปี 2556 ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่จะส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมซึ่งจะต้องมีการติดตามอย่างใกล้ชิด มีอยู่ด้วยกันหลายประการ อาทิ การแข็งค่าของค่าเงินบาท การขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาท และระดับการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้า ในประเด็นเนื่องจากการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้านั้น ด้านของสหรัฐอเมริกาจะต้องติดตามว่า จะสามารถสะสางปัญหาอย่างไรในเรื่องของ “หน้าผาทางการคลัง” หรือ FISCAL CLIFF

ด้านของกลุ่มประเทศยูโรโซน ปัจจัยเสี่ยงที่เป็นตัวแปรสำคัญต่อการฟื้นตัวของประเทศยูโรโซน ประกอบด้วย 1) ความล่าช้าของการส่งผ่านมาตรการต่างๆ เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจในแต่ละประเทศ จึงยากต่อการบรรลุเป้าหมายทางการคลัง 2) สถานการณ์ทางการเมืองที่ยังยาก เนื่องจากเป็นปีที่จัดให้มีการเลือกตั้งในอิตาลีและเยอรมนี โดยคาดว่าจะอาจส่งผลกระทบต่อการแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกในกลุ่มหากมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

สำหรับประเทศญี่ปุ่น ยังมีข้อจำกัดในการกระตุ้นเศรษฐกิจ ด้วยระดับหนี้สาธารณะที่สูงมาก ทำให้รัฐบาลไม่สามารถใช้จ่ายเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจต่อไปได้อีกมากนัก ในขณะที่อัตราดอกเบี้ยนโยบายที่อยู่ในระดับต่ำที่ร้อยละ 0.1 ทำให้ไม่สามารถลดดอกเบี้ยลงเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจได้อีก นอกจากนี้ปัญหาเงินฝืดของญี่ปุ่นที่เป็นตัวสะท้อนความซบเซาของการใช้จ่ายในประเทศนั้น เป็นปัญหาเชิงโครงสร้างที่ยากแก่การแก้ไขให้หลุดพ้นในระยะเวลานานขึ้น และความเป็นชาตินิยมของนายกรัฐมนตรีอาเบะอาจทำให้ความตึงเครียดระหว่างญี่ปุ่นกับจีนกรณีการอ้างสิทธิในหมู่เกาะทะเลจีนตอนใต้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ทั้งนี้จะต้องติดตามผลที่เกิดขึ้นจากการใช้มาตรการผ่อนคลายทางการเงินว่าจะสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจของญี่ปุ่นได้มากน้อยเพียงใด

อย่างไรก็ตามอุปสงค์ภายในประเทศยังมีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่อง บรรยายการใช้จ่ายของภาคเอกชน น่าจะยังคงได้รับแรงหนุนจากมาตรการเพิ่มกำลังซื้อและดูแลภาวะค่าครองชีพประชาชนของภาครัฐ โดยการทยอยส่งมอบรถตามมาตรการคืนเงินภาษีรถยนต์คันแรก อาจช่วยหนุนปริมาณการจำหน่ายเชื้อเพลิงให้ขยายตัวตามตามยอดขายยานยนต์ในประเทศ ขณะที่การเร่งเบิกจ่ายงบประมาณของรัฐบาล อาจช่วยเสริมบรรยากาศการลงทุน และเพิ่มแรงหนุนต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยรวม ซึ่งเป็นภาพที่สอดคล้องกับทิศทางเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้าบางประเทศของไทย ที่อาจเริ่มได้รับผลบวกจากมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจที่ประกาศออกมาในช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งนี้การลงทุนภายในประเทศจะยังสนับสนุนการขยายตัวของเศรษฐกิจไทยในปีนี โดยการขยายตัวของการลงทุนภาคเอกชนคาดว่าจะยังคงเร่งตัวในระดับสูงต่อเนื่องจากปีก่อน เนื่องจากได้รับผลดีจากการดำเนินนโยบายภาครัฐในการกระตุ้นเศรษฐกิจให้ฟื้นตัวจากอุทกภัยในปีที่ผ่านมา รวมทั้งจากมาตรการของรัฐเพื่อการส่งเสริมการลงทุน ในขณะที่การลงทุนภาครัฐคาดว่าจะเร่งตัวขึ้นในปีนี้จากการเร่งรัดการเบิกจ่ายงบลงทุนภาครัฐและการลงทุนตามแผนการบริหารจัดการน้ำของภาครัฐวงเงินลงทุนรวม 3.5 แสนล้านบาท และจากปัจจัยทั้งด้านบวกและด้านลบทั้งหมดดังกล่าวที่จะส่งผลต่อภาวะอุตสาหกรรมไทย คาดว่าในปี 2556 ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม หรือ MPI จะขยายตัวในช่วงร้อยละ 3.5 - 4.5

ส่วนที่ 4

ผลงานสำคัญของ สศอ.

- ยกย่องประสิทธิภาพภาคอุตสาหกรรม เตรียมพร้อมเป็นผู้นำด้วยพื้นฐานทางปัญญา
- การจัดทำยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการภาคอุตสาหกรรม
 - นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ
 - มาตรการเพิ่มขีดความสามารถอุตสาหกรรมไทยในการแข่งขันภายใต้กฎระเบียบของสหภาพยุโรป ระยะที่ 2 (ปี 2555-2557)
- การผลักดันนโยบายโครงการรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล (Eco car)
 - โครงการศึกษาแนวทางการสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์สับปะรด
 - การดำเนินโครงการเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง
 - โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้าน
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมในพื้นที่เศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Economic Corridor: SEC) ในบริบทการรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)
- สศอ. ติดตามการใช้สิทธิประโยชน์ FTA ภาคอุตสาหกรรมไทยปี 2554 เตรียมพร้อมสู่ AEC
 - ดัชนีอุตสาหกรรม สศอ.
 - รายงานผลิตภาพและผลประกอบการอุตสาหกรรมปี พ.ศ. 2554
 - การจัดการความรู้สู่องค์กรแห่งการเรียนรู้
 - แผนที่นำทางด้านเทคโนโลยีกับอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์พลาสติกไทย

ยกระดับ ประสิทธิภาพ ภาคอุตสาหกรรม เตรียมพร้อมเป็นผู้นำ ด้วยพื้นฐานทางปัญญา

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมภาค (สม.)

ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่งเศรษฐกิจโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและซับซ้อน ภูมิภาคต่างๆ ที่มีการจัดกลุ่มรวมตัวกัน ทั้งเพื่อปกป้องการค้าจากภายนอกกลุ่ม และแย่งโอกาสในการเป็นผู้นำในภูมิภาคของตัวเอง ปัจจัยการผลิตต่างๆ เริ่มมีการโยกย้ายกันได้อย่างเสรี การจะพัฒนาภาคอุตสาหกรรมไทยให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างทัดเทียมนานาประเทศนั้น จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการสร้างภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจโดยใช้ปัจจัยภายในเป็นตัวขับเคลื่อน ซึ่งก็คือการเพิ่มประสิทธิภาพ (Efficiency) และผลิตภาพ (Productivity) ควบคู่ไปกับการยกระดับปัจจัยพื้นฐานด้านองค์ความรู้ การวิจัยและพัฒนา ตลอดจนนวัตกรรมของประเทศ

ภายใต้แนวคิดดังกล่าว กระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้จัดทำแผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (Productivity) พ.ศ. 2551-2555 และแผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา (Intellectual Infrastructure: II) พ.ศ. 2551-2555 ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมพัฒนา ยกระดับศักยภาพในการเตรียมความพร้อมองค์กร และบุคลากรของภาคอุตสาหกรรมสู่เศรษฐกิจฐานความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี สร้างนวัตกรรมและความแตกต่างในตัวผลิตภัณฑ์ และกระบวนการผลิต เพื่อการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

ในการนี้สำนักงานฯ ได้ร่วมกับสถาบันเครือข่ายของกระทรวงอุตสาหกรรม และสถาบันการศึกษาในการดำเนินการโครงการภายใต้แผนแม่บททั้ง 2 แผน มาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 จนถึง พ.ศ. 2555 ทั้งนี้มีผลที่ได้โดยสรุป ดังนี้

แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (Productivity)

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551-2555 มีการดำเนินการโครงการภายใต้แผนแม่บท Productivity จำนวนทั้งสิ้น 125 โครงการ งบประมาณกว่า 1,200 ล้านบาท มีผลดังนี้

- ▶ เพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพด้านการบริหารจัดการและการผลิตกว่า 3,500 โรงงาน
- ▶ มีการพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมกว่า 95,000 คน และพัฒนาหลักสูตร จำนวน 400 หลักสูตร
- ▶ การพัฒนาอุตสาหกรรม (เฟอร์นิเจอร์และอาหาร) เชิงสร้างสรรค์..ทางออกสู่ตลาดอนาคต
- ▶ ส่งเสริมให้สถานประกอบการได้รับการรับรองระบบคุณภาพมาตรฐาน กว่า 600 โรงงาน อาทิ HACCP, ISO 9001, ISO 14001, ISO 17025, ISO 22000, ISO 29110, ISO/TS 16949, Carbon Label และมาตรฐาน BRC
- ▶ มีการพัฒนาระบบสารสนเทศ Logistics และ Supply Chain เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและส่งเสริมการรวมกลุ่มผู้ประกอบการ อาทิ ระบบ RosettaNet, MPIPS และ smERP

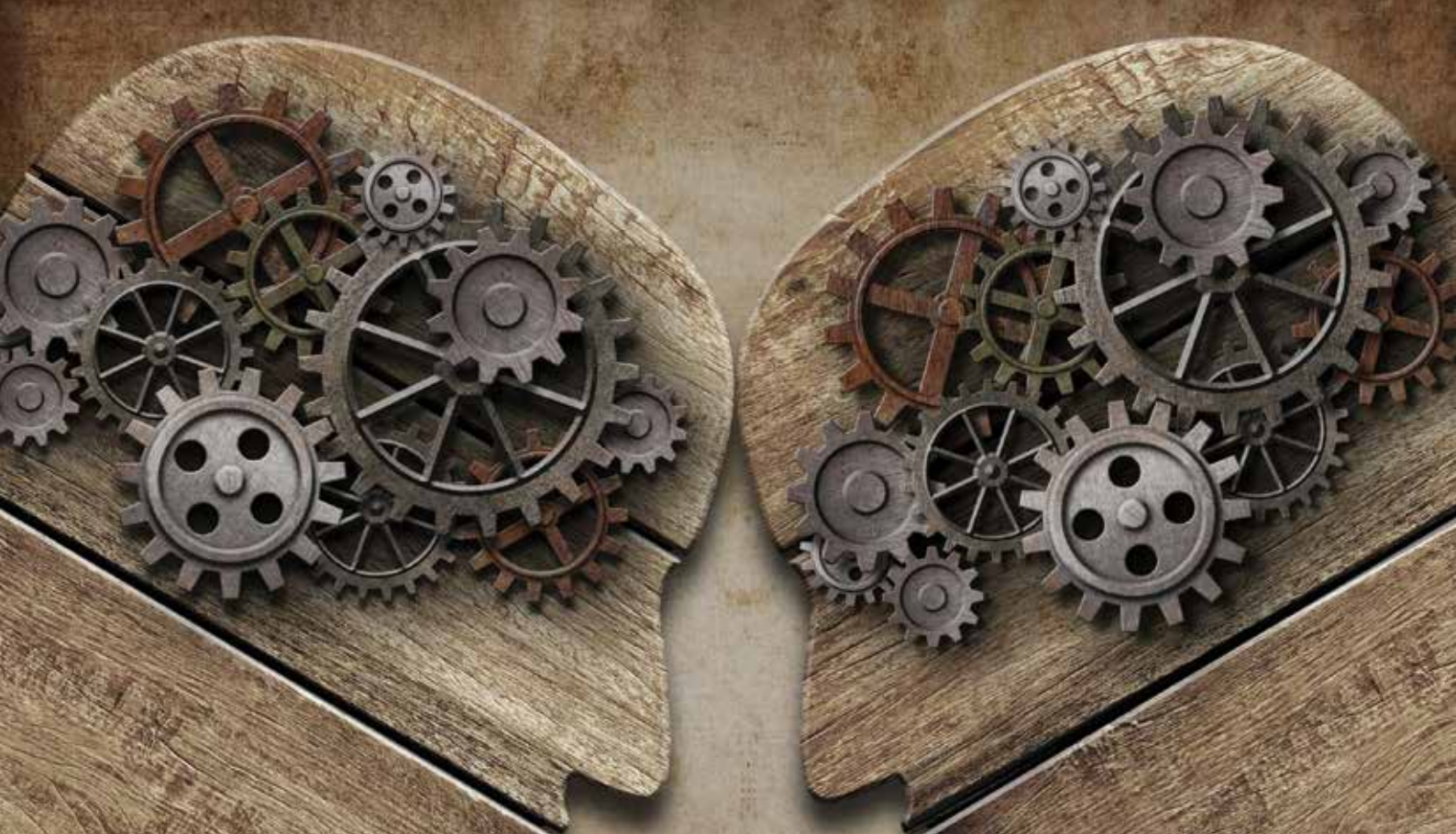
ซึ่งจากการประเมินพบว่า การดำเนินการโครงการภายใต้แผนแม่บท Productivity ส่งผลให้ผู้ประกอบการสามารถลดต้นทุน โดยลดความสูญเสียในการใช้ทรัพยากร ลดการจับเก็บสินค้าคงคลัง ลดค่าใช้จ่ายในการซ่อมบำรุง รักษาเครื่องจักร ลดรายจ่ายด้านพลังงานภาคอุตสาหกรรมต่างๆ คิดเป็นต้นทุนการผลิตที่ลดลงได้ประมาณร้อยละ 33 หรือคิดเป็นมูลค่าเพิ่มประมาณ 2,700 ล้านบาทต่อปี มีขีดความสามารถในการพัฒนาและปรับปรุงผลิตภัณฑ์ คิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจประมาณ 250 ล้านบาท รวมทั้งสามารถลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ได้ ประมาณ 35,000 ตัน

แผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา (Intellectual Infrastructure: II)

มีการดำเนินการโครงการภายใต้แผนแม่บท II ทั้งสิ้น 24 โครงการ งบประมาณกว่า 280 ล้านบาท โดยมีผลดังนี้

- ▶ ส่งเสริมให้สถานประกอบการสร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงนวัตกรรม จำนวนกว่า 170 โรงงาน
- ▶ มีการวิจัยและพัฒนาในอุตสาหกรรม รวมทั้งสิ้นจำนวน 11 ผลงานวิจัย รวมทั้งมีการวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่จำนวนกว่า 170 ผลิตภัณฑ์ รวมทั้งพัฒนาระบบสมองกลฝังตัวต้นแบบ (Embedded System) และนำไปประยุกต์ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม
- ▶ มีการพัฒนาบุคลากรสู่เศรษฐกิจฐานความรู้โดยฝึกอบรมด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตเชิงนวัตกรรมกว่า 1,500 คน

จากการดำเนินโครงการภายใต้แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม และแผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551-2555 พบว่าสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการล้วนประสบผลสำเร็จดีเกินเป้าหมาย แต่ด้วยงบประมาณที่มีจำกัด ทำให้การขยายผลในภาพรวมอาจยังไม่ชัดเจนนัก ดังนั้นภายใต้การแข่งขันที่ทวีความรุนแรงขึ้นในอนาคต ซึ่งจะแข่งขันกันที่แรงงานที่มีฝีมือ องค์ความรู้ ภูมิปัญญา และนวัตกรรม ภาครัฐและทุกภาคส่วนในสังคมจะต้องร่วมกันขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างจริงจัง เพื่อช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งของภาคอุตสาหกรรมไทยให้สามารถปรับตัวเพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันให้ทัดเทียมนานาประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาสู่เศรษฐกิจฐานความรู้ ใช้ปัจจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เป็นกลไกขับเคลื่อนการพัฒนาประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม ภายใต้ความร่วมมือบูรณาการกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้เกิดพลังขับเคลื่อนที่สามารถร่วมกันวิเคราะห์ รับรู้ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา รวมทั้งสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีแก่ภาคอุตสาหกรรมไทยให้แข่งขันได้ ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลก และเตรียมพร้อมรับมือกับการเปิดเสรีทางการค้าจากการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ที่กำลังจะเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2558 •

การจัดทำยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคน ให้สอดคล้องกับความต้องการภาคอุตสาหกรรม

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมภาค (สม.)

กำลังคน (Human Power) เป็นหนึ่งในสี่ปัจจัยการผลิต (Factors of Production) ในทุกภาคส่วน โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรม ในอดีตที่ผ่านมาการพัฒนากำลังคนนั้น จะมุ่งเน้นในการพัฒนาด้านอุปทานเพื่อป้อนเข้าสู่ตลาดแรงงาน อย่างไรก็ตามยุคสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงไป โลกเข้าสู่ยุค Digital ที่มีพลวัตการขับเคลื่อนที่รวดเร็ว ประกอบกับการแข่งขันทางธุรกิจที่สูงขึ้น ทำให้ความต้องการแรงงานที่เหมาะสมต่อการผลิตเฉพาะทางเพิ่มขึ้นอย่างมาก ภาวะดังกล่าวทำให้เกิดช่องว่างระหว่างอุปสงค์และอุปทาน ซึ่งเรียกว่า Mismatch Gap เกิดขึ้น ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทั้งระบบโดยรวม

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้เล็งเห็นความสำคัญในเรื่องดังกล่าว จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการภาคอุตสาหกรรมขึ้น ในปีงบประมาณ 2555 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาพรวม ศึกษาสถานการณ์และแนวโน้มอุปสงค์ของกำลังคน (Demand Side) และอุปทานกำลังคน (Supply Side) และโครงสร้างห่วงโซ่มูลค่า (Value chain) ของอุตสาหกรรมเป้าหมาย 5 สาขาหลัก ประกอบด้วย อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมเครื่องจักรกล ตลอดจนจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนภาคอุตสาหกรรมในภาพรวมและยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของห่วงโซ่มูลค่า (Value Chain) ของอุตสาหกรรมในแต่ละอุตสาหกรรมเป้าหมายทั้ง 5 สาขา โดยผลการศึกษามีสรุปได้ดังนี้

1. การประมาณการด้านความต้องการแรงงานในภาพรวมในระยะสั้น (ปี 2555-2557) พบว่าหากประเทศไทยยังไม่มีการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีในการผลิตหรือเพิ่มผลิตภาพแรงงานไทยให้มากขึ้นกว่าแนวโน้มที่เป็นอยู่ในปัจจุบันแล้ว ความต้องการแรงงานในภาพรวมในปี 2557 จะมีประมาณ 41.3 ล้านคน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากในปี 2555 เฉลี่ยร้อยละ 2.2 ต่อปี และคาดว่าแนวโน้มของความต้องการแรงงานอุตสาหกรรมเป้าหมายทั้ง 5 สาขา ในปี 2557 เป็นต้นไป **อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน** เป็นอุตสาหกรรมที่จะมีความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้นมากที่สุดในกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งจะคาดว่ามีความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 12.4 ต่อปี **อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์** คาดว่า จะมีความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 3.2 ต่อปี **อุตสาหกรรมอาหาร** ความต้องการแรงงานจะยังคงมีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 2.6 ต่อปี **อุตสาหกรรมเครื่องจักรกล** มีความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 0.9 ต่อปี **อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม** มีความต้องการแรงงานลดลง โดยมีความต้องการลดลงเฉลี่ยร้อยละ 1.4 ต่อปี

2. การประมาณการความต้องการแรงงานในระยะยาว (ปี 2558-2565) ในภาพรวมของประเทศไทย พบว่าในกรณีที่ผลิตภาพแรงงานยังคงเพิ่มขึ้นตามแนวโน้มปกติเหมือนเช่น 10 ปีที่ผ่านมา ความต้องการแรงงานเพื่อมาสนับสนุนให้ภาคอุตสาหกรรมเติบโตได้ตามเป้าหมายการขยายตัวเศรษฐกิจที่ประมาณไว้จะมีมากกว่าอุปทานแรงงานค่อนข้างมาก อาจส่งผลให้เกิดภาวะการขาดแคลนแรงงานอย่างรุนแรงโดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมและบริการ ทั้งนี้ความต้องการแรงงานโดยรวมในปี 2565 คาดว่าจะมีสูงถึง 48.9 ล้านคน

3. ประมาณการความต้องการแรงงานทั้งในระยะสั้นและระยะยาวดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่าในอนาคต มีแนวโน้มที่ประเทศไทยจะเกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานค่อนข้างมาก โดยแนวทางในการแก้ไขปัญหาคือ การเพิ่มผลิตภาพแรงงานให้สูงขึ้นมากกว่าในปัจจุบันรวมถึงการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตและการบริการที่สามารถเข้ามาทดแทนแรงงานคนโดยเฉพาะในกลุ่มแรงงานระดับล่าง

การผลักดันยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนภาคอุตสาหกรรมในภาพรวมและยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนอุตสาหกรรมเป้าหมายทั้ง 5 สาขา

เพื่อให้การผลักดันบังเกิดผลในทางปฏิบัติ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้มีการดำเนินการและเสนอแนวทางจากการจัดทำยุทธศาสตร์ฯ ดังนี้

- **ในระดับชาติ** โดยใช้กลไกเดิมที่มีอยู่แล้ว ได้แก่ คณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งชาติ (กอกช.) ซึ่งสามารถทำหน้าที่ในการพิจารณายุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนภาคอุตสาหกรรมในภาพรวมและยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนอุตสาหกรรมเป้าหมายทั้ง 5 กลุ่ม เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีในลำดับต่อไป

- **ในระดับระหว่างองค์กร** การสร้างความเข้าใจด้วยการสื่อสารและประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องเพื่อให้คณะกรรมการระดับชาติชุดต่างๆ ที่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมร่วมอยู่ด้วย เช่น คณะกรรมการพัฒนาแรงงานและประสานการฝึกอาชีพแห่งชาติ (กพร.ปช.) คณะกรรมการแผนพัฒนากำลังคนในระดับประเทศ เป็นต้น เพื่อเป็นช่องทางในการช่วยผลักดันแนวทางหรือมาตรการภายใต้กรอบยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนในภาคอุตสาหกรรมบรรจุไว้ในแผนปฏิบัติการของ กพร.ปช. รวมทั้งแผนปฏิบัติการของแผนพัฒนากำลังคนในระดับประเทศ พ.ศ. 2555-2559 ซึ่งที่ประชุมคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในหลักการไปแล้วเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2555 และมีกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นหนึ่งในองค์ประกอบของคณะกรรมการแผนพัฒนากำลังคนในระดับประเทศ

- **ในระดับภายในองค์กร** สศอ. ให้ความสำคัญกับการดำเนินการแปลงแผนยุทธศาสตร์ฯ ดังกล่าวไปสู่การปฏิบัติ ทั้งนี้ สศอ. โดยสำนักนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค (สม.) ได้นำผลการศึกษามาจัดทำข้อมูลเสนอผู้บริหารกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อประกอบการจัดทำนโยบายและมาตรการ เพื่อให้การพัฒนาการเตรียมกำลังคนเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม เป็นไปอย่างมีระบบมีจำนวนเพียงพอและมีทักษะสอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมแต่ละสาขา

การจัดทำยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนฯ ทำให้ผู้กำหนดนโยบาย ผู้ปฏิบัติงาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้รับทราบถึงปัญหาของการผลิตกำลังคนภาคอุตสาหกรรม แนวโน้มของการขาดแคลนแรงงาน และแนวทางยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหาทั้งในระดับภาพรวมและอุตสาหกรรมรายสาขาหลัก ประกอบกับการทำงานร่วมกันอย่างบูรณาการระหว่างหน่วยงานในกระทรวงอุตสาหกรรม จะช่วยทำให้การแก้ไขปัญหาด้านกำลังคนภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีความยั่งยืนต่อไป ●

นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์

แพทย์และสุขภาพ

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1 (สร.1)

กรงเทวอุตสาหกรรมได้เห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ว่ามีโอกาสที่จะพัฒนาให้เป็นอุตสาหกรรมที่เข้มแข็งได้ในอนาคต เพื่อรองรับกับความต้องการอุปกรณ์ทางการแพทย์ภายในประเทศที่มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องกว่าร้อยละ 9 ต่อปี รวมทั้งรองรับกับการขยายตัวของการส่งออก ภายหลังจากการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 จึงได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ขึ้น เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2554 และได้จัดทำยุทธศาสตร์พัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ ซึ่งใช้เป็นกรอบในการพัฒนาอุตสาหกรรม ประกอบด้วย 1) การสร้างความร่วมมือและเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ 2) การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน 3) การตลาดและการสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภค 4) การพัฒนาบุคลากรและส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา 5) การใช้มาตรการด้านการเงิน การคลัง และการ

จัดซื้อของภาครัฐ และ 6) การสร้างความเชื่อมั่นและการส่งเสริมการลงทุน โดยตั้งเป้าให้ไทยเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมทางการแพทย์และสุขภาพที่สำคัญในอาเซียนภายในปี 2563 รวมทั้งได้มีการจัดพิธีลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือในการผลักดันยุทธศาสตร์พัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนรวมถึงหน่วยงานทางการแพทย์ รวมทั้งสิ้น 11 หน่วยงาน ประกอบด้วย กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ แพทยสภา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และหอการค้าไทย เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2554 เพื่อให้มีการบูรณาการร่วมกันในการพัฒนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และขับเคลื่อนการดำเนินงานให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1 ได้ดำเนินโครงการ เพื่อให้เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์ที่กำหนด ดังนี้

1) ปี 2555 : ได้ดำเนินโครงการ รวม 3 โครงการ คือ

1.1) โครงการพัฒนาศูนย์อุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพด้าน Productivity และพัฒนา มาตรฐาน ISO 13485 (งบประมาณ 7.84 ล้านบาท โดยมีสถาบันส่งเสริมเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นที่ปรึกษาโครงการฯ) เป็นโครงการที่สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการของผู้ประกอบการ (ยุทธศาสตร์ข้อ 1) และพัฒนาคุณภาพมาตรฐานเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ (ยุทธศาสตร์ข้อ 2) โดยส่งผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาแนะนำการเพิ่ม Productivity และพัฒนามาตรฐาน ISO 13485 รวม 49 โรงงาน

ผลความสำเร็จของโครงการ : โรงงานที่เข้าร่วมโครงการสามารถลดต้นทุนการผลิตได้รวมกว่า 45 ล้านบาทต่อปี และหากมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง จะสามารถขยายผลการลดต้นทุนการผลิตได้ถึง 260 ล้านบาท สำหรับผลการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนามาตรฐาน ISO 13485 มีโรงงานที่มีความพร้อมยื่นขอรับรองมาตรฐานได้ภายในปี 2555 จำนวน 25 โรงงาน และอีก 6 โรงงานได้เตรียมยื่นขอรับรองมาตรฐานในปี 2556 นอกจากนี้ยังได้จัดทำคู่มือการเพิ่ม Productivity และพัฒนามาตรฐาน ISO 13485 จำนวน 400 ชุด สำหรับผู้ประกอบการที่มีความสนใจจะนำไปเรียนรู้ปฏิบัติต่อไปด้วย

1.2) โครงการวิจัยพัฒนาและออกแบบวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ (งบประมาณ 11.9 ล้านบาท โดยมีสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ เป็นที่ปรึกษาโครงการฯ) เป็นโครงการนำร่องส่งเสริมการวิจัยพัฒนา (ยุทธศาสตร์ข้อ 1) ที่สนับสนุนให้เกิดการนำผลวิจัยพัฒนาที่มีอยู่มากมายในสถาบันการศึกษาและสถาบันต่างๆ มาใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์และสร้างผู้ประกอบการเข้าสู่อุตสาหกรรม หรือขยายโอกาสทางธุรกิจให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิมให้เข้าสู่อุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ รวมถึงงานวิจัยที่จำเป็นต้องผ่านการทดสอบทางคลินิก (clinical trial) เพื่อยืนยันผลการใช้งานจริงกับผู้ป่วยและงานวิจัยที่พร้อมสำหรับการขอรับรองมาตรฐาน CE Mark ซึ่งช่วยยืนยันการมีมาตรฐานในระดับสากล โครงการที่ได้รับการสนับสนุนจะต้องผ่านการประเมินความเป็นไปได้ทางเทคโนโลยี แนวโน้มของตลาดเป้าหมาย การวิเคราะห์กลยุทธ์ทางธุรกิจ และความพร้อมของโครงสร้างและบุคลากร โดยมีเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาในการ matching ระหว่างนักวิจัยกับผู้ประกอบการและการเตรียมโครงการเพื่อขอรับการสนับสนุน ทั้งนี้ได้กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องสนับสนุนงบประมาณไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของงบประมาณแต่ละโครงการ

ผลสำเร็จของโครงการ : มีผลงานวิจัยพัฒนาและออกแบบวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์จำนวน 16 ผลิตภัณฑ์ (จากเป้าหมายกำหนดไว้จำนวน 11 ผลิตภัณฑ์) ประกอบด้วย ผลงานวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่เหมาะสำหรับการนำไปสู่การผลิตเชิงพาณิชย์จำนวน 7 ผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการทดสอบทางคลินิก (clinical trial) จำนวน 3 ผลิตภัณฑ์ และผลิตภัณฑ์วิจัยที่พร้อมสำหรับการขอรับรองมาตรฐาน CE Mark จำนวน 6 ผลิตภัณฑ์

1.3) โครงการศึกษาวิจัยโอกาสทางธุรกิจและการเพิ่ม Value Creation สำหรับอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ (งบประมาณ 3.9 ล้านบาท โดยมีมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นที่ปรึกษาโครงการ) เป็นโครงการสร้างความเชื่อมั่นและการส่งเสริมการลงทุน (ยุทธศาสตร์ข้อที่ 6) โดยได้ศึกษาแนวทางการเพิ่มมูลค่าให้กับวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ไทย และคัดเลือกผลิตภัณฑ์ที่มีศักยภาพ โดยคำนึงถึงระดับความสำคัญทางเศรษฐกิจและความสำคัญทางยุทธศาสตร์ และโอกาสในการประสบความสำเร็จ ซึ่งพิจารณาจากความสามารถในการพัฒนาต่อยอดจากอุตสาหกรรมที่มีอยู่ได้ เป็นต้น ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวประกอบด้วย

1. กลุ่มผิวหนังและความงาม (Skin Therapy)
2. กลุ่มถุงมือทางการแพทย์ (Glove)
3. กลุ่มรองเท้าเพื่อสุขภาพ (Comfortable shoe and therapeutic shoe)
4. กลุ่มวัสดุที่ใช้แทนเส้นใย (Non woven medical product)
5. กลุ่มอุปกรณ์ให้ของเหลวผ่านทางหลอดเลือด (Infusion Therapy)
6. กลุ่มรถทางการแพทย์และเตียงทางการแพทย์ (Medical logistic)
7. กลุ่มเครื่องอัตโนมัติทางการแพทย์ (Automated system)
8. กลุ่มชุดตรวจทางการแพทย์และรีเอเจนท์ (Medical test kit and reagent) และ
9. กลุ่มบริการและซอฟต์แวร์ทางการแพทย์

2) ปี 2556 : กำลังดำเนินโครงการทั้ง 3 โครงการเป็นโครงการต่อเนื่อง ดังนี้

2.1) โครงการพัฒนาคลังเตอร์อุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพด้าน Productivity และพัฒนามาตรฐาน ISO 13485 ได้ว่าจ้างสถาบันส่งเสริมเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นที่ปรึกษาโครงการฯ งบประมาณ 7.6 ล้านบาท โดยขยายเป้าหมายโรงงานที่เข้าร่วมโครงการเพิ่มขึ้นจากในปีที่ผ่านมา 49 โรงงาน เป็น 56 โรงงาน และจัดทำตำราคู่มือการเพิ่ม Productivity และพัฒนามาตรฐาน ISO 13485 จำนวน 400 ชุด

2.2) โครงการวิจัยพัฒนาและออกแบบวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ ได้ว่าจ้างสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ เป็นที่ปรึกษาโครงการฯ งบประมาณ 11.2 ล้านบาท โดยมีเป้าหมายพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ออกสู่ตลาด ผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการทดสอบทางคลินิก และผลิตภัณฑ์วิจัยที่พร้อมสำหรับการขอรับรองมาตรฐาน CE Mark รวมกันจำนวนไม่น้อยกว่า 10 ผลิตภัณฑ์ และจัดทำ Roadmap การพัฒนาเทคโนโลยีวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ในอนาคต

2.3) โครงการศึกษาวิจัยโอกาสทางธุรกิจและการเพิ่ม Value Creation สำหรับอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ ได้ว่าจ้างมหาวิทยาลัยมหิดล เป็นที่ปรึกษาโครงการฯ งบประมาณ 3.8 ล้านบาท ซึ่งในปีนี้จะจัดทำฐานข้อมูลเชิงลึกของอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ (Intelligent Unit) เช่น ฐานข้อมูลการผลิต ฐานข้อมูลการตลาด เทคโนโลยีมาตรฐาน กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อใช้ประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ และใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบายของภาครัฐ นอกจากนี้ยังจะจัดทำแนวทางการเลือกซื้อวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ ในเชิงเทคนิคและวิศวกรรม เพื่อแพทย์และผู้ที่มีส่วนในการจัดซื้อสามารถเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่มีคุณสมบัติทางเทคนิคเหมาะสมกับการใช้งาน อันจะช่วยเพิ่มโอกาสในการเข้าสู่ธุรกิจของผู้ประกอบการไทย ซึ่งเป็นการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ย่อยที่ 1.2

การขยายผลความสำเร็จ : สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1 มีแผนจะขยายผลของทั้ง 3 โครงการในวงกว้างมากขึ้น โดยได้ของบประมาณต่อเนื่องในปี 2557 นอกจากนี้ยังจะได้ศึกษารูปแบบการพัฒนาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์เพิ่มเติม ซึ่งเป็นการดำเนินการตามยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมั่นและการส่งเสริมการลงทุน (ยุทธศาสตร์ที่ 6) โดยได้ยื่นของบประมาณ จำนวน 5 ล้านบาทแล้ว โดยโครงการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและกำหนดมาตรการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมบริการสุขภาพแนวใหม่ ใน Concept ของนิคมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ (Green Industry) ที่มีการบูรณาการทั้งการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์สุขภาพ และเครื่องมือแพทย์ที่เกี่ยวข้อง โดยในพื้นที่ดังกล่าวจะประกอบด้วย ส่วนของการให้บริการทางการแพทย์และสุขภาพ เช่น โรงพยาบาล คลินิกทันตกรรม สปาเพื่อสุขภาพ ส่วนสนับสนุน เช่น ที่พักอาศัย สถานที่เพื่อการพักผ่อน และการพาณิชย์ และส่วนผลิตและพัฒนาเวชภัณฑ์และผลิตภัณฑ์สุขภาพ เช่น โรงงานผลิตเวชภัณฑ์และวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ และห้องปฏิบัติการทดสอบ เป็นต้น •

มาตรการเพิ่มขีดความสามารถอุตสาหกรรมไทย ในการแข่งขันภายใต้กฎระเบียบ ของสหภาพยุโรป ระยะที่ 2 (ปี 2555-2557)

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1 (สร.1)

ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเป็นกระแสที่ทั่วโลกให้ความสำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรปได้ออกกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม ทำให้สินค้าในสหภาพยุโรปต้องเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังมีอีกหลายประเทศที่ได้นำมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมออกเป็นกฎระเบียบเช่นเดียวกัน เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น จีน ส่งผลให้อุตสาหกรรมไทยจำเป็นต้องปรับตัวให้สอดคล้องตามกฎระเบียบต่างๆ เหล่านี้ มิฉะนั้นจะไม่สามารถส่งไปขายในประเทศเหล่านั้นได้ ซึ่งทั้ง 4 ประเทศที่กล่าวมาแล้วข้างต้นล้วนเป็นตลาดหลักของไทยทั้งสิ้น กระทรวงอุตสาหกรรมจึงเห็นความสำคัญเรื่องดังกล่าวจึงได้จัดทำมาตรการเพิ่มขีดความสามารถอุตสาหกรรมไทยในการแข่งขันภายใต้กฎระเบียบของสหภาพยุโรป เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการปรับตัวตามกฎระเบียบและสร้างโอกาสทางการตลาดให้กับอุตสาหกรรมไทย

ทั้งนี้ คร.ม. ได้มีมติเห็นชอบมาตรการเพิ่มขีดความสามารถอุตสาหกรรมไทยในการแข่งขันภายใต้กฎระเบียบของสหภาพยุโรป ระยะที่ 1 (ปี 2551-2553) เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2550 และระยะที่ 2 (ปี 2555-2557) เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2554 การดำเนินงานจึงได้มีการผลักดันอย่างต่อเนื่องเพื่อให้อุตสาหกรรมมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิตให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม/เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม และขยายผลเพิ่มเติมหลังจากที่ได้มีการเผยแพร่ข้อมูลและเตรียมความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ไว้แล้ว ในระยะที่ 1 เช่น ฐานข้อมูล LCI ห้องปฏิบัติการทดสอบ โดย สศอ. ได้รับการจัดสรรงบประมาณในปี 2555 จำนวน 2 โครงการ

1. โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสิ่งทอที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เป็นการดำเนินการเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับโรงงานสิ่งทอในการขอการรับรองฉลากคาร์บอนฟุตพริ้นท์¹ ซึ่งเป็นฉลากที่ EU ได้มีการประกาศให้เริ่มใช้กันตั้งแต่ปี 2550 เป็นต้นมา สำหรับเป็นข้อมูลช่วยในการตัดสินใจของผู้บริโภคในการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และยังเป็นการกระตุ้นให้ภาคการผลิตหาแนวทางการจัดการเพื่อลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และพัฒนากระบวนการผลิตสินค้าที่รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมให้มากขึ้น เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาไปสู่สังคมคาร์บอนต่ำ (Low-Carbon Society) ที่หลายประเทศกำหนดไว้ในนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

¹ ฉลากคาร์บอนฟุตพริ้นท์ผลิตภัณฑ์ หมายถึง ฉลากที่แสดงปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ปลดปล่อยออกมาจากผลิตภัณฑ์ในแต่ละหน่วยการผลิต ตลอดวัฏจักรชีวิตของผลิตภัณฑ์ ตั้งแต่การได้มาซึ่งวัตถุดิบ การขนส่ง การประกอบชิ้นส่วน การใช้งาน และการจัดการซากผลิตภัณฑ์หลังใช้งาน โดยคำนวณออกมาในรูปของคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า

ในปี 2555 มีโรงงานสิ่งทอที่เข้าร่วมโครงการทั้งหมด 6 ราย โดยดำเนินการประเมินคาร์บอนฟุตพริ้นท์ของผลิตภัณฑ์ตามแนวทางการประเมินวัฏจักรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Life Cycle Assessment) อนุกรมมาตรฐาน ISO 14040 และคู่มือแนวทางการประเมินคาร์บอนฟุตพริ้นท์ของผลิตภัณฑ์ รวมทั้งข้อกำหนดเฉพาะของผลิตภัณฑ์ (Product Category Rule; PCR) ในการกำหนดขอบเขตของการเก็บข้อมูลจากผลิตภัณฑ์ วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อคำนวณค่าคาร์บอนฟุตพริ้นท์ของผลิตภัณฑ์ และจัดเตรียมเอกสาร Verification sheet เพื่อรองรับการทวนสอบข้อมูลจากผู้ทวนสอบที่ได้รับการขึ้นทะเบียน เพื่อเตรียมความพร้อมในการขอรับรองฉลาก รวมถึงให้คำปรึกษาแนะนำในการปรับปรุงกระบวนการผลิตตามแนวทางเทคโนโลยีสะอาดเพื่อลดการใช้ ทรัพยากร วัสดุ ดิบ สารเคมี น้ำ และพลังงาน ลดขั้นตอน/ระยะเวลาในการทำงาน และการเพิ่มมูลค่าของเสีย

ตารางที่ 1 สรุปผลการดำเนินงานของโรงงานที่เข้าร่วมโครงการ

ชื่อบริษัท	ผลิตภัณฑ์เป้าหมาย	หน่วยการทำงาน	ปริมาณคาร์บอนฟุตพริ้นท์ (kg CO ₂ eq.)
1.บริษัท ธนลักษณ์ จำกัด (มหาชน)	เสื้อเชิ้ตฝ้าย 100% แขนยาว สีขาว size M ยี่ห้อ Arrow	1 ตัว	9.27
2. บริษัท อาร์ทรี จำกัด	ผ้าปูที่นอน Tensilk แบบ Fitted Sheet ขนาด 78"x72"x15" (60% Silk and 40% Tencel) ความหนาแน่น 1170 เส้น/10 cm2	1 ผืน	28.4
3.บริษัท ทีทีเอส เทรดิง จำกัด	เสื้อโปโลชายผ้าถักพอลิเอสเตอร์ผสมฝ้าย (65% Polyester 35% Cotton) เจดสีเข้ม ขนาด XL	1 ตัว	11.8
4. บริษัท ฮงเส็งการทอ จำกัด	เสื้อกีฬาเทรนนิ่งสีขาวย พอลิเอสเตอร์ รีไซเคิล 100% size M ยี่ห้อ NIKE	1 ตัว	8.18
5. บริษัท วาย.อาร์.ซี เท็กซ์ไทล์ จำกัด	ผ้าทอ 100% พอลิเอสเตอร์ เจดสีเข้ม	1 กิโลกรัม	12.2
6. บริษัท สเปนซิลค์เวลด์ จำกัด	เส้นด้ายไหมปั่น (Spun Silk Yarn) สีธรรมชาติ	1 กิโลกรัม	19.3

นอกจากนี้การดำเนินการดังกล่าวยังเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกด้วยทางหนึ่งโดยใช้เป็นกลยุทธ์ด้านการตลาดเพราะเป็นปัจจัยที่ช่วยลดภาวะโลกร้อน ซึ่งปัจจุบันกลุ่มผู้ขายปลีกในยุโรปได้ตอบรับฉลากคาร์บอนเป็นอย่างดี จึงเป็นการเตรียมความพร้อมอุตสาหกรรมไทยเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจแบบคาร์บอนต่ำ ซึ่งนอกจากประเทศในสหภาพยุโรป เช่น สหราชอาณาจักร เยอรมนี และฝรั่งเศส แล้วยังมีประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ที่ให้ความสำคัญด้วยเช่นกัน

2. โครงการจัดทำฐานข้อมูลอุปกรณ์พื้นฐานสำหรับการประเมินวัฏจักรชีวิตของผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เป็นการจัดทำฐานข้อมูลการใช้วัตถุดิบและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของอุปกรณ์พื้นฐานที่ใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ (Foreground Data) ในลักษณะ Gate to Gate เริ่มพิจารณาตั้งแต่กระบวนการผลิตในขั้นแรก จนถึงขั้นตอนสุดท้ายและพร้อมที่จะจัดส่งไปยังลูกค้าสำหรับอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 32 อุปกรณ์/ชิ้นส่วน ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 กลุ่มผลิตภัณฑ์ ได้แก่

กลุ่มที่ 1 : เครื่องตัดต่อวงจรไฟฟ้า จำนวน 9 อุปกรณ์/ชิ้นส่วน	ตู้ MDB ,Copper Busbar , Timer Relay , Mold Case Circuit Breaker Miniature Circuit Breaker, Magnetic Contactor, Thermal Overload Relay การขึ้นรูปพลาสติกแบบอัด การขึ้นรูปพลาสติกแบบฉีด
กลุ่มที่ 2 : เตาอบไมโครเวฟ หม้อหุงข้าว กระจกน้ำร้อน จำนวน 12 อุปกรณ์/ชิ้นส่วน	Fan Blade (ไมโครเวฟ) , Heater Plate (กระจกน้ำร้อน), Heater Plate (หม้อหุงข้าวแบบธรรมดา), Heater Plate (หม้อหุงข้าวแบบมีอุ่น), Air Pump Assy (กระจกน้ำร้อน), การขึ้นรูปพลาสติก 3 ผลิตภัณฑ์ (หม้อหุงข้าวแบบธรรมดา หม้อหุงข้าวแบบมีอุ่น กระจกน้ำร้อน), การขึ้นรูปโลหะ 3 ผลิตภัณฑ์ (หม้อหุงข้าวแบบธรรมดา หม้อหุงข้าวแบบมีอุ่น กระจกน้ำร้อน), PCB Assy (ไมโครเวฟ หม้อหุงข้าว กระจกน้ำร้อน)
กลุ่มที่ 3 : เครื่องเล่น DVD และเครื่องขยายเสียงพร้อมลำโพง จำนวน 11 อุปกรณ์/ชิ้นส่วน	Loader (DVD), Reader Unit (DVD), Antenna (DVD เครื่องขยายเสียง) , LCD Panel (DVD), PCB Assy. (DVD เครื่องขยายเสียง) , Switching Adapter (DVD), Speaker(DVD เครื่องขยายเสียง) , Cabinet (เครื่องขยายเสียง), Metal Grill การขึ้นรูปพลาสติก (DVD), การขึ้นรูปโลหะ (DVD)

ในแต่ละผลิตภัณฑ์ได้ดำเนินการสำรวจและรวบรวมข้อมูลเพื่อเป็นตัวแทนของประเทศ โดยมีปริมาณการผลิตไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 ของประเทศ หรือมีการใช้ข้อมูลจาก Supplier ในต่างประเทศ/ฐานข้อมูลทุติยภูมิ โดยนำมาปรับให้เป็นฐานข้อมูลของประเทศไทย ตามกระบวนการของ ISO 14044 ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะถูกนำไปรวมอยู่ในฐานข้อมูลวัฏจักรชีวิตของวัสดุพื้นฐานและพลังงานของประเทศไทย (Thai National Life Cycle Inventory Database) โดยอยู่ที่ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ (MTEC) เพื่อเป็นข้อมูลที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการใช้ในการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของผลิตภัณฑ์ เช่น การจัดทำฉลากคาร์บอนฟุตพริ้นท์ ฉลากสิ่งแวดล้อมอื่นๆ รวมถึงใช้ปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ให้เป็นไปตามกฎระเบียบของประเทศคู่ค้า •

การผลักดันนโยบายโครงการรถยนต์ ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล (Eco car)

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1 (สร.1)

โครโครงการรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล (Eco car) เป็นนโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรมในการสร้างฐานการผลิตรถยนต์นั่งประเภทใหม่ขึ้นในประเทศไทย เพื่อทำให้อุตสาหกรรมรถยนต์นั่งเปลี่ยนจากการรับจ้างผลิตหรือฐานการประกอบมาสู่การเป็นฐานการผลิตรถยนต์นั่ง โดยเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2550 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในการกำหนดมาตรการเปิดส่งเสริมการลงทุนโครงการรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล เพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในฐานการผลิตขนาดใหญ่ การสร้างตลาดรถยนต์ประหยัดพลังงานและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในประเทศ และการขยายการส่งออกไปพร้อมกัน

สกยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล หรือ Eco car (Ecological friendly car for modern society) เป็นรถยนต์นั่งที่มีคุณสมบัติเฉพาะแตกต่างจากรถยนต์ทั่วไปที่มีการผลิตในประเทศและต่างประเทศ ในด้านเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความปลอดภัยสูง ตามมาตรฐานสากลของคณะกรรมการเศรษฐกิจของสหภาพยุโรป (United Nations Economic Commission for Europe ; UNECE) ดังนี้

คุณสมบัติด้านสิ่งแวดล้อม : เป็นไปตามมาตรฐานมลพิษระดับ Euro 4 ตามข้อกำหนดทางเทคนิค UNECE Reg.83 Rev.2 หรือระดับที่สูงกว่า และมีปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) ที่ปล่อยออกจากท่อไอเสียของรถยนต์ไม่เกิน 120 กรัมต่อกิโลเมตร ที่วัดตามหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ในข้อกำหนดทางเทคนิค UNECE Reg.101 Rev.1

คุณสมบัติด้านการประหยัดพลังงานเชื้อเพลิง : มีอัตราการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงไม่เกิน 5.0 ลิตรต่อ 100 กิโลเมตร (หรือ 20 กิโลเมตรต่อลิตร) ตามข้อกำหนดทางเทคนิค UNECE Reg.101 Rev.1

คุณสมบัติด้านความปลอดภัย : มีคุณสมบัติในการป้องกันผู้โดยสารกรณีที่เกิดอุบัติเหตุการชนด้านหน้าของตัวรถตามข้อกำหนดทางเทคนิค UNECE Reg.94 Rev.0 หรือระดับที่สูงกว่า และมีคุณสมบัติในการป้องกันผู้โดยสารกรณีที่เกิดอุบัติเหตุการชนด้านข้างของตัวรถ ตามข้อกำหนดทางเทคนิค UNECE Reg.95 Rev.0 หรือระดับที่สูงกว่า

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้รับมอบหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรมให้เป็นหน่วยงานหลักในการผลักดันและดำเนินงานตามนโยบายโครงการรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล จึงได้ดำเนินการออกประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมเรื่อง คุณสมบัติรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2550 โดย สศอ. จะทำหน้าที่พิจารณาอนุมัติแบบการผลิตและอนุมัติการผลิตรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล สำหรับผู้ผลิตรถยนต์ที่ได้รับการอนุมัติส่งเสริมการลงทุนโครงการจำนวน 5 ราย ได้แก่ บริษัท นิสสัน มอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท ฮอนด้า ออโตโมบิล (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท ซูซูกิ มอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท มิตซูบิชิ มอเตอร์ส (ประเทศไทย) จำกัด และบริษัท

โตโยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด ทั้งนี้ ตั้งแต่ปี 2552 จนถึงปัจจุบัน (เดือนเมษายน 2556) สศอ. ได้มีการอนุมัติแบบการผลิตรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากลรวมทั้งสิ้น 15 แบบการผลิต โดยประกอบด้วย รถยนต์รุ่น 5 ประตู (Hatchback) จำนวน 9 แบบการผลิต และรถยนต์รุ่น 4 ประตู (Sedan) จำนวน 6 แบบการผลิต

ในขั้นตอนของการอนุมัติการผลิตรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล สศอ. เป็นหน่วยงานหลักในการเข้าร่วมสังเกตการณ์การทดสอบรถยนต์ตามมาตรฐาน UNECE รวมถึง การตรวจสอบเอกสารการรับรองเฉพาะแบบภายใต้ UNECE WP29, 1958 Agreement ซึ่งประกอบด้วย หลักฐานการรับรองเฉพาะแบบจากหน่วยรับรอง (Type Approval Authority) ผลทดสอบจากหน่วยทดสอบ (Technical Service) และข้อมูลรายละเอียดทางเทคนิคของรถยนต์ที่ใช้ในการยื่นขอรับการรับรอง เพื่อให้แน่ใจว่ารถยนต์ที่ผลิตตามแบบการผลิตซึ่ง สศอ. ได้อนุมัติไปแล้วนั้นมีความสมบัติในด้านสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงานเชื้อเพลิง และด้านความปลอดภัยตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม และเพื่อให้แน่ใจว่าผลการทดสอบรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล และวิธีการทดสอบรถยนต์ตามข้อกำหนดทางเทคนิค ภายใต้มาตรฐานสากล UNECE ดังกล่าว จะถูกระบุในคู่มือประจำรถของรถยนต์ (Manual) เพื่อแจ้งข้อมูลให้ผู้บริโภคทราบ

นอกจากนี้แล้ว สศอ. ได้เข้าร่วมในคณะทำงานพิจารณากลั่นกรองการปฏิบัติตามเงื่อนไขและสิทธิประโยชน์ในการผลิตรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากลและการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล เพื่อพิจารณากลั่นกรองและให้ความเห็นรายการวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ได้รับการส่งเสริมการผลิตรถยนต์ และการผลิตชิ้นส่วนของรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากลยื่นขอใช้สิทธิประโยชน์ลดหย่อนอากรขาเข้าตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 รวมทั้งเข้าร่วมพิจารณาตรวจสอบสายการผลิตของรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล และสายการผลิตของเครื่องยนต์และชิ้นส่วนหลักของเครื่องยนต์

การดำเนินงานในการผลักดันนโยบายโครงการรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล ของ สศอ. ดังกล่าวข้างต้นเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาให้รถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากลเป็น Product Champion ลำดับที่ 3 (เช่นเดียวกับความสำเร็จของรถปิกอัพ 1 ตัน และรถจักรยานยนต์ขนาดเล็กคุณภาพสูง) และอุตสาหกรรมยานยนต์ไทยสามารถสร้างฐานการผลิตรถยนต์นั่งภายในประเทศไทยได้ อันจะส่งประโยชน์ต่อภาคอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์และประชาชนไทย ดังนี้

● ประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์

- ▶ การขยายฐานการผลิตและส่งออกของไทยโดยการลงทุนเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่
- ▶ การพัฒนามูลค่าเพิ่มในประเทศจากอุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์นั่งให้ทัดเทียมอุตสาหกรรมรถปิกอัพ
- ▶ การสร้างความยั่งยืนและการลดความเสี่ยงให้กับรถยนต์ส่งออกของไทย

● ประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์

- ▶ การขยายฐานการผลิตและส่งออกตามการผลิตรถยนต์
- ▶ การพัฒนามูลค่าเพิ่มในประเทศ (โดยเฉพาะชิ้นส่วนหลัก เช่น เครื่องยนต์)
- ▶ อุตสาหกรรมวัตถุดิบที่สำคัญ ได้แก่ เหล็กและเหล็กกล้า พลาสติก ยางสังเคราะห์ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมสนับสนุน ได้แก่ แม่พิมพ์และดายน์ มีการขยายฐานการผลิต

● ประโยชน์ต่อประชาชนไทย

- ▶ การชะลอปัญหาด้านสภาพสิ่งแวดล้อมทางอากาศจากการใช้รถยนต์
- ▶ การกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาตามมาตรฐานความปลอดภัย
- ▶ การชะลอการสูญเสียของประเทศจากการนำเข้าเชื้อเพลิง ●

โครงการ ศึกษา

แนวทาง
การสร้างคุณค่าเพิ่ม
ให้กับผลิตภัณฑ์
สับปะรด

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2 (สร.2)

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ในฐานะองค์กรชั้นนำการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ เล็งเห็นความสำคัญที่จะใช้ศักยภาพและความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในอุตสาหกรรมสับปะรดของประเทศ เพื่อผลิตผลิตภัณฑ์ที่สร้างคุณค่าเพิ่ม (Value Creation) ให้กับอุตสาหกรรมสับปะรดของไทยตลอด Supply chain โดยวางแนวทางในการสร้างมูลค่าและคุณค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์สับปะรด ตามความต้องการและพฤติกรรมของผู้บริโภคทั้งภายในและต่างประเทศที่มีการปรับเปลี่ยนอย่างต่อเนื่องด้วยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการสร้างนวัตกรรมให้กับผลิตภัณฑ์ รวมถึงการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ซึ่งจะเป็นการเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์สับปะรดที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์กำลังดำเนินการร่วมกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ผู้ประกอบการ และกลุ่มเกษตรกร ในลักษณะยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบบูรณาการ เพื่อกำหนดกรอบทิศทางด้านการผลิตภาคอุตสาหกรรม การวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ให้เกิดสมรรถนะด้านนวัตกรรม (Innovation Capacity) อันจะเป็นพื้นฐานที่ทำให้นอกจากจะเพิ่มคุณค่าให้อุตสาหกรรมสับปะรดไทยสามารถแข่งขันในเวทีการค้าโลก และรักษาความเป็นผู้นำในด้านการผลิต การตลาดและยังเป็นทางออกของการแก้ไขปัญหาสับปะรดล้นตลาดในช่วงฤดูการผลิต เนื่องจากมีโรงงานอุตสาหกรรมที่หลากหลายรองรับ และเป็นการแก้ไขปัญหาที่ยั่งยืน ลดภาระงบประมาณในการช่วยเหลือเกษตรกรที่เป็นอยู่ ซึ่งอาจเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของการพัฒนาสับปะรดไทยในอนาคต

สารให้ความคงตัว Stabilizer จากสับปะรด

การใช้สับปะรดเป็นวัตถุดิบในการผลิตสารให้ความคงตัว (Stabilizer) สำหรับใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร เช่น เครื่องดื่ม ผลไม้แช่อิ่ม และผลไม้แปรรูป สารให้ความคงตัวจากสับปะรดมีคุณสมบัติในการคงสภาพของสีและรสชาติของผลิตภัณฑ์ให้คงที่ได้นานขึ้น

เทคโนโลยี	Biototechnology
มูลค่าเพิ่ม	ประมาณ 52.2 ล้านบาทต่อปี (ปี 2555)
วัตถุดิบ	สับปะรด 3 ตัน, น้ำตาล 1.25 ตัน
ผลไม่ประสงค์	ประมาณ 1.25 ตัน
กลุ่มเป้าหมาย	ผู้ประกอบการอาหารแปรรูป

สับปะรดในน้ำเชื่อม บรรจุด้วยพลาสติก

สับปะรดเป็นผลไม้ที่มีรสหวานและอร่อย นิยมรับประทานทั้งสดและแปรรูป การแปรรูปสับปะรดเป็นน้ำเชื่อมบรรจุในพลาสติกมีข้อดีหลายประการ เช่น คงสภาพสีและรสชาติได้นานขึ้น และสะดวกในการพกพา

เทคโนโลยี	การแปรรูปผลไม้ (Fruit processing)
มูลค่าเพิ่ม	ประมาณ 15.41 ล้านบาทต่อปี (ปี 2555)
วัตถุดิบ	สับปะรด 10 ตัน, น้ำตาล 1.25 ตัน
ผลไม่ประสงค์	ประมาณ 1.25 ตัน
กลุ่มเป้าหมาย	ผู้ประกอบการอาหารแปรรูป

เอนไซม์โบรมีเลน

เอนไซม์โบรมีเลนเป็นเอนไซม์ที่มีอยู่ในสับปะรด มีคุณสมบัติในการย่อยโปรตีน และใช้ในการแปรรูปอาหาร เช่น การทำขนมปัง และการทำเครื่องดื่ม

เทคโนโลยี	Biototechnology
มูลค่าเพิ่ม	ประมาณ 34.2 ล้านบาทต่อปี (ปี 2555)
วัตถุดิบ	สับปะรด 1,000 ตัน, น้ำตาล 22 ตัน
ผลไม่ประสงค์	ประมาณ 1.25 ตัน
กลุ่มเป้าหมาย	ผู้ประกอบการอาหารแปรรูป

เครื่องดื่มผลไม้จากสับปะรด (Fruit Vinegar drink)

เครื่องดื่มผลไม้จากสับปะรดเป็นเครื่องดื่มที่มีรสชาติอร่อยและสุขภาพดี นิยมรับประทานทั้งสดและแปรรูป

เทคโนโลยี	การหมัก (Fermentation)
มูลค่าเพิ่ม	ประมาณ 5.1 ล้านบาทต่อปี (ปี 2555)
วัตถุดิบ	สับปะรด 2 ตัน, น้ำตาล 1.25 ตัน
ผลไม่ประสงค์	ประมาณ 1.25 ตัน
กลุ่มเป้าหมาย	ผู้ประกอบการอาหารแปรรูป

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้ร่วมกับสถาบันอาหาร ดำเนินงาน “โครงการศึกษาแนวทางการสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์สับปะรด” ประจำปีงบประมาณ 2555 โดยผลการศึกษาจะเป็นองค์ความรู้ให้กับผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสับปะรด อุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่อง นักลงทุน และผู้สนใจทั่วไป สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการดำเนินธุรกิจ และเป็นแนวทางในการลงทุนเชิงพาณิชย์สำหรับผลิตภัณฑ์คุณค่าเพิ่มจากสับปะรด โดยมีผลการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนผลิตผลิตภัณฑ์ 4 ผลิตภัณฑ์ ได้แก่ สับปะรดแปรรูปบรรจุภาชนะปิดสนิท (บรรจุด้วยพลาสติก) น้ำส้มสายชูหมักจากสับปะรด สารให้ความคงตัวจากสับปะรด (Pineapple Stabilizer) และเอนไซม์โบรมีเลน และมีข้อมูลด้านโครงสร้างอุตสาหกรรมสับปะรดที่จะทำให้ทราบถึงสถานะอุตสาหกรรมสับปะรดทั้งที่เป็นอาหารและมีใช้อาหารสายโซ่คุณค่าสับปะรด (Value Chain) เทคโนโลยีและนวัตกรรมด้านการผลิตผลิตภัณฑ์สับปะรด รวมทั้งเจาะลึกข้อมูลแนวโน้มตลาดผลิตภัณฑ์สับปะรดในตลาดโลก นอกจากนี้ยังได้กำหนดแนวทางการสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์สับปะรด ที่ประกอบด้วย 5 แนวทาง คือ 1) การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่และเทคโนโลยีที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและสามารถนำไปผลิตในเชิงพาณิชย์ได้ 2) การสนับสนุนการขยายช่องทางการนำผลิตภัณฑ์จากสับปะรดไปใช้ในอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องในประเทศให้มากขึ้น เพื่อทดแทนการนำเข้าและการขยายผลิตภัณฑ์เข้าสู่ร้านค้าระดับพรีเมียม 3) รมรรงค์ ประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้ผู้บริโภคในประเทศถึงคุณประโยชน์ของสับปะรด 4) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ด้านการผลิตและแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรด และ 5) การจัดให้มีแหล่งเรียนรู้และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์สับปะรดในระดับชุมชนและระดับอุตสาหกรรม ซึ่งหากมีการกระตุ้นให้เกิดการผลิตและการลงทุนในเชิงพาณิชย์สำหรับ 4 ผลิตภัณฑ์ข้างต้น จะสามารถสร้างรายได้กว่า 200 ล้านบาทต่อปี และยังเป็นแนวทางสำคัญในการรองรับปริมาณผลผลิตสับปะรดจากไร่เกษตรกรทั้งในส่วนของสับปะรดผลสดและลำต้นสับปะรดไม่น้อยกว่า 16,300 ตัน/ปี

ภายหลังจบการศึกษาวิจัยโครงการฯ ได้รับการตอบรับจากผู้ประกอบการ โดยการนำข้อมูลไปปรับใช้กับการดำเนินธุรกิจในการพัฒนาผลิตภัณฑ์คุณค่าเพิ่ม ซึ่งในเบื้องต้นมีผู้ประกอบการแจ้งความประสงค์ที่จะผลิตสินค้าออกสู่ตลาด ได้แก่ สารให้ความคงตัวจากสับปะรด จำนวน 1 ราย และเอนไซม์โบรมีเลน จำนวน 1 ราย นับเป็นสัญญาณที่ดีในการยกระดับการสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับอุตสาหกรรมสับปะรดของไทย เนื่องจากการเชื่อมต่องานวิจัยที่ตรงกับความต้องการกับสภาพการดำเนินธุรกิจของภาคเอกชนอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม จะต้องอาศัยการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องจากทุกภาคส่วนในการส่งเสริม สนับสนุน ตามแนวทางการเพิ่มคุณค่าเพิ่มตามที่ได้กล่าวข้างต้น ให้เกิดการขยายการลงทุนใน 4 ผลิตภัณฑ์เชิงพาณิชย์เพิ่มมากขึ้น พร้อมกันนี้ สำนักงานฯ ได้ทำการเผยแพร่ผลการศึกษาดังกล่าวผ่านเว็บไซต์ เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลองค์ความรู้ที่จะจุดประกายความคิดให้กับผู้ประกอบการ นักลงทุน นักวิชาการ และผู้สนใจทั่วไป ให้เข้ามาศึกษาค้นคว้า และนำข้อมูลไปประกอบการตัดสินใจดำเนินธุรกิจ หรือทำการวิจัยขยายผลในผลิตภัณฑ์อื่นๆ ต่อไป ซึ่งสามารถดูรายละเอียดการสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์สับปะรดเพิ่มเติมได้ที่เว็บไซต์ www.oie.go.th/VC-pineapple •

การดำเนินโครงการเพื่อรองรับการพัฒนา อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2 (สร.2)

อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ สร้างรายได้จากการส่งออกให้กับประเทศปีละประมาณ 250,000 ล้านบาท ซึ่งปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนคือ ไทยมีความพร้อมในด้านวัตถุดิบ โดยเป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติได้มากเป็นอันดับ 1 ของโลก อย่างไรก็ตาม แม้ว่าไทยจะมีข้อได้เปรียบดังกล่าว แต่สัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางยังอยู่ในระดับต่ำ จึงขาดโอกาสในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับประเทศไปเป็นจำนวนมาก

ปัจจุบันโครงสร้างการผลิตอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ ประกอบด้วยผู้ผลิตไทย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ผลิตขนาดกลางและขนาดเล็ก มีเทคโนโลยีการผลิตที่ล้าสมัย มีประสิทธิภาพการผลิตต่ำ อีกส่วนหนึ่งเป็นผู้ประกอบการข้ามชาติรายใหญ่ที่เข้ามาลงทุนในประเทศ ซึ่งในการดำเนินการพัฒนาเพื่อให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับประเทศได้อย่างสูงสุด ควรคำนึงถึงทั้งผู้ประกอบการไทยและผู้ประกอบการข้ามชาติ โดยการพัฒนาควรดำเนินการ 2 แนวทางไปพร้อมกัน คือ (1) การส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางเพื่อสร้างฐานการส่งออก (2) การพัฒนาผู้ประกอบการไทย ดังนั้น สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม จึงได้ดำเนินโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ในปี 2555 เพื่อรองรับแนวทางการพัฒนาดังกล่าว ซึ่งสรุปผลการดำเนินโครงการได้ ดังนี้

1. โครงการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เหมาะสมสำหรับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางและ
ไม้ยางพารา เพื่อศึกษาแนวทางในการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจให้เอื้อต่อการลงทุนต่อผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางพารา โดยเฉพาะผู้ประกอบการข้ามชาติ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับประเทศจากการส่งออกได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งผลการดำเนินโครงการ สรุปแนวทาง/มาตรการ ในการพัฒนาโดยแยกตามประเภทผลิตภัณฑ์ ดังนี้

• ผลิตรภัณฑ์ยาง

1) ส่งเสริมให้มีการปรับปรุงโครงสร้างการผลิต โดยจัดตั้งศูนย์วิจัยและพัฒนาผลิตรภัณฑ์ยาง เพื่อเป็นหน่วยงานกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการและหน่วยงานวิจัย เพื่อดำเนินงานวิจัย และผลักดันการกำหนดมาตรฐานกลางของผลิตรภัณฑ์ยาง

2) พัฒนาบุคลากร โดยมีแนวทางในการผลิตบุคลากรทางด้านการวิจัยให้เพียงพอ และเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม เช่น การฝึกอบรม โดยความร่วมมือกันระหว่างภาคเอกชนและสถาบันการศึกษา

3) ส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐ ใช้ผลิตรภัณฑ์ยางที่ผลิตได้ในประเทศ

4) ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนา เช่น การเปิดช่องให้มีการเก็บค่าธรรมเนียมการส่งออกจากผลิตรภัณฑ์ยาง ของร่างพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.

5) ประชาสัมพันธ์และส่งเสริมให้ผู้บริโภคในประเทศมีความเชื่อมั่นในผลิตรภัณฑ์ยาง และจัดทำ Road show เพื่อประชาสัมพันธ์ผลิตรภัณฑ์ยางไทยและเปิดตลาดใหม่ในต่างประเทศ

6) ส่งเสริมอุตสาหกรรมสนับสนุนเพื่อรองรับอุตสาหกรรมผลิตรภัณฑ์ยางที่จะเติบโตในอนาคต เช่น อุตสาหกรรมผ้าใบ เส้นลวด และแม่พิมพ์

• ผลิตรภัณฑ์จากไม้ยางพารา

1) พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้มีประสิทธิภาพ เพื่อลดการสูญเสียเนื้อไม้และพัฒนาการออกแบบให้มีเอกลักษณ์

2) ลดการใช้แรงงานไร้ฝีมือในกระบวนการผลิต โดยเพิ่มการใช้แรงงานฝีมือที่มีความชำนาญมากขึ้น

3) ปรับปรุงกฎหมายที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนา เช่น ความเข้มงวดของ พ.ร.บ. ป่าไม้ พ.ศ. 2484 ออกมาตรการของไทย เพื่อรองรับกฎเกณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมที่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน เช่น EU FLEGT (2013) ของสหภาพยุโรป และ Lacey Act ของ สหรัฐอเมริกา

4) กำหนดนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมผลิตรภัณฑ์ไม้ยางพาราอย่างชัดเจน

5) กำหนดมาตรฐานผลิตรภัณฑ์จากไม้ยางพาราเพื่อเป็นการรับประกันคุณภาพด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งประชาสัมพันธ์ผลิตรภัณฑ์จากไม้ยางพาราในตลาดใหม่ๆ ในต่างประเทศ

2. โครงการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอุตสาหกรรมผลิตรภัณฑ์ยาง เพื่อศึกษา

แนวทางในการพัฒนาเทคโนโลยีให้ผู้ประกอบการไทยมีความเข้มแข็ง ก้าวไปสู่การเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่ในระดับโลก โดยจำแนกผลิตรภัณฑ์ยางได้ 4 กลุ่ม คือ ยางล้อยานยนต์ ผลิตรภัณฑ์ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรมและอุตสาหกรรม ผลิตรภัณฑ์จากน้ำยางข้น และผลิตรภัณฑ์ยางอื่นๆ ซึ่งสามารถสรุปแนวทาง/มาตรการ ที่สำคัญในการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตผลิตรภัณฑ์ยางได้ ดังนี้

1) ส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตผลิตรภัณฑ์ยางในแต่ละกลุ่มให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล

2) ส่งเสริมให้มีการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ (Simulation Finite Element) ในการออกแบบ

3) ส่งเสริมการเลียนแบบ การวิจัยและพัฒนา ด้านคุณสมบัติ สูตรผสม วัตถุดิบ แม่พิมพ์ เครื่องจักร การขึ้นรูปยาง การอบยาง และการทดสอบผลิตรภัณฑ์

4) ส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตที่ลดการใช้พลังงาน แรงงาน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

5) ส่งเสริมการพัฒนามาตรฐานผลิตรภัณฑ์ของไทย ห้องปฏิบัติการทดสอบ การสร้างสนามทดสอบให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลและข้อกำหนดของประเทศต่างๆ ที่ไทยส่งผลิตรภัณฑ์ไปจำหน่าย

จากแนวทาง/มาตรการข้างต้น ได้เสนอโครงการนำร่องในการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตผลิตรภัณฑ์ยางที่สำคัญ 8 โครงการ ได้แก่ 1) โครงการส่งเสริมการพัฒนาห้องปฏิบัติการที่ใช้ทดสอบมาตรฐานผลิตรภัณฑ์ยางล้อยานยนต์ 2) โครงการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่ต่อยอดไปสู่การพัฒนาในด้านต่างๆ เพื่อสร้างฐานการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูง 3) โครงการจัดทำแผนพัฒนาบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาผลิตรภัณฑ์ยางล้อยานยนต์ 4) โครงการจัดทำแผนการตลาดผลิตรภัณฑ์ยางล้อยานยนต์ 5) โครงการส่งเสริมการทดสอบมาตรฐานผลิตรภัณฑ์จากน้ำยางข้นให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล 6) โครงการส่งเสริมยกระดับการวิจัยและพัฒนา และต่อยอดการวิจัยไปสู่นวัตกรรมใหม่ 7) โครงการพัฒนาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาประยุกต์ใช้ในการออกแบบผลิตรภัณฑ์ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรม 8) โครงการส่งเสริมให้ภาครัฐใช้ผลิตรภัณฑ์ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรมที่ผลิตได้ในประเทศในงานก่อสร้างเพิ่มขึ้น

การดำเนินนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตรภัณฑ์ยางของไทยตามแนวทาง/มาตรการ ที่ได้จากการดำเนินโครงการดังกล่าวข้างต้น คาดว่าจะทำให้เกิดการเพิ่มมูลค่าให้กับประเทศได้อย่างรวดเร็วจากการเข้ามาลงทุนของบริษัทข้ามชาติ ในขณะที่เดียวกันก็มีการพัฒนาความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการในประเทศให้แข่งขันได้ในระดับสากล และเกิดการพัฒนายั่งยืน •

โครงการพัฒนาความร่วมมือ

ด้านอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้าน

(ยุทธศาสตร์การพัฒนาคือความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมในพื้นที่เศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Economic Corridor: SEC) ในบริบทการรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC))

สำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ (สท.)

โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้าน เป็นโครงการศึกษาวิจัยต่อเนื่องนับตั้งแต่ปี 2550 โดยในปีงบประมาณ 2555 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ร่วมกับ บริษัท โซซิโอ-เอกโคโนมิก คอนซัลแตนท์ จำกัด ดำเนินการศึกษาวเคราะห์เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และแผนปฏิบัติการพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมในพื้นที่เศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Economic Corridor: SEC) ในบริบทการรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) รวมทั้งกำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการเชิงรุกในการส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรมของไทยในพื้นที่ดังกล่าว

ภาพที่ 1 แนวพื้นที่เศรษฐกิจตอนใต้ (SEC)

ที่มา: ธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB)

การกำหนดพื้นที่ศึกษาโครงการฯ ครอบคลุมพื้นที่ที่พัฒนา 4 ประเทศคือไทย กัมพูชา เวียดนาม และ สปป.ลาว โดยประกอบด้วย Corridor ย่อย 4 เส้นทาง คือ

- 1) *Central Sub-corridor* ได้แก่ แนวเส้นทางกรุงเทพฯ - พนมเปญ - โฮจิมินห์ซิตี้ - หุงเตา
- 2) *Northern Sub-corridor* ได้แก่ แนวเส้นทางกรุงเทพฯ - เสียมเรียบ - สติงเตร็ง - รัตนคีรี - โอยาเดฟ - เปลยูกู - เคนนอน
- 3) *Southern Coastal Sub-corridor* ได้แก่ แนวเส้นทางกรุงเทพฯ - ตราด - เกะกง - ฮาเตียน - คาเมา - นามแคน และ
- 4) *Inter-Corridor Link (with EWE)* ได้แก่ แนวเส้นทางสีหนุวิลล์ - พนมเปญ - กระเจะ - สติงเตร็ง - กันดาล - ปากเซ - สะหวันนะเขต

ในส่วนของประเทศไทยครอบคลุมพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครและภาคตะวันออกของไทยได้แก่ จังหวัดชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด และสระแก้ว โดยล่าสุดได้มีการขยายพื้นที่พัฒนาดังกล่าวให้เชื่อมโยงไปสู่โครงการพัฒนาท่าเรือน้ำลึกทวายในเมียนมาร์ด้วย ซึ่งเมื่อเชื่อมโยงแนวพื้นที่เศรษฐกิจตอนใต้และท่าเรือน้ำลึกทวายเข้าด้วยกันจะเป็นแนวพื้นที่ที่มีศักยภาพด้วยการเชื่อมโยงเส้นทางการค้าระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดีย ต่อเนื่องไปยังมหาสมุทรแอตแลนติกโดยผ่านกรุงเทพมหานครและฐานการผลิตหลักในภาคตะวันออกของไทย ซึ่งจะทำให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่อประเทศไทยในอนาคตอันใกล้

พลการศึกษา

จากการดำเนินโครงการศึกษาฯ ทำให้ได้ข้อเสนอแนะนโยบายด้านยุทธศาสตร์การพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมในพื้นที่เศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Economic Corridor: SEC) ในบริบทการรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) อุตสาหกรรมเป้าหมาย พื้นที่เป้าหมาย รวมทั้งระดับการพัฒนาอุตสาหกรรม (Stage of Industrialization) เพื่อกำหนดแผนงานและโครงการที่สอดคล้องกับสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านในพื้นที่ศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์หลัก และ 4 ยุทธศาสตร์พื้นฐาน ดังนี้

ยุทธศาสตร์หลัก ประกอบด้วย 1) ยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมสู่การเป็นเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งได้มีการเสนอแผนงาน ได้แก่ การสร้างตราสินค้าไทยสู่ภูมิภาคอาเซียน และการจัดตั้งสถาบันส่งเสริมผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์แห่งชาติ 2) ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้ SMEs ไทย มีการเสนอแผนงาน ได้แก่ การส่งเสริม SMEs ไทยในการลงทุนในเขตอุตสาหกรรมใหม่ๆ ของประเทศเพื่อนบ้าน และการสร้างความร่วมมือระหว่างธุรกิจขนาดใหญ่กับ SMEs ในการร่วมบุกเบิกพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่ๆ ในภูมิภาค 3) ยุทธศาสตร์ความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมในภูมิภาค มีการเสนอแผนงาน ได้แก่ การเสริมสร้างสมรรถนะการผลิต และการจัดการของ SMEs ในประเทศเพื่อนบ้าน และการสนับสนุนบุคลากรภาครัฐด้านการฝึกอบรมและการบริหารจัดการของภาครัฐในประเทศเพื่อนบ้าน

ยุทธศาสตร์พื้นฐาน ประกอบด้วย 1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบฐานข้อมูล มีการเสนอแผนงาน ได้แก่ การจัดทำระบบฐานข้อมูลการค้า/การลงทุนของผู้ประกอบการไทยในประเทศเพื่อนบ้าน และการเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์ฐานข้อมูล 2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาศูนย์กลางด้านต่างๆ มีการเสนอแผนงาน ได้แก่ การสร้างความพร้อมให้บุคลากรด้านต่างๆ ที่จะไปทำงานในประเทศเพื่อนบ้าน และเสริมสร้างสมรรถนะบุคลากรด้านการพัฒนาฐานข้อมูลเพื่อการเผยแพร่ 3) ยุทธศาสตร์การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบข้อบังคับต่างๆ มีการเสนอแผนงาน ได้แก่ การปรับปรุง/แก้ไขกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของหน่วยงานภาครัฐ และการพัฒนาความพร้อมของหน่วยงานภาครัฐในการดำเนินนโยบายเชิงรุกเพื่อลงทุน ในประเทศเพื่อนบ้าน และ 4) ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบฐานข้อมูลและการบริหารจัดการด้านโลจิสติกส์ มีการเสนอแผนงาน ได้แก่ การพัฒนาศักยภาพด้านโลจิสติกส์ของผู้ประกอบการ และบูรณาการด้านระบบขนส่งต่างๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการขนส่ง

สำหรับเมียนมาร์ การกำหนดยุทธศาสตร์ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมระหว่างไทยกับเมียนมาร์ จะเน้นความสอดคล้องกับระดับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและความพร้อมด้านต่างๆ ตามกรอบเวลา ดังนี้ 1) ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระยะสั้น (1-5 ปี) อาทิ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และยกระดับสมรรถนะของบุคลากรด้านต่างๆ (Capacity – Building) 2) ยุทธศาสตร์ความร่วมมือ ระยะกลาง (5-10 ปี) อาทิ การพัฒนาการเชื่อมโยงด้านพื้นที่กับประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อการขนส่ง และการพัฒนาระบบการผลิตสู่มาตรฐาน และ 3) ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระยะยาว (10 ปีขึ้นไป) อาทิ การพัฒนาพื้นที่เพื่อยกระดับกิจกรรมทางธุรกิจสร้างความเชื่อมโยงเชิงเศรษฐกิจในระเบียงเศรษฐกิจ (Economic Corridors) เป็นการยกระดับประสิทธิภาพการผลิตและการจัดการ

การแปลงยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ

การแปลงแผนปฏิบัติการดังกล่าวไปสู่การปฏิบัติ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องทั้งในส่วนกลางและในพื้นที่ รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณและบุคลากร ที่พอเพียงอย่างต่อเนื่องสำหรับการผลักดันแผนปฏิบัติการดังกล่าวให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคและการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ในปี 2558 ของไทยต่อไป

สศอ. ติดตามการใช้สิทธิประโยชน์ FTA ภาคอุตสาหกรรมไทย ปี 2554 เปรียบความพร้อมสู่ AEC

สำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ (สท.)

การใช้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีศุลกากรจากความตกลงการค้าเสรี (FTA) ของภาคอุตสาหกรรมไทย ปี 2554 จากความตกลงการค้าเสรีฉบับต่างๆ ได้แก่ อาเซียน จีน ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และอินเดีย โดยพบว่าภาคส่งออกไทยได้รับประโยชน์ด้านภาษีจาก FTA รวมเป็นมูลค่า 118,195 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 3 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมดไปยังประเทศภาคี FTA โดยประโยชน์ที่ได้รับนี้เพิ่มขึ้นจากปี 2553 จำนวน 16,407 ล้านบาท ทั้งนี้ผู้ส่งออกสินค้าไปประเทศในกลุ่มอาเซียนได้รับประโยชน์สูงสุด (75,579 ล้านบาท) รองลงมาคือผู้ส่งออกไปประเทศจีน (20,295 ล้านบาท) ในขณะที่ภาคนำเข้าไทยได้รับประโยชน์ด้านภาษีจาก FTA รวมเป็นมูลค่า 70,796 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 2.7 ของมูลค่าการนำเข้าทั้งหมดจากประเทศภาคี FTA โดยประโยชน์ที่ได้รับนี้เพิ่มขึ้นจากปี 2553 จำนวน 11,638 ล้านบาท ทั้งนี้ผู้นำเข้าสินค้าจากประเทศในกลุ่มอาเซียนได้รับประโยชน์สูงสุด (33,709 ล้านบาท) รองลงมาคือผู้นำเข้าจากประเทศจีน (21,783 ล้านบาท) แม้ว่าโดยภาพรวมทั้งผู้ส่งออกและผู้นำเข้าสินค้าที่ค้าขายกับประเทศในกลุ่มอาเซียนจะได้รับประโยชน์ในระดับสูง แต่ยังคงพบว่าผู้ประกอบการที่ยังไม่สามารถเก็บเกี่ยวประโยชน์จาก FTA กับประเทศในกลุ่มอาเซียนได้อย่างเต็มที่ โดยผู้ส่งออกและผู้นำเข้าไทยยังใช้สิทธิประโยชน์ต่ำกว่าระดับเต็มที่ 65,424 ล้านบาท และ 11,585 ล้านบาท ตามลำดับ

ในช่วง 7 ปีที่ผ่านมา ผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ของไทยถือได้ว่ามีความพร้อมสูงสุดในการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ที่จะเกิดขึ้นโดยสมบูรณ์ในปี 2558 เนื่องจากสามารถเก็บเกี่ยวประโยชน์จาก FTA เพื่อเพิ่มส่วนแบ่งตลาดในตลาดอาเซียนได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ผู้ส่งออกไทยในอีกหลายกลุ่มอุตสาหกรรมที่แม้จะยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จาก FTA ได้อย่างเต็มที่ แต่ก็พอที่จะสามารถแข่งขันกับประเทศอาเซียนด้วยกันได้ เนื่องจากมีปัจจัยพื้นฐานในการแข่งขันด้านอื่น เช่น ผู้ส่งออกอาหาร สิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม ส่วนผู้ประกอบการที่ควรต้องรีบปรับตัวอย่างเร่งด่วน เนื่องจากมีส่วนแบ่งตลาดลดลงและยังไม่สามารถเก็บเกี่ยวประโยชน์จาก FTA ได้แก่ ผู้ส่งออกเครื่องหนัง เครื่องใช้ไฟฟ้า และเหล็กและเหล็กกล้า ที่ผ่านมา สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้ร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องในการระบุประเด็นปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่ทำให้ภาคเอกชนในแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรมไม่สามารถเก็บเกี่ยวประโยชน์จาก FTA ได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งได้เผยแพร่กรณีศึกษา แนวทางและวิธีการใช้ประโยชน์จาก FTA โดยผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จเพื่อกระตุ้นให้ผู้ประกอบการที่ยังไม่เคยใช้ประโยชน์ เนื่องจากอาจขาดความรู้ความเข้าใจ หรืออาจยังลังเลไม่แน่ใจหันมาเริ่มใช้ประโยชน์จาก FTA ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น

นอกจากนี้ เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมไทยได้รับประโยชน์จากการเข้าสู่ AEC รวมทั้ง FTA กับประเทศคู่ค้าอื่นๆ อย่างสูงสุด สศอ. ได้ยิ่งศึกษาผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตในประเทศไทยและเครือข่ายการผลิตในอาเซียนจากกรณีศึกษาผลกระทบต่ออุตสาหกรรมไทยจากความท้าทายด้านแรงงาน โดยพบว่า ที่ผ่านมาการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทยค่อนข้างประสบความสำเร็จจากการใช้แรงงานราคาถูกในประเทศเพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมาสร้างและขยายเครือข่ายการผลิตจนสามารถผลิตสินค้าส่งออกได้มูลค่ามหาศาล แต่อุตสาหกรรมไทยกำลังเผชิญหน้ากับความท้าทายมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความท้าทายด้านแรงงาน ไม่ว่าจะเป็นการขาดแคลนแรงงานในประเทศทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ แรงกดดันจากการแข่งขันกับประเทศจีนที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันและอินเดียซึ่งกำลังพัฒนาภาคอุตสาหกรรมมาแข่งขันในอนาคต ตลอดจนนโยบายการขึ้นค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวันทั่วประเทศ ตั้งแต่ 1 มกราคม 2556

ผลการศึกษาพบว่า นโยบายการขึ้นค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวันทั่วประเทศ อาจส่งผลกระทบต่อผลผลิตอุตสาหกรรม การจ้างงาน ราคาสินค้า รวมทั้งการส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้นไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมสิ่งทอ เครื่องนุ่งห่ม เครื่องหนัง และไม้ ตัวอย่างเช่น หากผู้ประกอบการไม่สามารถปรับตัวได้ นโยบายดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อผลผลิตของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มลดลงประมาณร้อยละ 9 การจ้างงานจะลดลงประมาณร้อยละ 25 โดยค่าจ้างแรงงานที่เพิ่มสูงขึ้นดังกล่าวกดดันให้ราคาสินค้าเครื่องนุ่งห่มไทยจะสูงขึ้นประมาณร้อยละ 3 ซึ่งจะส่งผลให้การส่งออกลดลงเกือบร้อยละ 20 และอาจเสียตลาดให้กับประเทศคู่แข่ง เช่น ประเทศในอาเซียนและเอเชียใต้ได้ ในภาพรวมอุตสาหกรรมไทยจะต้องเพิ่มผลิตภาพแรงงานให้ได้อีกร้อยละ 8.4 เพื่อให้เศรษฐกิจไทยไม่ได้รับผลกระทบด้านลบดังกล่าว และได้เสนอแนะนโยบายในการปรับตัวเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับผู้ประกอบการ ได้แก่

1. นอกเหนือจากสิทธิประโยชน์ด้านภาษีศุลกากรภายใต้ FTA ผู้ประกอบการควรใช้ประโยชน์จากความเชื่อมโยงที่มีอยู่ในภูมิภาค ได้แก่ ความเชื่อมโยงระบบคมนาคมขนส่งในภูมิภาค รวมถึงการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน ซึ่งสามารถลดระยะเวลาและค่าใช้จ่ายในการขนส่งได้อย่างมีนัยสำคัญ และหากวางแผนอย่างรอบด้านผู้ประกอบการจะสามารถกระจายการผลิตที่ใช้แรงงานอย่างเข้มข้นไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้ พร้อมกับการใช้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีศุลกากรในการนำเข้าวัตถุดิบและส่งออกสินค้าได้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม เนื่องจากประเทศเหล่านี้เป็นตลาดเกิดใหม่ที่ที่น่าสนใจ และในปัจจุบันมีการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษตามแนวชายแดนของประเทศเหล่านี้เพื่อรองรับการตั้งโรงงานผลิตแล้วหลายแห่ง

2. อุตสาหกรรมไทยจำเป็นต้องยกระดับการผลิตให้สร้างมูลค่าเพิ่มด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ภาคเอกชนของไทยยังให้ความสำคัญน้อยมาก ดังจะเห็นได้จากการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนไทยยังต่ำกว่าหลายประเทศ เช่น มาเลเซีย จีน และเกาหลีใต้ เป็นต้น แม้ว่าจะมีผู้ประกอบการจำนวนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จ เช่น สามารถวิจัยและพัฒนาวัตถุดิบสิ่งทอตามความต้องการของตลาด หรือออกแบบเสื้อผ้าจนสามารถสร้างแบรนด์ชั้นนำขึ้นมาได้ แต่ยังมีผู้ประกอบการอีกจำนวนมากที่ไม่สามารถยกระดับตัวเองได้เนื่องจากขาดเงินทุน ทักษะด้านการตลาด การออกแบบ และการบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทาน

3. การเพิ่มผลิตภาพแรงงานโดยการส่งเสริมการฝึกอบรมทักษะและทัศนคติในการทำงานแก่แรงงานตามที่ต้องการจริงๆ รวมทั้งการสนับสนุนให้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้เพื่อลดต้นทุน รวมทั้งการออกมาตรการให้ผู้ประกอบการลดการใช้พลังงานในลักษณะการจูงใจ แทนที่จะเน้นเพียงแค่การกำกับดูแล

นอกจากนี้ ควรมีการพัฒนาการเชื่อมโยงระบบคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ภายในภูมิภาค ระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน แถบกลุ่มแม่น้ำโขง (Greater Mekong Sub-region : GMS) โดยการปรับปรุงคุณภาพระบบคมนาคมขนส่งโดยเฉพาะถนนและรางรถไฟ และผลักดันให้เกิดการบังคับใช้ความตกลงด้านการอำนวยความสะดวกการค้าระหว่างกัน (Cross Border Transport Agreement : CBTA) โดยสมบูรณ์

ตารางที่ 1 การใช้ประโยชน์ด้านภาษีศุลกากรจาก FTA โดยผู้ส่งออกไทยในปี 2554

ความตกลง	ผู้นำเข้าในประเทศภาคี ประหยัดได้ (ล้านบาท)	มูลค่าสินค้าในความ ตกลง (ร้อยละ)	แต้มต่อภาษีเฉลี่ย (ร้อยละ)	อัตราการใช้สิทธิ (ร้อยละ)
อาเซียน (AFTA)	75,579	50.9	16.1	42.8
จีน (ACFTA)	20,295	49.4	8.7	65.6
ออสเตรเลีย (TAFTA)	7,568	77.0	5.8	70.0
ญี่ปุ่น (JTEPA)	8,060	34.6	6.2	59.6
เกาหลีใต้ (AKFTA)	3,680	46.4	10.5	57.4
อินเดีย (TIFTA)	3,011	79.5	4.6	44.9
รวม	118,195	49.4	11.2	53.20

ตารางที่ 2 การใช้ประโยชน์ด้านภาษีศุลกากรจาก FTA โดยผู้นำเข้าไทยในปี 2554

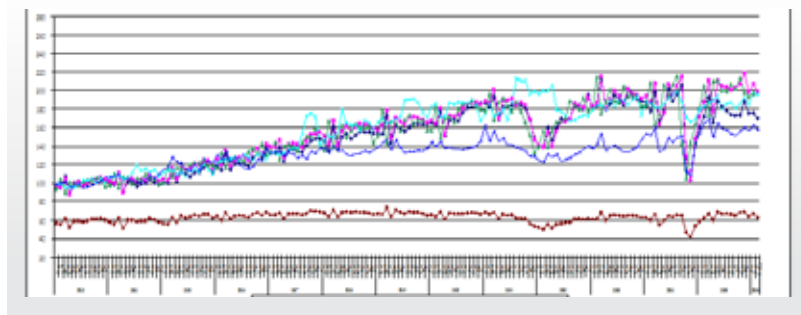
ความตกลง	ผู้นำเข้าไทยประหยัดได้ (ล้านบาท)	มูลค่าสินค้าในความ ตกลง (ร้อยละ)	แต้มต่อภาษีเฉลี่ย (ร้อยละ)	อัตราการใช้สิทธิ (ร้อยละ)
อาเซียน (AFTA)	33,709	60.8	8.6	44.7
จีน (ACFTA)	21,783	52.0	10.0	57.5
ออสเตรเลีย (TAFTA)	1,923	27.0	10.1	52.2
ญี่ปุ่น (JTEPA)	11,398	70.1	6.3	28.3
เกาหลีใต้ (AKFTA)	1,763	51.8	5.7	33.6
อินเดีย (TIFTA)	217	23.0	4.6	21.8
รวม	70,796	57.7	7.9	41.2

ดัชนีอุตสาหกรรม สกอ.

ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ศส.)

ศส. โดยศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้มีการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลที่สะท้อนกิจกรรมต่างๆ ของอุตสาหกรรม และความเคลื่อนไหวของภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในประเทศ รวมทั้งสามารถส่งสัญญาณเตือนภัยล่วงหน้า (Early Warning) เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนสามารถนำไปประโยชน์ในการกำหนดนโยบาย และการวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลให้การพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของประเทศไทยเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

ณ ปัจจุบัน ศส. ได้จัดทำดัชนีอุตสาหกรรม โดยจัดเก็บข้อมูลรายเดือนตามแบบ ร.ง. 8 (แบบแจ้งข้อมูลเป็นรายเดือนตามกฎหมายว่าด้วยการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบกิจการ พ.ศ. 2544) จากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจำนวน 53 กลุ่มอุตสาหกรรม 216 ผลิตภัณฑ์ 2,121 โรงงาน จำแนกตามรหัส ISIC (International Standard Industrial

Classification) Revision 3 ขององค์การสหประชาชาติ ครอบคลุม GDP ภาคการผลิตอุตสาหกรรม ประมาณร้อยละ 75 และนำมาประมวลผลจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมจำนวน 6 ชนิด ได้แก่

1. **ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (Production Index)** เป็นตัวชี้ให้เห็นถึงทิศทางการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเป็นรายผลิตภัณฑ์ และกลุ่มอุตสาหกรรม ว่าผลิตกันกี่ในกี่กลุ่มอุตสาหกรรมใดหรือสาขาใดที่มีปริมาณการผลิตมีแนวโน้มการขยายตัวหรือหดตัว
2. **ดัชนีการส่งสินค้า (Shipment Index)** เป็นตัวชี้ทิศทางการขส่งสินค้าภายในประเทศ และระหว่างประเทศ ซึ่งช่วยสะท้อนให้เห็นภาพการจำหน่ายสินค้าในแต่ละเดือนว่าภาพการจำหน่ายสินค้านั้นในแต่ละเดือนภาวะตลาดอยู่ในช่วงขาขึ้นหรือในช่วงขาลง
3. **ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง (Finished Goods Inventory Index)** เป็นตัวชี้ทิศทางการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของการสำรองสินค้าอุตสาหกรรม ซึ่งผู้ประกอบการสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการวางแผนการผลิตให้เหมาะสมกับปริมาณความต้องการสินค้ากับปริมาณ Supply ที่อยู่ในตลาด เพื่อป้องกันมิให้เกิดภาวะสินค้าล้นสต็อกหรือขาดสต็อก
4. **ดัชนีอัตราส่วนสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง (Inventory Ratio Index)** เป็นตัวชี้ให้เห็นทิศทางการเปลี่ยนแปลงของสินค้าสำเร็จรูปคงคลังเมื่อเทียบกับการส่งสินค้า ซึ่งช่วยสะท้อนให้เห็นภาวะตลาดจากการหมุนเวียนของสินค้า เช่น ถ้าสินค้าสำเร็จรูปคงคลังอยู่ในระดับสูงขณะที่การส่งสินค้าอยู่ในระดับต่ำจะสะท้อนให้เห็นภาวะตลาดซบเซา หรือชะลอตัวลง ทำให้สินค้าค้างสต็อกมาก
5. **ดัชนีแรงงานในภาคอุตสาหกรรม (Labour Input Index)** เป็นตัวชี้ให้เห็นแนวโน้มการจ้างงานในแต่ละอุตสาหกรรม เพื่อใช้ในการวางแผนนโยบายด้านแรงงานให้เหมาะสมกับภาวะตลาดแรงงาน
6. **ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม (Labour Productivity Index)** เป็นตัวชี้ให้เห็นทิศทางของผลิตภาพของแรงงานว่าในระยะเวลาที่เท่ากันนั้นแรงงานภาคการผลิตสามารถผลิตสินค้าได้จำนวนมากขึ้นหรือลดลง เพื่อใช้ในการพัฒนาศักยภาพของแรงงานในประเทศ และช่วยให้มีข้อมูลประกอบการนโยบายด้านแรงงาน การพัฒนาแรงงานและนโยบายอัตราค่าจ้างต่อไปได้อย่างเหมาะสมในอนาคต

รวมทั้งได้จัดทำอัตราการใช้กำลังการผลิตอุตสาหกรรมของแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรมออกเผยแพร่พร้อมดัชนีอุตสาหกรรม เป็นรายเดือนรายไตรมาส และรายปี ในรูปแบบเอกสารรายงาน ข่าวประชาสัมพันธ์ และ Website ของ ศสอ. (<http://www.oie.go.th>) ภายในวันที่ 28 ของทุกเดือน •

รายงานผลผลิตภาพ และประกอบการอุตสาหกรรม ปี พ.ศ. 2554

ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ศส.)

ภาคอุตสาหกรรมเป็นสาขาการผลิตหลักในระบบเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) มีการสำรวจจัดเก็บข้อมูลการผลิตทั้งรายเดือนและรายปี สำหรับการสำรวจข้อมูลการผลิตรายปี สศอ. จะสำรวจข้อมูลจากสถานประกอบการอุตสาหกรรมตามโรงงานตัวอย่างเป้าหมาย มีการสอบถามถึงลักษณะและผลการดำเนินการของสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่สำคัญ อาทิ ประเภทสินค้าที่ผลิต การลงทุนจากต่างประเทศ ขนาดโรงงาน กำลังการผลิต การส่งออกและการนำเข้า โครงสร้างต้นทุน ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจนี้ สามารถนำมาใช้วิเคราะห์สภาพ และการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมต่างๆ ได้ เช่น คำนวณผลผลิตภาพรวม (Total Factor Productivity หรือ TFP) ผลผลิตภาพแรงงาน (Labor Productivity) และผลผลิตภาพการใช้ทุน (Capital Productivity) นอกจากนี้ ยังใช้คำนวณในลักษณะอื่นๆ ของกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ เช่น สัดส่วนการใช้ทุนต่อแรงงาน (Capital-Labor ratio) สัดส่วนการใช้วัตถุดิบที่นำเข้าจากต่างประเทศ (Imported input to total raw materials) สัดส่วนการส่งออกต่อยอดขาย (Export-Sale ratio) เป็นต้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์โครงสร้าง และแนวโน้มของอุตสาหกรรมต่างๆ ในแต่ละปี โดยเฉพาะดัชนีชี้วัดการขยายตัวผลผลิตภาพรวม (Total Factor Productivity Growth หรือ TFPG) ที่เป็นดัชนีชี้วัดประสิทธิภาพการผลิต แสดงถึงการที่ผู้ผลิตสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้าได้มากขึ้นโดยไม่ได้เพิ่มปัจจัยการผลิตหลัก คือ ทุนและแรงงาน แต่สะท้อนการสร้างมูลค่าเพิ่มจากปัจจัยเชิงคุณภาพของปัจจัยผลผลิต โดยหนึ่งในปัจจัยเชิงคุณภาพก็คือเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต การบริหารจัดการ และมีฝีมือและความชำนาญของแรงงาน ซึ่งมีความสำคัญต่อการปรับตัวเพื่อการอยู่รอดและการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม

ภาวะอุตสาหกรรมในภาพรวมปี พ.ศ. 2554

ภาวะเศรษฐกิจไทยปี 2554 ขยายตัวเพียงร้อยละ 0.1 ลดลงจากปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 7.8 โดยในสามไตรมาสแรกเศรษฐกิจไทยขยายตัวดี แม้จะได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในญี่ปุ่นและการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก แต่ในไตรมาสที่ 4 เศรษฐกิจไทยหดตัวร้อยละ 9.0 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน¹ โดยสาเหตุหลักมาจากเหตุการณ์อุทกภัยครั้งใหญ่ในนิคมอุตสาหกรรม 7 แห่งซึ่งเป็นศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมสำคัญ ส่งผลให้การผลิตหยุดชะงักและเกิดปัญหาการขาดแคลนชิ้นส่วน และยังกระทบต่อการบริโภค การลงทุน การส่งออก และการท่องเที่ยว ซึ่งอุทกภัยดังกล่าวทำให้ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมปี 2554 หดตัวถึงร้อยละ 9.1 เทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 14.3 ซึ่งเป็นการหดตัวมากที่สุดในรอบ 11 ปี สอดคล้องกับหดตัวของภาคอุตสาหกรรม (GDP ภาคอุตสาหกรรม) ปี 2554 ที่หดตัวร้อยละ 4.3² ลดลงจากปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 13.9³

ผลิตภาพของอุตสาหกรรม

จากการวิเคราะห์โครงสร้างบัญชีการเจริญเติบโต (Growth Accounting Analysis) พบว่า ในภาพรวมปี 2554 มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมหดตัวเมื่อเทียบกับปีก่อน ทั้งนี้เป็นผลมาจากการลดลงของปัจจัยทุนและแรงงาน ขณะที่ TFPG เพิ่มขึ้น เนื่องจากในปี 2554 มีเหตุการณ์อุทกภัยครั้งใหญ่ในประเทศทำให้ผู้ประกอบการไม่มีการขยายการลงทุนเพิ่ม ประกอบกับปัญหาการขาดแคลนแรงงาน ทำให้ผู้ประกอบการพยายามรักษากิจาณางานที่มีอยู่ไว้ แต่อย่างไรก็ตามการเพิ่มประสิทธิภาพของทุน แรงงาน และการบริหารจัดการ ทำให้ TFPG เพิ่มขึ้น หากเทียบกับปี 2553 จะพบว่า การขยายตัวของมูลค่าเพิ่มในปี 2553 เป็นผลมาจากปัจจัย TFPG เท่านั้น ปัจจัยทุนและปัจจัยแรงงานหดตัว อย่างไรก็ตาม TFP Level โดยรวมเพิ่มขึ้นจากปีก่อนโดยในปี 2554 ค่า TFP Level อยู่ที่ระดับ 93.72 เพิ่มขึ้นจากปี 2553 ซึ่งมีค่าอยู่ที่ระดับ 93.68 โดยค่า TFP Level ที่อยู่ในระดับต่ำกว่าฐานที่ 100 สะท้อนถึงความสามารถของผู้ผลิตในการใช้ปัจจัยทุน แรงงาน และผลิตภาพการผลิตที่ยังไม่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดของการผลิต

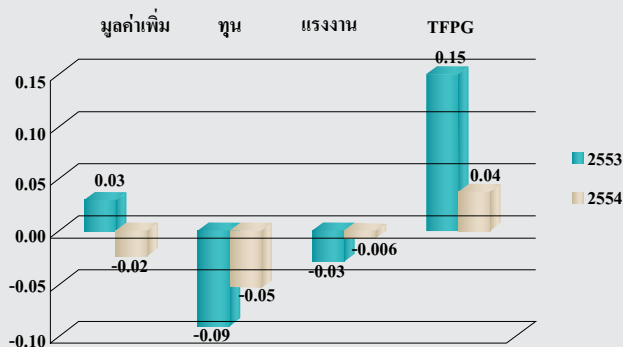
¹สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

²รายงานรายเดือน ดัชนีอุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

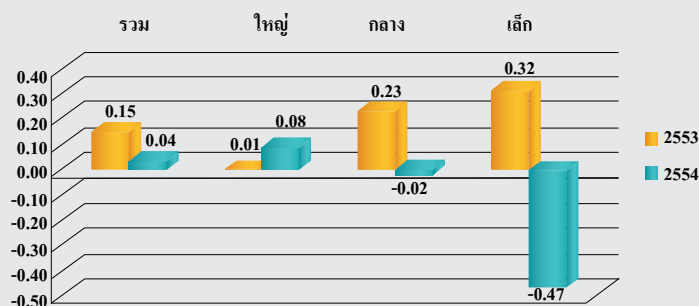
³สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ผลิตตามขนาดกิจการแล้วพบว่า กิจการขนาดใหญ่มีมูลค่าเพิ่มขยายตัว ส่วนกิจการขนาดกลางและขนาดเล็กมีมูลค่าเพิ่มหดตัว โดยกิจการขนาดใหญ่มีมูลค่าเพิ่มขยายตัวร้อยละ 0.001 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่ขยายตัวอยู่ที่ร้อยละ 0.005 ปัจจัยหลักที่ทำให้มูลค่าเพิ่มขยายตัวมาจากปัจจัย TFPG แสดงว่าในกลุ่มผู้ผลิตขนาดใหญ่มีประสิทธิภาพในการผลิตมากขึ้น จากทั้งการใช้ทุน แรงงาน รวมทั้งการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น กิจการขนาดกลางมีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.07 ลดลงจากปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 0.07 เป็นผลมาจากปัจจัยทุนเป็นหลัก ส่วนกิจการขนาดเล็กที่มีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.58 เป็นผลมาจากการลดลงของทั้งปัจจัย TFPG ปัจจัยแรงงานและปัจจัยทุน

บัญชีการเจริญเติบโตอุตสาหกรรมรวม ปี 2553-2554

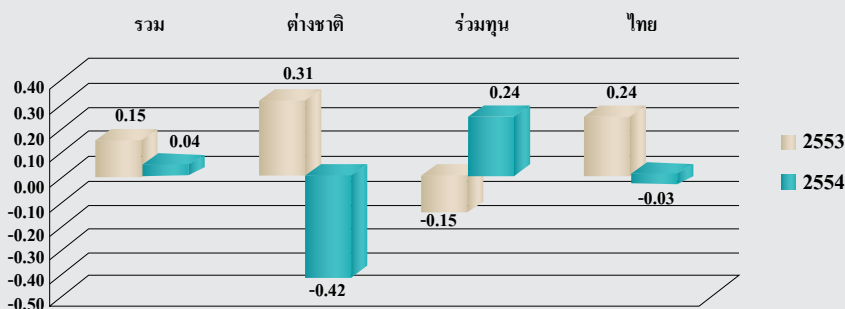

ระดับ TFPG อุตสาหกรรมรวมจำแนกตามขนาดกิจการ ปี 2553-2554

ทั้งนี้ หากพิจารณากลุ่มผู้ผลิตตามโครงสร้างการลงทุนพบว่า ผู้ผลิตกลุ่มต่างชาติและผู้ผลิตกลุ่มไทยล้วนมีมูลค่าเพิ่มหดตัว ส่วนผู้ผลิตกลุ่มร่วมทุนมีมูลค่าเพิ่มขยายตัว ซึ่งในทุกกลุ่มเป็นผลมาจากปัจจัย TFPG เป็นหลัก ผู้ผลิตกลุ่มต่างชาติมีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.44 ลดลงจากปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 0.11 ส่วนผู้ผลิตกลุ่มร่วมทุนมีมูลค่าเพิ่มขยายตัวร้อยละ 0.10 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่หดตัวร้อยละ 0.03 และผู้ผลิตกลุ่มไทยล้วนมีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.03 ลดลงจากปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 0.03 สำหรับ TFP level ของกลุ่มต่างชาติและกลุ่มไทยล้วนลดลงจากปีก่อนหน้า แต่กลุ่มผู้ผลิตร่วมทุนมี TFP level เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า โดยทั้ง 3 กลุ่มผู้ผลิตมี TFP Level ระดับต่ำกว่าฐาน 100 แสดงว่าการผลิตยังไม่มีประสิทธิภาพ

ระดับ TFPG อุตสาหกรรมจำแนกตามโครงสร้างการลงทุน ปี 2553-2554

ภาพรวมอุตสาหกรรมมีการใช้ปัจจัยทุนและปัจจัยแรงงานลดลงเมื่อเทียบกับปีก่อน ขณะที่ผลผลิตจากการใช้ปัจจัยทุน (Capital Productivity) เพิ่มขึ้น โดยในปี 2554 ผลผลิตของทุนอยู่ที่ระดับ 1.50 เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปี 2553 ที่อยู่ที่ระดับ 1.19 แสดงว่าการใช้ทุนมีประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับปัจจัยแรงงานมีการใช้ลดลงเล็กน้อย แต่ผลผลิตของแรงงาน (Labor Productivity) ในอุตสาหกรรมปี 2554 อยู่ที่ระดับ 1.30 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่อยู่ที่ระดับ 1.21 แสดงว่าการใช้แรงงานมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

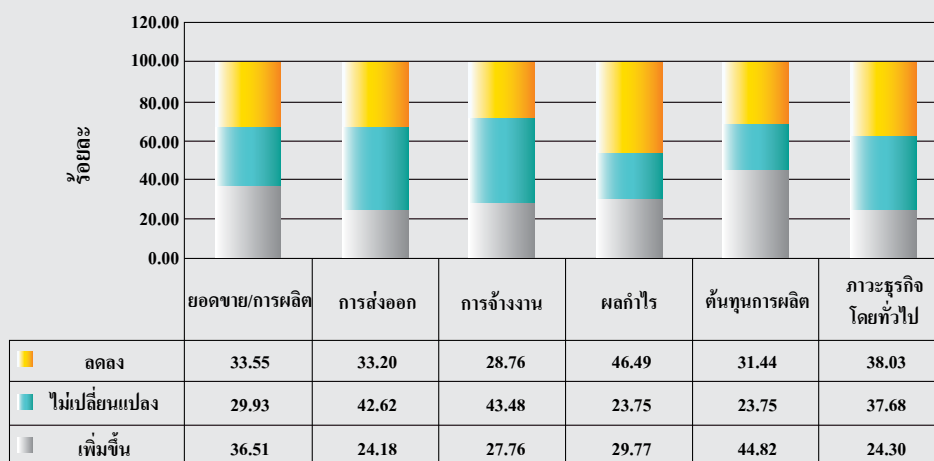
● ความเห็นของผู้ประกอบการ

ในการสำรวจข้อมูลอุตสาหกรรมการผลิตรายปีจากแบบสอบถาม ร.ง. 9 มีการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการในเรื่องเกี่ยวกับภาวะธุรกิจ ปัญหา/อุปสรรค และความสำคัญของนโยบายรัฐบาล ซึ่งสามารถสรุปความคิดเห็นได้ดังต่อไปนี้

● ความเห็นต่อภาวะธุรกิจของผู้ประกอบการ

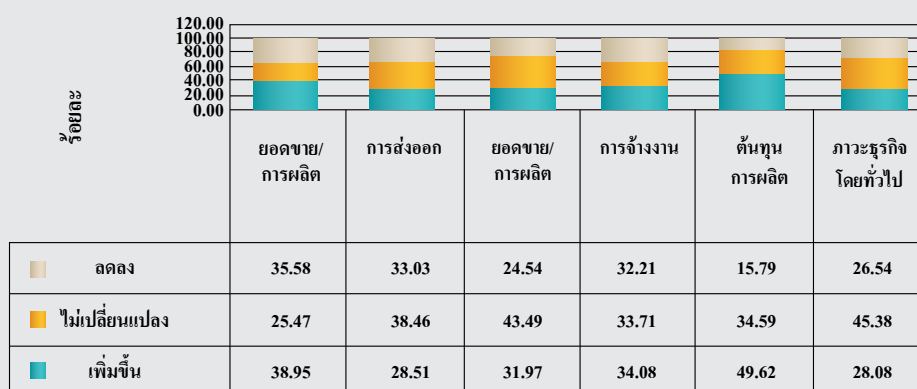
มีผู้ประกอบการประมาณ 400 รายที่ให้ความเห็นต่อภาวะธุรกิจ ซึ่งพบว่าผู้ประกอบการ ร้อยละ 36.51 และ 44.82 เห็นว่า ยอดขาย/การผลิต และต้นทุนการผลิตของปี 2554 เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อน ตามลำดับ ขณะที่ผู้ประกอบการร้อยละ 42.62 และ 43.48 เห็นว่าผลกำไร และภาวะธุรกิจโดยทั่วไปของปี 2554 ลดลงเมื่อเทียบกับปีก่อน ขณะที่ผู้ประกอบการร้อยละ 38.01 และ 41.89 เห็นว่าการส่งออกและการจ้างงานโดยทั่วไปของปี 2554 ไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อเทียบกับปีก่อน

ความเห็นต่อภาวะธุรกิจปี 2554 เทียบเท่าปี 2553

เมื่อสอบถามผู้ประกอบการถึงความคาดหวังต่อภาวะธุรกิจสำหรับปี 2555 นั้น พบว่า ผู้ประกอบการร้อยละ 38.95 34.08 และ 49.62 คาดว่ายอดขาย/การผลิต ยอดผลกำไร และต้นทุนการผลิตจะเพิ่มขึ้นในปี 2555 ตามลำดับ สำหรับเรื่องการส่งออก การจ้างงาน และภาวะธุรกิจโดยทั่วไปในปี 2555 ผู้ประกอบการร้อยละ 38.46 43.49 และ 45.38 คาดว่าจะไม่เปลี่ยนแปลง

ความคาดหวังต่อภาวะธุรกิจสำหรับปี 2555

• ปัญหา/อุปสรรค ในการดำเนินงานของผู้ประกอบการ

จากการสอบถามถึงปัญหา/อุปสรรคในการดำเนินงานมีผู้ประกอบการประมาณ 300 รายเท่านั้นที่ให้ความเห็นในเรื่องดังกล่าว โดยสามารถเรียงลำดับปัญหา/อุปสรรค ที่ผู้ประกอบการคิดว่าเป็นปัญหามากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ดังนี้

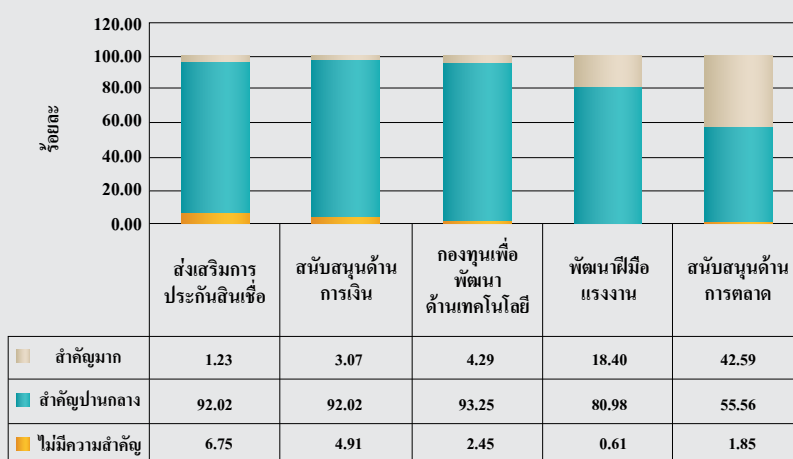
- ประสิทธิภาพของเครื่องจักร/อุปกรณ์
- ประสิทธิภาพของแรงงาน/บุคลากร
- การพัฒนาสินค้าให้มีความแตกต่าง
- คุณภาพสินค้า
- ต้นทุนวัตถุดิบ
- ต้นทุนทางการเงิน
- ต้นทุนแรงงาน
- ต้นทุนเชื้อเพลิงและพลังงานที่ใช้ในการผลิต
- การเข้าถึงแหล่งเงินทุน
- การจัดการแรงงาน
- ระบบการขนส่ง
- กฎหมาย
- ภาษี
- โครงสร้างพื้นฐาน
- มาตรการอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษี

จากปัญหา/อุปสรรค ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า ปัญหาสำคัญต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมเป็นเรื่องของประสิทธิภาพของเครื่องจักร/อุปกรณ์ และประสิทธิภาพของแรงงาน/บุคลากร ซึ่งปัจจัยทั้งสองเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การผลิตของผู้ประกอบการมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ผู้ประกอบการยังคำนึงถึงเรื่องของสินค้า ทั้งการพัฒนาสินค้าให้มีความแตกต่าง และคุณภาพของสินค้า ซึ่งจะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถขายสินค้าได้มากขึ้น ขณะที่เรื่องของต้นทุนก็เป็นปัญหาอุปสรรคเช่นกัน ทั้งต้นทุนวัตถุดิบ ต้นทุนทางการเงิน ต้นทุนแรงงาน และต้นทุนเชื้อเพลิง

● ความสำคัญของนโยบายรัฐบาลที่มีผลต่อธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่ให้ความเห็นในเรื่องนโยบายรัฐบาลมีประมาณ 300 ราย ซึ่งส่วนใหญ่เห็นว่านโยบายที่ได้สอบถามนั้นมีความสำคัญในระดับปานกลางต่อการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ ทั้งนโยบายส่งเสริมการประกันสินเชื่อ นโยบายสนับสนุนด้านการเงิน นโยบายจัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาด้านเทคโนโลยี นโยบายการฝึกอบรมหรือพัฒนาฝีมือแรงงาน และนโยบายสนับสนุนด้านการตลาดของภาครัฐ ซึ่งผู้ประกอบการบางรายให้ความสำคัญของนโยบายการสนับสนุนด้านการตลาดของภาครัฐด้วย เนื่องจากผู้ประกอบการจะสามารถจำหน่ายสินค้าได้เพิ่มขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายตลาดไปยังต่างประเทศรวมถึงประเทศที่เป็นตลาดเกิดใหม่ด้วย

ความสำคัญของนโยบายรัฐบาลที่มีผลต่อธุรกิจ

● สรุปข้อมูลจากผลการสำรวจ

อุตสาหกรรมในภาพรวมมีสัดส่วนของการใช้ปัจจัยทุนมากกว่าแรงงาน และแรงงานที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานที่มีฝีมือ โดยโครงสร้างด้านต้นทุนจะประกอบด้วยต้นทุนการผลิตคิดเป็นร้อยละ 82.77 ของต้นทุนทั้งหมด ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารคิดเป็นร้อยละ 10.92 และต้นทุนด้านแรงงานคิดเป็นร้อยละ 6.32 นอกจากนี้ หากพิจารณาจากมูลค่าการจำหน่ายของอุตสาหกรรมแล้ว จะพบว่ามูลค่าเพิ่มคิดเป็นร้อยละ 39.22

ในปี 2554 อุตสาหกรรมมีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.02 ซึ่งเป็นผลมาจากการหดตัวของปัจจัยทุนและแรงงาน ขณะที่ปัจจัย TFPG ขยายตัว สะท้อนให้เห็นถึงการมีประสิทธิภาพของการใช้ปัจจัยการผลิตและการบริหารจัดการ ซึ่งต่างจากปีที่ผ่านมาที่มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมขยายตัวร้อยละ 0.03 ซึ่งเป็นผลมาจากการขยายตัวของปัจจัย TFPG ร้อยละ 0.15

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มผู้ผลิตตามขนาดแล้ว พบว่าผู้ผลิตขนาดใหญ่มีมูลค่าเพิ่มขยายตัวร้อยละ 0.01 ซึ่งมูลค่าเพิ่มที่ขยายตัวของกลุ่มผู้ผลิตขนาดใหญ่เป็นผลมาจากปัจจัย TFPG ส่วนผู้ผลิตขนาดกลาง และขนาดเล็ก มีมูลค่าเพิ่มหดตัวร้อยละ 0.07 และ 0.58 ตามลำดับ โดยมูลค่าเพิ่มที่หดตัวของผู้ผลิตขนาดกลางมาจากปัจจัยทุนเป็นหลัก ส่วนมูลค่าเพิ่มที่หดตัวของผู้ผลิตขนาดเล็กมาจากปัจจัย TFPG เป็นหลัก หากพิจารณาตามโครงสร้างการลงทุน พบว่าการขยายตัวของมูลค่าเพิ่มของทั้งกลุ่มร่วมทุนเป็นผลมาจากปัจจัย TFPG ส่วนผู้ผลิตกลุ่มต่างชาติและไทยล้วนมีมูลค่าเพิ่มหดตัวเป็นผลมาจากปัจจัย TFPG เช่นกัน ●

การจัดการ ความรู้

คู่มือกรรมการ เรียนรู้

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สว.)

1. ที่มาและความสำคัญของการจัดการความรู้

ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 มาตรา 11 กำหนดว่าส่วนราชการต้องมีหน้าที่ในการพัฒนาความรู้เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ โดยมีแนวทางปฏิบัติ ได้แก่ การสร้างระบบให้สามารถรับรู้ข่าวสารให้กว้างขวาง ประมวลผลความรู้ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้ถูกต้อง รวดเร็ว ส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ความสามารถให้ข้าราชการเป็นผู้มีความรู้ในวิชาการสมัยใหม่ สามารถปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและมีคุณธรรม ตลอดจนสร้างวัฒนธรรมการมีส่วนร่วมในหมู่ข้าราชการให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพื่อนำมาพัฒนาการปฏิบัติราชการร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ และคณะรัฐมนตรีได้เห็นชอบให้นำการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐมาใช้เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2548 เพื่อเป็นเครื่องมือผลักดันให้การพัฒนาระบบราชการมีประสิทธิภาพ และยั่งยืนต่อไป สำนักงาน ก.พ.ร. จึงได้นำเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ (PMQA) มาเป็นเครื่องมือในการดำเนินการ ซึ่งในหมวดที่ 4 ของเกณฑ์ดังกล่าวจะเกี่ยวข้องกับเรื่อง “การวัด การวิเคราะห์และการจัดการความรู้” ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2554 สำนักงาน ก.พ.ร. ได้กำหนดให้มีการนำเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ (PMQA) มาดำเนินการต่อเนื่อง ซึ่งหมวดหมวดที่ 4 “การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ (Knowledge Management :KM)” เป็นหมวดที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นและสำคัญต่อการบริหารจัดการของส่วนราชการ ดังนั้นจึงต้องส่งเสริมและผลักดันให้ส่วนราชการพัฒนาระบบการจัดการความรู้ (Knowledge Management :KM) ในองค์กรให้ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในฐานะที่เป็นหน่วยงานเชิงวิชาการได้สร้างความเข้มแข็งในการจัดการความรู้ ส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ความสามารถให้ข้าราชการเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในวิชาการสมัยใหม่ ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ระบบการจัดการความรู้ (Knowledge Management :KM) ขององค์กรเป็นรูปธรรมและสามารถดำเนินงานเรื่องการบริหารความรู้ในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อีกทั้งเป็นการยกระดับการจัดการความรู้ไปสู่การจัดการในเชิงยุทธศาสตร์ เพื่อมุ่งสู่การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืน

2. แนวคิดการจัดการความรู้

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้นำกระบวนการจัดการความรู้ (Knowledge Management Process) เป็นกระบวนการแบบหนึ่งที่จะช่วยให้องค์กรเข้าใจถึงขั้นตอนที่ทำให้เกิดกระบวนการจัดการความรู้ หรือพัฒนาการของความรู้ที่จะเกิดขึ้นภายในองค์กร ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) การบ่งชี้ความรู้ – เช่น พิจารณาว่า วิสัยทัศน์/ พันธกิจ/ เป้าหมาย คืออะไร และเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เราจำเป็นต้องรู้อะไร , ขณะนี้เรามีความรู้อะไรบ้าง, อยู่ในรูปแบบใด, อยู่ที่ใคร
- 2) การสร้างและแสวงหาความรู้ – เช่น การสร้างความรู้ใหม่, แสวงหาความรู้จากภายนอก, รักษาความรู้เก่า, กำจัดความรู้ที่ไม่ได้แล้ว
- 3) การจัดความรู้ให้เป็นระบบ - เป็นการวางโครงสร้างความรู้ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเก็บความรู้อย่างเป็นระบบในอนาคต
- 4) การประมวลผลและกลั่นกรองความรู้ – เช่น ปรับปรุงรูปแบบเอกสารให้เป็นมาตรฐาน, ใช้ภาษาเดียวกัน, ปรับปรุงเนื้อหาให้สมบูรณ์
- 5) การเข้าถึงความรู้ – เป็นการทำให้ผู้ใช้ความรู้เข้าถึงความรู้ที่ต้องการได้ง่ายและสะดวก เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT), Web board , บอร์ดประชาสัมพันธ์ เป็นต้น
- 6) การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ – ทำได้หลายวิธีการ โดยกรณีเป็น Explicit Knowledge อาจจัดทำเป็นเอกสาร, ฐานความรู้, เทคโนโลยีสารสนเทศ หรือกรณีเป็น Tacit Knowledge อาจจัดทำเป็นระบบทีมข้ามสายงาน, กิจกรรมกลุ่มคุณภาพและนวัตกรรม, ชุมชนแห่งการเรียนรู้, ระบบพี่เลี้ยง, การสับเปลี่ยนงาน, การยืมตัว, เวทีแลกเปลี่ยนความรู้ เป็นต้น
- 7) การเรียนรู้ – ควรทำให้การเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของงาน เช่น เกิดระบบการเรียนรู้จาก สร้างองค์ความรู้ → นำความรู้ไปใช้ → เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ และหมุนเวียนต่อไปอย่างต่อเนื่อง

กระบวนการบริหารจัดการการเปลี่ยนแปลง (Change Management Process)

กระบวนการบริหารจัดการการเปลี่ยนแปลง (Change Management Process) เป็นกรอบความคิดแบบหนึ่งเพื่อให้องค์กรที่ต้องการจัดการความรู้ภายในองค์กรได้มุ่งเน้นถึงปัจจัยแวดล้อมภายในองค์กรที่จะมีผลกระทบต่อการจัดการความรู้ ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ดังนี้

1) การเตรียมการและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม - เช่น กิจกรรมการมีส่วนร่วมและสนับสนุนจากผู้บริหาร (ที่ทุกคนมองเห็น), โครงสร้างพื้นฐานขององค์กร, ทีม/ หน่วยงานที่รับผิดชอบ, มีระบบการติดตามและประเมินผล, กำหนดปัจจัยแห่งความสำเร็จชัดเจน

2) การสื่อสาร - เช่น กิจกรรมที่ทำให้ทุกคนเข้าใจถึงสิ่งที่องค์กรจะทำ, ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับทุกคน, แต่ละคนจะมีส่วนร่วมได้อย่างไร

3) กระบวนการและเครื่องมือ - ช่วยให้การค้นหา เข้าถึง ถ่ายทอด และแลกเปลี่ยนความรู้สะดวกเร็วขึ้น โดยการเลือกใช้กระบวนการและเครื่องมือ ขึ้นกับชนิดของความรู้, ลักษณะขององค์กร (ขนาด, สถานที่ตั้ง ฯลฯ), ลักษณะการทำงาน, วัฒนธรรมองค์กร, ทรัพยากร

4) การเรียนรู้ - เพื่อสร้างความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญและหลักการของการจัดการความรู้ โดยการเรียนรู้ต้องพิจารณาถึงเนื้อหา, กลุ่มเป้าหมาย, วิธีการ, การประเมินผลและปรับปรุง

5) การวัดผล - เพื่อให้ทราบว่าการดำเนินการได้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่, มีการนำผลของการวัดมาใช้ในการปรับปรุงแผนและการดำเนินการให้ดีขึ้น, มีการนำผลการวัดมาใช้ในการสื่อสารกับบุคลากรในทุกระดับให้เห็นประโยชน์ของการจัดการความรู้ และการวัดผลต้องพิจารณาด้วยว่าจะวัดผลที่ขั้นตอนไหน ได้แก่ วัดระบบ (System), วัดที่ผลลัพธ์ (Output) หรือวัดที่ประโยชน์ที่จะได้รับ (Outcome)

6) การยกย่องชมเชยและให้รางวัล - เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและการมีส่วนร่วมของบุคลากรในทุกระดับ โดยข้อควรพิจารณาได้แก่ ค้นหาความต้องการของบุคลากร, แรงจูงใจระยะสั้นและระยะยาว, บูรณาการกับระบบที่มีอยู่, ปรับเปลี่ยนให้เข้ากับกิจกรรมที่ทำในแต่ละช่วงเวลา

3. การดำเนินงานการจัดการความรู้

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมตั้งแต่อดีต ปี 2549 จนถึงปัจจุบัน มีดังนี้

ปี พ.ศ. 2549 - การศึกษาความรู้และทฤษฎีต่างๆ ตลอดจนโมเดลทางด้านการจัดการความรู้เกี่ยวกับ KM เพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทขององค์กร

ปี พ.ศ. 2550 - การเสริมสร้างและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดการความรู้ในองค์กร อาทิ เช่น การพัฒนาห้องสมุดเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้, กิจกรรมเสวนาตามสาย สศอ. เป็นต้น

- การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและวัฒนธรรมองค์กร เพื่อส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้

- การส่งเสริมและสร้างกิจกรรมการแบ่งปันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในรูปแบบต่างๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่อการทำงาน ปี พ.ศ. 2551 ถึงปี พ.ศ. 2555

- การขยายและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดการความรู้เพิ่มมากขึ้น อาทิเช่น การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทางด้านสื่อสังคมออนไลน์ (Facebook), เว็บไซต์ เป็นต้น

- การขยายขอบเขตความรู้ให้ครอบคลุมประเด็นยุทธศาสตร์ในแต่ละด้านขององค์กร

- การพัฒนาระบบความรู้จากความรู้ในตัวบุคคล (Tacit Knowledge) ไปสู่ความรู้รูปธรรม (Explicit Knowledge) ซึ่งง่ายต่อการเข้าถึงความรู้และ

- การบูรณาการ KM เข้ากับกระบวนการทำงานประจำ

- การมุ่งเน้น Output และ Outcome ของการทำ KM

ปัจจุบัน

- การสร้างและพัฒนาฐานข้อมูลองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge – based Economy - KBE) และคลังความรู้ด้านการจัดการความรู้ (Knowledge Management Base) ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติราชการ

- การสร้างเครือข่ายในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมร่วมกันกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในและภายนอก

4. องค์กรจะได้ประโยชน์จากการจัดการความรู้ (Knowledge Management)

การจัดการความรู้ หรือ Knowledge Management เกิดขึ้นจากการค้นพบว่าองค์กรต้องสูญเสียความรู้ไปพร้อมกับ การที่บุคลากรลาออกหรือเกษียณอายุราชการ อันส่งผลกระทบต่อการดำเนินการขององค์กรเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจากแนวคิด ที่มุ่งพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้มากแต่เพียงอย่างเดียวจึงเปลี่ยนไป และมีคำถามต่อไปว่าจะทำอย่างไรให้องค์กรได้เรียนรู้ด้วย ดังนั้น การบริหารจัดการความรู้จึงสัมพันธ์กับเรื่ององค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization) หากองค์กรจะพัฒนาตนเอง ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ก็จำเป็นจะต้องบริหารจัดการความรู้ภายในองค์กรให้เป็นระบบเพื่อส่งเสริมให้บุคลากรเรียนรู้ได้จริง และต่อเนื่อง หากองค์กรได้มีการจัดการความรู้โดยไม่มีโครงสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้เกิดขึ้นภายในองค์กร ก็นับเป็นการ ลงทุนที่สูญเปล่าได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม การบริหารจัดการความรู้มีความซับซ้อนมากกว่าการพัฒนาบุคลากรด้วยการฝึกอบรม เพราะเป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินการต่อภายหลังจากที่บุคลากรมีความรู้ความชำนาญแล้ว องค์กรจะทำอย่างไรให้บุคลากร เหล่านั้นยินดีถ่ายทอด และแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้อื่น และในขั้นตอนสุดท้าย องค์กรจะต้องหาเทคนิคการจัดเก็บความรู้เฉพาะ ไว้กับองค์กรอย่างมีระบบเพื่อที่จะนำออกมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้อยู่ในโลกของการแข่งขันได้ สำหรับประเทศไทยนั้น คงเป็นเรื่องท้าทายสำหรับผู้บริหารที่จะหาวิธีการในการดึงความรู้ออกมาจากตัวบุคคล และการกระตุ้นให้บุคลากรถ่ายทอดความ รู้ให้เพื่อนร่วมงาน ซึ่งการถ่ายทอดความรู้บางประเภทนั้น การฝึกอบรมอาจจะไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุด อุปสรรคที่มักพบอยู่เสมอของการ บริหารจัดการความรู้คือพฤติกรรม “การหวงความรู้” และวัฒนธรรม “การไม่ยอมรับในตัวบุคคล” หากองค์กรสามารถกำจัดจุด อ่อนทั้งสองอย่างนี้ได้การบริหารจัดการความรู้ก็มีใช้เรื่องยากจนเกินไป สืบเนื่องจากการปฏิรูประบบราชการครั้งสำคัญที่ผ่านมา เมื่อเดือนตุลาคม 2545 ได้มีการวางกรอบแนวทางการบริหารราชการแผ่นดินไว้อย่างชัดเจน ซึ่งรวมถึงการประกาศใช้พระราช กฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 เป็นเรื่องของการกำหนดขอบเขต แบบแผน วิถีปฏิบัติ โดยเฉพาะมาตรา 11 ได้กำหนดเป็นหลักการว่าส่วนราชการต้องมีหน้าที่ในการพัฒนาความรู้เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการ เรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งสร้างความมีส่วนร่วมในหมู่ราชการให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน

ประโยชน์ที่องค์กรจะได้รับจากการจัดการความรู้ มีดังนี้

1. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กร
2. ป้องกันการสูญหายของภูมิปัญญา ในกรณีที่บุคลากรเกษียณอายุ ลาออก หรือเสียชีวิต
3. เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันและความอยู่รอด
4. เป็นการลงทุนในต้นทุนมนุษย์ ในการพัฒนาความสามารถที่จะแบ่งปันความรู้ที่ได้เรียนรู้มาให้กับคนอื่น ๆ ในองค์กร และนำความรู้ไปปรับใช้กับงานที่ทำอยู่ให้เกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น เป็นการพัฒนาคน และพัฒนาองค์กร
5. ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการตัดสินใจและวางแผนดำเนินงานให้รวดเร็ว และดีขึ้น เพราะมีสารสนเทศ หรือแหล่ง ความรู้เฉพาะที่มีหลักการ เหตุผล และน่าเชื่อถือช่วยสนับสนุนการตัดสินใจ
6. ผู้บังคับบัญชาสามารถทำงานเชื่อมโยงกับผู้บังคับบัญชาให้ใกล้ชิดกันมากขึ้น ช่วยเพิ่มความกลมเกลียวในหน่วยงาน
7. เมื่อพบข้อผิดพลาดจากการปฏิบัติงาน ก็สามารถหาวิธีแก้ไขได้ทันทั่วทั้ง
8. แปรรูปความรู้ให้เป็นทุน ซึ่งเป็นการสร้างความท้าทายให้องค์กรผลิตสินค้าและบริการจากความรู้ที่มี เพื่อเพิ่มคุณค่า และรายได้ให้กับองค์กร
9. เพื่อการสร้างสรรค และบรรลุปเป้าหมายของจินตนาการที่ยิ่งใหญ่
10. เปลี่ยนวัฒนธรรมจากวัฒนธรรมอำนาจในแนวตั้ง ไปสู่วัฒนธรรมความรู้ในแนวราบ ซึ่งทุกคนมีสิทธิในการเรียนรู้เท่าเทียมกัน

ศูนย์ข้อมูลความรู้ สศอ.
(Knowledge Center)

บรรยายภาค เล่าสู่กันฟัง สศอ.

บรรยายภาคการเสียดนสาย
คุยสบายสไตล์ KM สศอ.

สื่อสังคมออนไลน์ FACEBOOK : Kmoie Industrial สศอ.

งาน CAT DAY 2012 "PLEARN"

งาน KM DAY 2012 "PLEARN"

พบนำทางด้านเทคโนโลยี

กับอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์พลาสติกไทย

สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สว.)

แผนที่นำทางด้านเทคโนโลยี หรือ Technology Roadmap (TRM) เป็นกระบวนการวางแผนการวิจัยหรือพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อตอบสนองต่อแนวโน้ม (trends) และแรงผลักดัน (drivers) ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ทั้งนี้ในการจัดทำจำเป็นต้องมีการระดมสมองจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในด้านต่างๆ เพื่อฉายภาพในอนาคตให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งในด้านแนวโน้มของตลาด แนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การพัฒนาเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง รวมถึงปัจจัยพื้นฐานสนับสนุนที่จำเป็น เพื่อให้สามารถต่อยอดผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรมนั้นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและถูกทิศทาง โดยในปัจจุบันแผนที่นำทางด้านเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยในการกำหนดแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาดและผลิตภัณฑ์ในอนาคต

งานศึกษานี้จึงมุ่งเน้นในการทำความเข้าใจถึงความสำคัญ กระบวนการ รวมถึงขั้นตอนการจัดทำแผนที่นำทางด้านเทคโนโลยี และสร้างกรอบการวิเคราะห์โดยนำแผนที่นำทางด้านเทคโนโลยีมากำหนดแนวทางในการดำเนินนโยบายและมาตรการที่สำคัญในด้านต่างๆ เพื่อสามารถกำหนดแนวทางและมาตรการได้อย่างถูกต้องและสอดคล้องกับทิศทางของการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้นๆ โดยงานศึกษานี้ได้นำอุตสาหกรรมพลาสติกมาเป็นกรณีตัวอย่างในการศึกษาสำหรับการนำแผนที่นำทางด้านเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์และวางแผนนโยบายรวมถึงกำหนดมาตรการในการพัฒนาอุตสาหกรรม

TRM ของอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์พลาสติก

จากผลการจัดทำแผนที่นำทางด้านเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมพลาสติก โดย ศูนย์คาดการณ์เทคโนโลยีเอเปค (APEC Center for Technology Foresight) ในปี 2550 พบว่า ในระยะสั้น (2551-2552) อุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์พลาสติกของไทยจะประสบปัญหาการแข่งขันจากสินค้าของประเทศที่มีต้นทุนถูกกว่า เช่น ประเทศจีน หรือประเทศในตะวันออกกลาง ทำให้ผู้ประกอบการไทยต้องการเทคโนโลยีที่จะมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและลดต้นทุน ส่วนในระยะกลางและระยะยาว (2553-2560) ตลาดและธุรกิจของอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์พลาสติกจะพบกับแรงผลักดันที่มาจากข้อกำหนดเรื่องสิ่งแวดล้อมมากที่สุด นอกจากนี้ สภาพสังคมที่เปลี่ยนไปเป็นสังคมเมืองและครอบครัวเชิงเดี่ยวมากขึ้นจะทำให้ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับการใช้ชีวิตที่สะดวกสบาย ไปพร้อมๆ กับความใส่ใจเรื่องของสุขภาพ รวมไปถึงสภาพเศรษฐกิจที่ด้อยลงส่งผลให้ผู้บริโภคมีกำลังซื้อเพิ่มขึ้นที่จะจ่ายแพงกว่าเพื่อสินค้าคุณภาพและนิยมสินค้าแบรนด์มากยิ่งขึ้น

บรรจุภัณฑ์พลาสติกที่จะตอบสนองความต้องการข้างต้น จึงต้องเป็นบรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม บรรจุภัณฑ์ที่ลดต้นทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ บรรจุภัณฑ์ที่ช่วยยืดอายุหรือรักษาคุณค่าทางอาหารของสินค้าที่อยู่ภายใน บรรจุภัณฑ์ที่ใช้งานได้สะดวก บรรจุภัณฑ์ที่มีการออกแบบสวยงาม เป็นต้น เทคโนโลยีที่จำเป็น อาทิเช่น เทคโนโลยีการหมักชีวมวลเพื่อพัฒนาพลาสติกชีวภาพ เทคโนโลยีวัสดุศาสตร์หรือเพื่อพัฒนาพลาสติกที่มีคุณสมบัติทนทานแต่น้ำหนักเบาเพื่อลดต้นทุนเพื่อประหยัดวัตถุดิบ นาโนเทคโนโลยีที่ช่วยผลิตพลาสติกที่มีคุณสมบัติเลือกผ่านของก๊าซและความชื้น การพัฒนาโปรแกรมการออกแบบและเทคนิคการขึ้นรูปโปรโตไทป์แบบสามมิติ จะมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาบรรจุภัณฑ์พลาสติกในอนาคต

การวิเคราะห์สถานภาพปัจจุบัน (SIPOC Analysis) และช่องว่าง (Gap Analysis) ของอุตสาหกรรม

เมื่อเราพอจะทราบแนวโน้มในอนาคตของตลาดผลิตภัณฑ์ และเทคโนโลยีที่จำเป็นจาก TRM แล้ว ขั้นตอนต่อไป คือ การมองสถานภาพปัจจุบันของอุตสาหกรรม โดยใช้ SIPOC Model (Suppliers Input Process Outputs Customers) เพื่อหาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคที่อุตสาหกรรมต้องเผชิญ ก่อนนำไปวิเคราะห์หาช่องว่างของอุตสาหกรรม (Gap Analysis) ซึ่งข้อมูลที่ได้จะนำไปสู่การวางแผนกลยุทธ์เพื่อเติมเต็มช่องว่างหรือความแตกต่างระหว่างสถานภาพปัจจุบันกับเป้าหมายตาม TRM

ตารางแสดงตัวอย่างของช่องว่างระหว่างเป้าหมายตาม TRM ของอุตสาหกรรมกับสถานภาพปัจจุบัน

(S = Suppliers, I = Input, P = Process, O = Outputs, C = Customers)

เป้าหมาย (TRM)	สถานภาพปัจจุบัน (SIPOC model)	ช่องว่าง (Gap Analysis)
ตลาด - ใส่ใจในประเด็นสิ่งแวดล้อม ลักษณะผลิตภัณฑ์ - บรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น พลาสติกชีวภาพ เทคโนโลยี - เทคโนโลยีการหมักชีวมวล	S ไม่มีผู้ผลิตต้นน้ำในประเทศ I เม็ดพลาสติกชีวภาพที่ใช้สำหรับการผลิตบรรจุภัณฑ์พลาสติกที่สามารถย่อยสลายได้ (Biodegradable) มีราคาสูง P ผู้ประกอบการไทยสามารถปรับเครื่องจักรเดิมให้ขึ้นรูปพลาสติกชีวภาพได้ O ผลิตภัณฑ์พลาสติกชีวภาพของไทยมีคุณภาพตามมาตรฐานโลก C ความต้องการในประเทศต่ำมาก เนื่องจากผู้บริโภคในประเทศตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมน้อย และภาครัฐไม่มีมาตรการคัดแยกขยะหลังการใช้เพื่อนำมารีไซเคิลอย่างเป็นระบบ	- ต้องการการสนับสนุนให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตเม็ดพลาสติกชีวภาพ - ต้องการการวิจัยและพัฒนาเพื่อให้วัตถุดิบมีราคาถูกลง - ต้องการแรงจูงใจ (incentive) ให้ประชาชนหันมาใช้พลาสติกชีวภาพ - ต้องการระบบการบริหารจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพ

จาก TRM สู่กลยุทธ์พัฒนาอุตสาหกรรมพลาสติกไทย

จากการวิเคราะห์ Gap Analysis ระหว่างเป้าหมายในอนาคตที่ได้จากแผนที่นำทางด้านเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมพลาสติกกับสถานการณ์ปัจจุบันของอุตสาหกรรม ทำให้ได้แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์พลาสติกไทย โดยในงานศึกษานี้จะแบ่งแนวทางการพัฒนาออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. กลยุทธ์การพัฒนาด้านอุปทาน หรือความสามารถด้านเทคโนโลยีของผู้ผลิต (Supply side strategies) การสนับสนุนให้ SMEs เข้าถึงกองทุนเพื่อการศึกษาวิจัยนวัตกรรมบรรจุภัณฑ์พลาสติก การจัดตั้งหน่วยงานอิสระให้คำปรึกษาและฝึกอบรมด้านการออกแบบอุตสาหกรรม การสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการสร้างตราสินค้าของตนเอง อันจะทำให้การผลิตของผู้ประกอบการมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แทนที่จะเป็นการผลิตตามความต้องการของบริษัทรหรืออุตสาหกรรมปลายทางแต่เพียงอย่างเดียว

2. กลยุทธ์การพัฒนาด้านอุปสงค์ หรือความต้องการของตลาด (Demand side strategies) การสร้างความตระหนักให้ผู้บริโภคเห็นถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อม และสุขภาพ เพื่อให้ผู้บริโภคใช้ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยอันดับต้นๆ ในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ แทนที่จะพิจารณาจากราคาเป็นสำคัญ

แผนที่นำทางเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมพลาสติกนี้ เป็นผลงานที่จัดทำขึ้นในปี 2550 จนถึงวันนี้ผ่านไปกว่า 5 ปีแล้ว ภาพอนาคตบางภาพที่ยังไม่ชัดเจน ณ เวลาที่จัดทำ กลับชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งแนวโน้มที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรม เช่น เรื่องของการแข่งขันของสินค้าจากประเทศจีน หรือประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมก็เป็นประเด็นที่สอดคล้องกับแผนที่นำทางฯ กล่าวได้ว่า TRM เป็นเทคนิคการวิเคราะห์ทิศทางของอุตสาหกรรมที่จัดได้ว่ามีประสิทธิภาพ และค่อนข้างแม่นยำ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเสมอในการนำ TRM ไปใช้ คือ TRM ไม่ใช่แผนที่อนาคตที่สมบูรณ์แบบและตายตัว แต่จะต้องมีการทบทวน และมีการนำเหตุการณ์ใหม่ที่มีอาจส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมเข้ามาพิจารณาและปรับปรุง TRM อยู่อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ●

ส่วนที่ 5

กิจกรรมการดำเนินงานที่สำคัญในรอบปี

- OIE FORUM : เพิ่มพลังอุตสาหกรรมไทย อนาคตใหม่ AEC
 - กิจกรรมการดำเนินงานในรอบปี 2555
 - ประมวลภาพกิจกรรม

OIE FORUM :

เพิ่มพลังอุตสาหกรรมไทย อนาคตใหม่

AEC

สำนักบริหารกลาง (สบก.)

การสัมมนา OIE Forum เป็นเวทีการจัดสัมมนาทางวิชาการใหญ่ประจำปีของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ซึ่งจัดต่อเนื่องมาเป็นปีที่ 4 โดยในปี 2555 จัดขึ้นเมื่อวันพฤหัสบดีที่ 13 กันยายน 2555 ณ ศูนย์นิทรรศการและการประชุมไบเทค บางนา ภายใต้หัวข้อ “เพิ่มพลังอุตสาหกรรมไทย อนาคตใหม่ AEC” ซึ่งได้รับความสนใจจากภาครัฐและภาคเอกชนเป็นอย่างมาก

หม่อมราชวงศ์พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิวัตน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ประธานเปิดงานสัมมนาวิชาการ OIE Forum สศอ. และปาฐกถาพิเศษเรื่อง “โอกาสศักยภาพอุตสาหกรรมไทยใน AEC” โดยสรุปว่าประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่จะรวม 10 ประเทศเข้าด้วยกัน ในปี 2558 ถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่จะเกิดขึ้นในภูมิภาคนี้ โดยสินค้า บริการ แรงงานฝีมือ และการลงทุน ของประเทศสมาชิกจะเกิดการเคลื่อนย้ายอย่างเสรี ซึ่งจะส่งผลต่อโอกาสทางการค้าและการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ สำหรับประเทศไทย จะเป็นทั้งโอกาสและผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรม

นอกจากการรวมตลาดอาเซียนยังมีการขยายความร่วมมือภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรีกับประเทศนอกกลุ่มไปถึง ASEAN+3 และ ASEAN+6 ที่ประกอบด้วยประเทศคู่ค้าสำคัญ ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินเดีย ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ซึ่งมีประชากรรวมกันกว่า 3 พันล้านคน มีมูลค่า GDP รวมกันถึง 1 ใน 4 ของโลก นับว่าจะโอกาสทางการตลาดอันมหาศาลสำหรับผู้ประกอบการและอุตสาหกรรมไทย จากการรวมตัวทางเศรษฐกิจนี้

ในการวางแผนการเชื่อมต่อทางเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านหรือที่เรียกว่าระเบียงเศรษฐกิจ Economic Corridor ซึ่งเป็นเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อระหว่างเมืองสำคัญๆ ในกลุ่มประเทศลุ่มน้ำโขง (Greater Mekong Sub region หรือ GMS) ประกอบด้วย 6 ประเทศ คือ ไทย จีน (เขตมณฑลยูนนาน) เวียดนาม กัมพูชา ลาวและพม่า เป้าหมายเพื่อพัฒนาการค้า การลงทุน ในภูมิภาค โดยมีแผนการพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานหลายแขนงซึ่งกลุ่มประเทศเหล่านี้มีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์และเป็นภูมิภาคสำคัญทางรัฐศาสตร์ของเอเชีย

การรวมกลุ่มภายในอาเซียนนอกจากมีเป้าหมายสูงสุดคือเป็น AEC ในปี 2558 แล้วยังมีบทบาทสำคัญเพิ่มมากขึ้นในเศรษฐกิจภูมิภาคและโลก โดยยิ่งก้าวเข้าใกล้การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกันมากเท่าไรยิ่งทำให้อาเซียนเป็นภูมิภาคที่ดึงดูดให้ประเทศคู่เจรจาต้องการจัดทำความตกลงเขตการค้าเสรี (Free Trade Area: FTA) หรือความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ (Comprehensive Economic Partnership: CEP) กับอาเซียนมากขึ้นเท่านั้น เป็นผลให้อาเซียนดำเนินการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจใน 2 แนวคู่ขนานกันไป คือ (1) การรวมกลุ่ม (AEC) ภายในอาเซียน และ (2) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก ซึ่งมียุทธศาสตร์คือการเจรจา FTA และ CEP กับ

ประเทศคู่ค้า/คู่เจรจาหลัก นอกจากนี้ยังมีกรอบการเจรจาต่างๆ ด้วย เช่น APEC (Asia Pacific Economic Cooperation), EAS (East Asia Summit) และ ASEM (Asia-Europe Meeting) เป็นต้น

โดยอาเซียนได้จัดทำแผนงานในเชิงบูรณาการในด้านเศรษฐกิจต่างๆ หรือพิมพ์เขียวเพื่อจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC Blueprint) วัตถุประสงค์สำคัญเพื่อกำหนดทิศทาง/แผนงานในด้านเศรษฐกิจที่จะดำเนินงานให้ชัดเจนตามกรอบระยะเวลาที่กำหนดโดยมีเป้าหมายดังนี้

1. การเป็นตลาดเดียวและฐานการผลิตร่วม ให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุนและแรงงานฝีมืออย่างเสรี และการเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างเสรีมากขึ้น
2. การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายภาษี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงิน การขนส่ง และเทคโนโลยีสารสนเทศ)
3. การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของสมาชิก และลดช่องว่างของระดับการพัฒนาระหว่างสมาชิกเก่า และใหม่ เช่น การสนับสนุน SMEs
4. การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก การรวมกลุ่มเข้ากับประชาคมโลก โดยเน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาค เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรี และการสร้างเครือข่ายในด้านการผลิต/จำหน่าย เป็นต้น

โอกาสและอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการเปิดเสรี AEC จะพบว่า การที่ภาษีนำเข้าเป็น 0% จะเป็นโอกาสของไทยในการขยายการส่งออกเพิ่มขึ้นไปยังอาเซียน เป็นโอกาสของภาคอุตสาหกรรมไทยในการนำวัตถุดิบ/กึ่งสำเร็จรูปจากอาเซียนที่มีราคาถูกหรือมีคุณภาพที่ดีกว่า รวมทั้งเป็นโอกาสในการส่งออกสินค้าใหม่ที่เคยมีภาษีสูงไปยังตลาดอาเซียน แต่ไทยก็ต้องเตรียมตัวรับมือกับผลกระทบจากสินค้าประเภทเดียวกันจากอาเซียนเข้ามาแข่งขันกัน นอกจากนี้ยังก่อให้เกิด Economy of scale รวมถึงการที่แรงงานฝีมือเคลื่อนย้ายได้โดยเสรี จะเป็นโอกาสในการแก้ไขปัญหาขาดแคลนแรงงานฝีมือ ระบบโลจิสติกส์ในภูมิภาคจะสะดวกและถูกลง ไทยมีโอกาสรายการการผลิตทั้งหมดหรือบางส่วนไปยังอาเซียนอื่นที่เหมาะสมเป็นแหล่งผลิตเพื่อเสริมความสามารถการแข่งขัน หรืออาจใช้เป็นประเทศ CLMV เป็นฐานการส่งออก AEC นอกจากนั้นการใช้ประโยชน์จากการรวมตัวกันเป็นประชาคม พบว่าในปี 2554 การใช้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีภายใต้ความตกลง FTA ช่วยทำให้สินค้าไทยที่ส่งออกไปประเทศภาคีที่มีการทำความตกลง FTA กับไทยทั้งหมดได้ประโยชน์จากการประหยัดภาษีคิดเป็นมูลค่า 118,195 ล้านบาท ซึ่งเพดานมูลค่าที่สามารถใช้ประโยชน์ได้เต็มที่มูลค่าสูงถึง 216,503 ล้านบาท โดยผู้ประกอบการไทยได้รับประโยชน์ด้านภาษีภายใต้ FTA จากการส่งออกสินค้าไปจีนมากที่สุดมูลค่า 20,295 ล้านบาท รองลงมาได้แก่ ญี่ปุ่น มูลค่า 8,060 ล้านบาท และออสเตรเลียมูลค่า 7,568 ล้านบาท และผู้ประกอบการไทยได้รับ

ประโยชน์จากการส่งออกสินค้าไปอาเซียนคิดเป็นมูลค่ารวมกันสูงถึง 75,579 ล้านบาท

มาตรการต่างๆ แนวทางการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมไทยรองรับ AEC ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อรองรับการเข้าสู่ AEC

1. การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)
2. การเพิ่มผลิตภาพ (Productivity Improvement)
3. การวิจัยและพัฒนา
4. การพัฒนาทรัพยากรบุคคล
5. การเข้าถึงแหล่งเงินทุน
6. การปรับแก้กฎระเบียบ
7. CSR and Green
8. การส่งเสริมนักลงทุนไทยในต่างประเทศ (Outward Foreign Direct Investment)

นายโสภณ ผลประสิทธิ์ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) กล่าวว่า การพัฒนาศักยภาพและเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมไทย เพื่อให้ทันกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของเวทีการค้าโลก ถือเป็นพันธกิจที่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และการเปลี่ยนแปลงหนึ่งที่สำคัญคือประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น เป็นทั้งความท้าทายและโอกาสของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมไทยที่ต้องเตรียมความพร้อมที่ผ่านมา สศอ. ได้ดำเนินการเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมในสาขาต่างๆ หลายโครงการ และหนึ่งในนั้นคือการจับมือกับพันธมิตรและร่วมกับสถาบันเครือข่ายในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม เปิดเวทีระดมมุมมองและความคิดเห็นจากนักวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภาคเอกชนและภาครัฐ เพื่อนำเสนอสถานการณ์ ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมโดยรวมของประเทศ และนำความคิดที่ได้รับไปจัดทำแนวนโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศให้สอดคล้องและทันต่อสถานการณ์แวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปจากสถานการณ์การค้าโลก

● เพิ่มพลังขีดการแข่งขัน รับบริบทใหม่ AEC

ดร. วีรพงษ์ รามางกูร ประธานคณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย และประธานคณะกรรมการยุทธศาสตร์เพื่อการฟื้นฟูและสร้างอนาคตประเทศ ปาฐกถาพิเศษหัวข้อ “เพิ่มพลังขีดการแข่งขัน รับบริบทใหม่ AEC” โดยสรุปว่า เสถียรภาพของความร่วมมือประชาคมอาเซียน 3 เสา คือ เสถียรเศรษฐกิจ เสถียรวัฒนธรรม และเสถียรเมือง ตลาดเงินและตลาดทุนในประเทศต่างๆ ทั้ง 10 ประเทศที่เป็นสมาชิกของประชาคมอาเซียนมีระดับการพัฒนาไม่เท่ากัน สิงคโปร์อาจจะมีระดับการพัฒนามากที่สุด รองลงมา มาเลเซีย ไทย และอินโดนีเซีย ส่วนบรูไนไม่มีตลาดเงินทุนเพราะเป็นประเทศเล็ก นอกจากนั้นประเทศที่เรียกว่า CLMV คือประเทศอินโดนีเซีย กัมพูชา เวียดนาม ระบบสถาบันการเงินและตลาดทุนระดับการพัฒนายังไม่สูง กฎระเบียบของตลาดหลักทรัพย์สินในการที่จะเข้าตลาดแตกต่างกันและมีวัฒนธรรมทางธุรกิจที่แตกต่างกัน ปมด้อยของเรายอยู่ที่การร่วมมือกันในเรื่องศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเรื่องทางสังคม เพราะเหตุผลมรดกทางประวัติศาสตร์ ดำรงของประวัติศาสตร์ของประเทศ ต่างคนต่างเขียน เขียนเรื่องเดียวกันแต่เขียนมาไม่เหมือนกันประเทศอาเซียนด้วยกันบ่นว่าการเมืองไทยเป็นระบบการเมืองที่ทนายได้ยากที่สุดและเข้าใจยากที่สุด เพราะความจริงกับเรื่องที่ปรากฏในสาธารณชนไม่ตรงกันเลย

อีกอันหนึ่งที่มีอิทธิพลในการแข่งขันของเรามากขึ้นคือ ภาษา อังกฤษ คนไทยจะถูกบังคับให้เรียนภาษาอังกฤษ ไม่เช่นนั้นจะพูดกับชาวบ้านไม่รู้เรื่อง คนไทยถ้าไม่บังคับจะไม่ทำ และสิ่งที่มีอิทธิพลอีกอย่างหนึ่งคือ “การเคลื่อนย้ายเสรี” สำหรับผู้ที่มีการศึกษา ไม่ใช่แรงงานไม่มีฝีมือหรือเป็นแรงงานระดับล่าง แต่ว่าเป็นระดับสูง พวกวิชาชีพต่างๆ หมอ วิศวกร พยาบาล อาจารย์มหาวิทยาลัย หรือแม้แต่เป็นศิลปินต่างๆ จิตรกร ที่เก่งในเรื่องครีเอทีฟ อย่างเอเจนซีในการทำโฆษณาซึ่งไทยก้าวหน้ากว่าใครในอาเซียนในเรื่องครีเอทีฟ

● ยกระดับอุตสาหกรรมไทย ในสภาพแวดล้อมใหม่

ดร. สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ รองประธานสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) กล่าวในการเสวนาในประเด็น “ยกระดับอุตสาหกรรมไทยในสภาพแวดล้อมใหม่” ว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีภาพลักษณ์ที่ดีอยู่แล้วโดยส่วนตัวอยากจะเห็นนโยบายที่เราทำให้คนในประเทศอยู่ดีกินดี มีค่าแรงที่สมน้ำสมเนื้อทำเป็นระบบเป็นขั้นเป็นตอน มีแผนพัฒนาอุตสาหกรรมจะทำให้เห็นโอกาสทางธุรกิจที่กำลังจะเกิดขึ้น

สำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างไทย การทำให้เทคโนโลยีบางส่วนเป็นของเราเอง มีทรัพย์สินทางปัญญาเป็นของเราเอง ถือว่าเป็นความท้าทายทางธุรกิจ ซึ่งจะทำให้ธุรกิจของไทยมีฐานมั่นคงมากขึ้นและเป็นจุดต่าง เมื่อออกไปสู่ต่างประเทศจะมีจุดขายที่คนอื่นเลียนแบบไม่ได้ ซึ่งการขายที่ใหญ่และสำคัญที่สุดคือ “ทรัพย์สินทางปัญญา” ซึ่งการลงทุนธุรกิจนี้ต้องทำโดยอาศัยความใจเย็น

อย่างกรณี ส.ขอนแก่น สินค้าอย่างเดียวบริหารทั้งระบบ นโยบายอุตสาหกรรมมีวิธีกำหนดสอดคล้องกับสถานการณ์มากขึ้น และวิธีการที่ทำให้เกิดความชัดเจนได้ง่ายคือ ลดภาษีศุลกากรค่อยๆ น้อยอัตรา และเมื่อภาษีศุลกากรไม่ใช่รายได้หลักของประเทศสินค้าก็จะไปไกล เป็นวิธีที่ทำให้ธุรกิจเดินต่อไปได้

ธนาธร จึงรุ่งเรืองกิจ รองประธานกรรมการบริหารไทยซัมมิท กรู๊ป กล่าวในประเด็นหัวข้อเดียวกันว่า สิ่งที่เป็นความท้าทายในปัจจุบันของอุตสาหกรรมคือ “แรงงาน” ที่ขาดแคลนในภาวะที่เกิดการจ้างงานเต็มจำนวน เริ่มเห็นมาตั้งแต่ปี 2006-2007 ว่าแรงงานไม่พอ ค่าแรงต้องเพิ่มขึ้น และเมื่อ 4-5 ปีที่แล้วลงทุนอุตสาหกรรม เอ็นพีวีเบรกอีเวนท์ สามารถทดแทนคนงานได้ 4 คน และสว่านตัดต่างๆ ลดได้ 4 คน ลงทุนไปเลย การเพิ่ม

ผลิตภาพในองค์กรสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การใช้ทักษะของคนมากขึ้น ด้วย นอกจากอัตโนมัติขั้นแล้วนั้น สิ่งที่ได้ทำมาแล้ว และทำมาหลายปีคือการสร้างฐานการผลิตในประเทศที่สำคัญ เพื่อรับรองการเปิดเสรี ตอนนี้อาเซียนมีฐานการผลิตหมด ยกเว้นฟิลิปปินส์ ซึ่งมันไกลเกินไปและมีผลกระทบน้อย

จากฐานการผลิตที่มีในภูมิภาคทั้งหมดสามารถใช้ประโยชน์ในการเคลื่อนย้ายสินค้าและเงินทุนอย่างเสรีคิดว่าเรื่องนี้สำคัญมากคือเรื่อง “เทคโนโลยี” และการพัฒนา “คน” นโยบายการสร้างอุตสาหกรรมในประเทศเปิดมาประมาณปี 2000 ถึงตอนนี้ 12 ปีแล้ว ขณะเดียวกันเวลาไปไหนในต่างประเทศก็ไม่มีอะไรกีดกัน แต่อยากใหมองในภาพกว้างมากกว่า หนึ่งอันที่สำคัญสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศในทศวรรษข้างหน้า คือเรื่องการกระจายรายได้

กฤษดา ทรัพย์ทวยชน กรรมการบริหาร บริษัท โล่ติ้ง แอนด์ อีคิวเม้นท์ จำกัด (มหาชน) กล่าวในประเด็นเดียวกันว่า บริษัทแอลอี สร้างขึ้นมา 10 กว่าปี ไม่ได้เป็นบริษัทโคมโพออย่างเดียว แต่เป็นบริษัทที่ขายโซลูชั่น จัดหาทุกอย่างเกี่ยวกับโล่ติ้ง งานแรกๆที่ภูมิใจของบริษัทก็คือห่อประชุมไบเทค ที่คนไทยได้แสดงฝีมือแข่งกับอังกฤษ เนเธอร์แลนด์ เป็นเจ้าแรกที่ทำภาพสามมิติและภาพจำลองสภาพแสงให้ลูกค้า มีการพัฒนากระบวนการพัฒนาบริการต่างๆ รวมทั้งการสร้างวิธีคิดใหม่ๆ เกี่ยวกับสินค้า วิจัยพัฒนาใหม่ๆ แต่ความท้าทายใหม่อาจจะไม่ใช่เรื่องของแรงงาน เรื่องของการย้ายฐานการผลิต แต่จะเป็นเรื่องของ การ “เปลี่ยนถ่ายเทคโนโลยี”

เมื่อหาเส้นทางธุรกิจได้แล้ว ก็คิดไปต่างประเทศ แต่ยังพบปัญหาคือ “เงิน” เจอลินค้าในประเทศจีนเข้ามาเสนอขายสินค้าถูกกว่าสิบเท่า อันนี้ก็เป็นจุดที่เริ่มที่จะพัฒนาห้องปฏิบัติการทดสอบ ตั้งเป้าหมายเลยว่าห้องที่ทดสอบทางแสง ถ้าทำขึ้นมาแล้วซึ่งเป็นที่แรกของประเทศไทย ได้รับมาตรฐานที่สากล ISO 17025 ก็ผลักดันทำเลย หลังจากที่ทำแล้วความน่าเชื่อถือเริ่มเกิดขึ้น

ความสำเร็จที่ได้รับส่วนหนึ่งเกิดจากผลงานที่ผ่านมา แต่อีกส่วนสำคัญคือ สร้างมาตรฐานสินค้า มาตรฐานของบริษัท นอกจากจะเทียบกับมาตรฐานของ สมอ. ยังเปรียบเทียบกับมาตรฐานสากล

ด้วยพวกไออีซี ของทางยุโรป และห้องปฏิบัติการทดสอบจะเป็นมาตรฐาน ISO 17025

ตอนนี้ก็มีผลงานที่เกี่ยวกับเรื่องสิทธิบัตร ไม่ว่าจะเป็นสิทธิบัตรการผลิต สิทธิบัตรการออกแบบซึ่งได้เริ่มทำขึ้นมา มีอาร์แอนด์ดี เซ็นเตอร์ แต่อาร์แอนด์ดีจะไม่เหมือนชาวบ้าน อาจจะไม่ถูกหลักวิชาการ เรียกว่ารีเสิร์ชแอนด์ดีไซน์ เพราะว่าดีเวลล็อปเม้นมันจะถูกทำอยู่ในไลน์ตลอดเวลา รีเสิร์ชแอนด์ดีไซน์เซ็นเตอร์มันเริ่มมีสินค้าลักษณะที่เกิดขึ้นมา

จรัสกร รุจิราโสถณ ผู้อำนวยการกิจการ QSR บริษัท ขอนแก่นฟู้ดส์ จำกัด (มหาชน) กล่าวว่า จะเห็นว่าในต่างประเทศ ถ้าดูแล้วร้านอาหารของคนจีนของเวียดนาม ก็พยายามจะเปลี่ยนตัวเป็นอาหารไทย ดัดแปลงว่าอาหารจานด่วน ซึ่งมันสะท้อนถึงภาพลักษณ์ของอาหารไทย ที่แม้แต่คนเวียดนามหรือคนจีนยังรู้ว่าอาหารไทยอร่อยราคาให้แพงขึ้นได้ และเมื่อภาพลักษณ์ของอาหารไทยดีขึ้นแล้วโอกาสเปิดกว้างขนาดนี้ ความท้าทายคือจะมีวิธีกดดันไปพิชิตความท้าทายที่จะคว้าโอกาสตรงนั้นได้ ส่วนเรื่องการยกระดับอุตสาหกรรมของไทยนั้นจริงๆ แล้วไม่จำเป็นต้องให้เออีซีมากระตุ้นให้ยกระดับก็ได้ นอกจากเรื่องการวางระบบต่างๆ แล้ว อีกหนึ่งเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญมากได้แก่เรื่อง “คน” ปัจจุบันนี้ การที่จะออกไปเรื่องของเออีซี บริษัทใหญ่ๆ ไม่ค่อยมีปัญหา มีระบบมาตรฐานต่างๆ ติอยู่แล้ว แต่บริษัทอยู่ในขนาดกลางขนาดเล็ก การที่จะทำไปได้อาจนั้นใครจะสร้างระบบ การให้ความสำคัญของคนจึงเป็นหัวใจของการทำตรงนี้

การทำธุรกิจอาหารไทยไปทั่วโลกได้ อันนี้เป็นค่านิยมที่ต้องมีร่วมกัน สิ่งที่มีใจที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจ พยายามที่จะสร้างคือ ความภูมิใจ

บทสรุปเนื้อหาสาระที่ได้จากวิทยากรแต่ละท่านในงาน OIE Forum : เพิ่มพลังอุตสาหกรรมไทย อนาคตใหม่ AEC คงจะให้ความรู้และความเข้าใจในบริษัทต่างๆ ของ AEC มากขึ้น และหวังว่าเมื่อเรามีการเตรียมความพร้อมรับการเกิดขึ้นของ AEC ในปี 2558 ที่จะถึงนี้แล้ว ผลที่ได้รับจะสร้างให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและสังคมไทยโดยรวม

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ในฐานะหน่วยงานที่มีบทบาทในการเสนอแนะนโยบาย แนวทาง และมาตรการเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมทั้งในระดับมหภาค รายสาขาอุตสาหกรรม และระหว่างประเทศ รวมทั้งดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ วิจัย คาดการณ์แนวโน้มและแจ้งเตือนภัยให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และจัดทำข้อมูลด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเพื่อเผยแพร่ความรู้แก่หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจ

ในรอบปีงบประมาณ 2555 สศอ. ได้ดำเนินการตามบทบาทและภารกิจที่ได้รับมอบหมายในแต่ละด้านด้วยความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ขององค์กรที่จะสร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นแก่ภาคอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการ และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืนท่ามกลางบริบทแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง ขณะเดียวกันก็ได้พัฒนาองค์กรให้มีขีดความสามารถสนองตอบต่อผู้ขอรับบริการได้อย่างทันทั่วทั้งที่ รวมทั้งสร้างองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งความรอบรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม โดยสรุปออกมาเป็นด้านต่างๆ ที่สำคัญดังนี้

จัดทำนโยบาย แผน และมาตรการด้านอุตสาหกรรม

สศอ. ได้ดำเนินการจัดทำโครงการศึกษาวิจัยทั้งในระดับมหภาค รายสาขาอุตสาหกรรม และระหว่างประเทศ เพื่อนำไปสู่การจัดทำแผน นโยบายพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถของภาคอุตสาหกรรม และได้ร่วมกับสถาบันเฉพาะทางในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม หน่วยงานภาครัฐ สถาบันการศึกษา หน่วยงานภาคเอกชน และหน่วยงานพันธมิตรต่างๆ จัดประชุมสัมมนาเพื่อนำเสนอเผยแพร่ผลการดำเนินงานสร้างการรับรู้ ตลอดจนเปิดเวทีสาธารณะระดมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่างๆ ตลอดทั้งปี 2555 อาทิ

- จัดสัมมนาโครงการภายใต้แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (Productivity) และภายใต้แผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา ประจำปีงบประมาณ 2555
- จัดประชุม สัมมนา เสวนาในหัวข้อต่างๆ เช่น
 - นโยบายอุตสาหกรรมใหม่ ก้าวไกลในพลวัตโลก
 - แผนพัฒนาเศรษฐกิจและนโยบายอุตสาหกรรมแห่งอนาคต : บทเรียนจากประเทศเกาหลีใต้ จีน อินเดีย
 - ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน(AEC)โอกาสและผลกระทบต่ออุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์และสุขภาพ
 - AEC กับภาคอุตสาหกรรมไทย
 - 2555 บททดสอบขีดความสามารถอุตสาหกรรมไทย
 - อนาคตของอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย
 - กลยุทธ์อุตสาหกรรมไทย มิติใหม่ในเกาหลีใต้ จีน อินเดีย เรียนรู้จากผู้นำ ก้าวล้ำสู่การหลอมรวม
 - จัดสัมมนาวิชาการประจำปี (OIE Forum) “เพิ่มพลังอุตสาหกรรมไทย อนาคตใหม่ AEC” เป็นต้น

แจ้งเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม

สศอ. ได้ดำเนินการตามบทบาทหน้าที่ในการศึกษาวิเคราะห์ วิจัย คาดการณ์แนวโน้ม และสร้างเครื่องมือสำหรับแจ้งเตือนภัยด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมให้กับหน่วยงานต่างๆ รวมทั้งผู้ประกอบการได้นำไปใช้ประโยชน์ผ่านการดำเนินงานและกิจกรรมต่างๆ เช่น

- การเปิดตัวระบบเตือนภัย Industrial Intelligence Unit ในงาน “ชี้นำอุตสาหกรรมไทยด้วย IIU”
- จัดเสวนาโต๊ะกลมในประเด็นทางเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่น่าสนใจ เช่น อุตสาหกรรมไทยจะรอดอย่างไร ภายใต้ต้นทุนที่สูงขึ้น
- จัดเวที Morning Talk และ Afternoon Talk อย่างสม่ำเสมอ เช่น Check up อุตสาหกรรมไทยหลัง AEC, สินค้าไทยอยู่จุดไหนในอินเดีย, ติดตามการใช้ประโยชน์ FTA ภาคอุตสาหกรรมไทยเตรียมความพร้อมสู่ AEC, Remanufacturing อุตสาหกรรมใหม่เพื่อสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

พัฒนาสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้

สศอ. ได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาประสิทธิภาพขององค์กรและบุคลากร และส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ การบริหารจัดการความรู้เพื่อให้องค์กรเกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายในองค์กรตลอดทั้งปี

การพัฒนาภายในองค์กร

สศอ. ได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาองค์กร โดยมีการจัดกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพิ่มพูนประสบการณ์ทำงาน/ ศึกษาดูงานทั้งระหว่างเจ้าหน้าที่และผู้บริหารของ สศอ. อย่างสม่ำเสมอในหลายๆ กิจกรรม เช่น

- จัดกิจกรรมภายใต้โครงการ PMQA 2555
- จัดกิจกรรม “KM KICK OFF 2012 : SHARE TO CHANGE”
- จัดเสวนา “เล่าสู่กันฟัง” ในหัวข้อต่างๆ เช่น อนาคต AEC หลังปี 2015, แฉยุทธศาสตร์ KM สศอ. ปี 2555
- จัดกิจกรรมวันคล้ายวันสถาปนา 5 กันยายน 2555 ครบรอบปีที่ 21

การพัฒนาบุคลากร

ในปี 2555 สศอ. ดำเนินการจัดฝึกอบรม บรรยายให้ความรู้ สัมมนาเชิงปฏิบัติการ และการศึกษาดูงานในหน่วยงาน ทั้งภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคม เพื่อพัฒนาสมรรถนะและเพิ่มทักษะความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน ตลอดจนเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมให้แก่บุคลากรในหลักสูตรหัวข้อต่างๆ เช่น

- การจัดทำนโยบายและรายงานเชิงยุทธศาสตร์
- การบูรณาการสมรรถนะหลักข้าราชการ
- แนวทางการจัดวางระบบการควบคุมภายในและการประเมินผลการควบคุมภายใน
- แนวทางและวิธีปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. 2555

ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร

สศอ. ในฐานะที่เป็นองค์กรแห่งความรู้และทำหน้าที่เป็นศูนย์สารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้ดำเนินการจัดทำ เอกสาร วารสาร ข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเพื่อเผยแพร่ให้แก่หน่วยงานภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานภาคเอกชน ผู้ประกอบการ และประชาชนได้รับรู้รับทราบ และนำข้อมูลข่าวสารที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินงานและการประกอบธุรกิจ อยู่อย่างสม่ำเสมอ ผ่านการดำเนินงานและกิจกรรมต่างๆ ได้แก่

- จัดแถลงข่าว เผยแพร่แก่สื่อมวลชนในประเด็นต่างๆ เช่น แนวทางการฟื้นฟูผู้ประกอบการและมาตรการให้สินเชื่อ SMEs ที่ประสบอุทกภัย ปี 2554, ดัชนีอุตสาหกรรมประจำเดือนและรายไตรมาส และสรุปภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- จัดแสดงนิทรรศการและแจกจ่ายเอกสารเผยแพร่ในโอกาสต่างๆ ทั้งการให้ความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก และภายใน สศอ. เช่น งาน 70 ปี กระทรวงอุตสาหกรรม, งานสัมมนาอุตสาหกรรมวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์
- จัดทำเอกสารเผยแพร่และสื่อเพื่อการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้ความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เช่น วารสารเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (รายไตรมาส), จุลสารรายเดือน OIE Share, รายงานประจำปี, รายงานภาวะอุตสาหกรรม รายเดือน รายไตรมาสและรายปี, รายงานดัชนีอุตสาหกรรม, สื่อ Animation เผยแพร่ความรู้เรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)

จัดกิจกรรมสื่อมวลชนสัมพันธ์

- นำคณะสื่อมวลชนเข้าศึกษาดูงานเครื่องจักรกลต้นแบบในอุตสาหกรรมแปรรูปไม้สัก ณ สถาบันไทย-เยอรมัน และ โรงงานผลิตเครื่องจักรอุตสาหกรรม ณ บริษัท ดานิลี จำกัด

สศอ. กับความรับผิดชอบต่อสังคม

ในรอบปี 2555 ที่ผ่านมา สศอ. ได้ดำเนินกิจกรรมในการเป็นหน่วยงานภาครัฐที่ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อสังคมผ่านการดำเนินงานต่างๆ เช่น ร่วมกิจกรรม “ปลูกต้นคุณเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา มหาราชินี”, การจัดกิจกรรมบริจาคหนังสือ, การจัดกิจกรรมมอบของแก่ผู้สูงอายุบ้านพักคนชรา เป็นต้น

ประกาศเกียรติคุณองค์กร

- สศอ. รับโลรางวัลในงาน “พิธีมอบประกาศเกียรติคุณบัญชีภาครัฐดีเด่น : Public Accounting Award 2012”

ประมวลภาพกิจกรรม

ประชุม สัมมนาในโครงการฯ และจังหวัด

สัมมนาวิชาการ OIE Forum

จัดงาน OUTLET เพื่อประชาชน กรมการอุตสาหกรรม

จัดงานเปิดตัวนิทรรศการไทยด้วย IIU

จัดกิจกรรมเสวนา Morning Talk-เสวนาได้ไกล

ต้อนรับผู้บริหาร

จัดทําอนุสรณ์การ ศศอ.

จัดแลกเปลี่ยนเรียนรู้

จัดกิจกรรมโครงการ KM-PMQA

วันสถาปนา สคอ.

แถลงข่าว-ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน

กิจกรรมเพื่อสังคม-ชุมชน

กิจกรรม 5 ส

กิจกรรมสัปดาห์วิทยาศาสตร์

รางวัลประเภทการศึกษาศาสตร์

ส่วนที่ 6

รายงานทางการเงิน

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
งบแสดงฐานะการเงิน
ณ วันที่ 30 กันยายน 2555

	หมายเหตุ	(หน่วย : บาท)
สินทรัพย์		
สินทรัพย์หมุนเวียน		
เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	2	47,635,573.72
ลูกหนี้ระยะสั้น	3	770,730.00
รายได้ค้างรับ		165,935.00
สินค้าและวัสดุคงเหลือ		82,369.89
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน		<u>48,654,608.61</u>
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		
ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (สุทธิ)	4	84,543,758.04
สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	5	440,243.66
รวมสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		84,984,001.70
รวมสินทรัพย์		133,638,610.31
หนี้สิน		
หนี้สินหมุนเวียน		
เจ้าหนี้ระยะสั้น		12,929,563.25
ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย		46,487,953.63
หนี้สินหมุนเวียนอื่น		7,196,407.19
รวมหนี้สินหมุนเวียน		<u>66,613,924.07</u>
หนี้สินไม่หมุนเวียน		
รายได้รอการรับรู้ระยะยาว		956,746.36
เงินอุดหนุนจากรัฐบาลระยะยาว		600,000.00
รวมหนี้สินไม่หมุนเวียน		1,556,746.36
รวมหนี้สิน		68,170,670.43
สินทรัพย์สุทธิ		65,467,939.88
ส่วนทุน/สินทรัพย์สุทธิ		
ทุน		112,483,495.17
รายได้สูง/ (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสะสม		<u>(47,015,555.29)</u>
รวมสินทรัพย์สุทธิ		65,467,939.88

หมายเหตุประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงินนี้

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
งบแสดงฐานะการเงิน
ณ วันที่ 30 กันยายน 2555

	หมายเหตุ	(หน่วย : บาท)
รายได้จากการดำเนินงาน		
รายได้จากรัฐบาล :		
รายได้จากงบประมาณ	6	562,344,833.78
รวมรายได้จากรัฐบาล		<u>562,344,833.78</u>
รายได้จากแหล่งอื่น :		
รายได้จากเงินช่วยเหลือและเงินบริจาค		869,100.59
รวมรายได้จากแหล่งอื่น		<u>869,100.59</u>
รวมรายได้จากการดำเนินงาน		<u>563,213,934.37</u>
ค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		
ค่าใช้จ่ายบุคลากร	7	67,528,989.76
ค่าบำเหน็จบำนาญ		14,783,791.70
ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม		764,892.95
ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง		522,059.00
ค่าวัสดุ และค่าใช้สอย	8	155,266,045.55
ค่าสาธารณูปโภค	9	2,973,707.38
ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	10	9,074,581.70
ค่าใช้จ่ายเงินอุดหนุน	11	317,125,425.00
รวมค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		<u>568,039,493.04</u>
รายได้สูง/ (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		<u>(4,825,558.67)</u>
รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน		
กำไร/ขาดทุนสุทธิจากการจำหน่ายสินทรัพย์		(8,219.73)
รายการอื่นๆ ที่ไม่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน		
รวมค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน		<u>(8,219.73)</u>
รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมตามปกติ		<u>(4,833,778.40)</u>
รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสุทธิ		<u>(4,833,778.40)</u>

หมายเหตุประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงินนี้

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
หมายเหตุประกอบงบแสดงฐานะการเงิน
ณ วันที่ 30 กันยายน 2555

หมายเหตุที่ 1 สรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญ		
1.1	หลักเกณฑ์ในการจัดทำงบการเงิน	
	งบการเงินนี้จัดทำขึ้นตามเกณฑ์คงค้าง ซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดในหลักการและนโยบายบัญชีสำหรับหน่วยงานภาครัฐ ฉบับที่ 2 ตามประกาศกระทรวงการคลัง เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2546 การจัดประเภทและการแสดงรายการในงบการเงินถือปฏิบัติตามหนังสือกรมบัญชีกลางด่วนที่สุด ที่ กค 0423.2/ว 410 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2551 เรื่อง รูปแบบรายงานการเงินของหน่วยงานภาครัฐ	
1.2	หน่วยงานที่เสนอรายงาน	
	งบการเงินนี้เป็นการแสดงภาพรวมรายการทางบัญชีที่เกิดขึ้นในหน่วยงานระดับกรม คือ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ภายใต้สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม	
1.3	ขอบเขตของข้อมูลในรายงาน	
	รายการที่ปรากฏในงบการเงิน รวมถึง สินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นของรัฐบาลในภาพรวมแต่ให้หน่วยงานเป็นผู้รับผิดชอบในการดูแลรักษาและบริหารจัดการให้แก่รัฐบาล ภายใต้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย และรวมถึงสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นของหน่วยงานที่ใช้ประโยชน์ในการดำเนินงานของหน่วยงานเองไม่ว่ารายการดังกล่าวจะเป็นรายการที่เกิดจากเงินในงบประมาณหรือเงินนอกงบประมาณของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	
1.4	การรับรู้รายได้	
	- รายได้จากเงินงบประมาณรับรู้เมื่อได้รับอนุมัติค่าขอเบิกเงินจากกรมบัญชีกลาง - รายได้เงินนอกงบประมาณรับรู้เมื่อเกิดรายได้ - รายได้แผ่นดินรับรู้เมื่อได้รับเงิน	
1.5	วัสดุคงเหลือ แสดงในราคาทุน และตีราคาวัสดุคงเหลือโดยวิธีเข้าก่อนออกก่อน	
1.6	ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์	
	- อาคาร แสดงในราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสม ประกอบด้วยอาคารที่หน่วยงานมีกรรมสิทธิ์ และอาคารที่หน่วยงานไม่มี กรรมสิทธิ์ แต่ได้ครอบครองและนำมาใช้ประโยชน์ในการดำเนินงาน - อุปกรณ์ แสดงในราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสม - อุปกรณ์ที่ได้มาก่อนปี 2540 ไม่นำมาบันทึกบัญชี แต่บันทึกไว้ในทะเบียนคุมสินทรัพย์ - อุปกรณ์ที่ได้มาตั้งแต่ปีงบประมาณ 2540 - 2545 บันทึกเฉพาะที่มีมูลค่าตั้งแต่ 30,000 บาท ขึ้นไป - อุปกรณ์ที่ได้มาตั้งแต่ปีงบประมาณ 2546 เป็นต้นไป บันทึกเฉพาะที่มีมูลค่าตั้งแต่ 5,000 บาท ขึ้นไป - อุปกรณ์ที่มีมูลค่าต่ำกว่า 5,000 บาท ให้บันทึกบัญชีเป็นค่าครุภัณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ และบันทึกรายละเอียดของครุภัณฑ์ ในทะเบียนคุมทรัพย์สิน	
1.7	สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน แสดงในราคาทุนหักค่าตัดจำหน่ายสะสม	
1.8	ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	
	- คำนวณจากราคาทุนของอาคารและอุปกรณ์ และสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตนโดยวิธีเส้นตรง ตามอายุการใช้งานโดยประมาณของสินทรัพย์ ดังนี้	

	อาคารและสิ่งปลูกสร้าง	15 - 40 ปี
	อุปกรณ์	2 - 12 ปี
	โปรแกรมคอมพิวเตอร์	5 ปี
1.9	รายได้รอการรับรู้	
	- เป็นการบันทึกบัญชี ตามค่าเสื่อมราคาของครุภัณฑ์ที่ได้รับบริจาค	
1.10	ทุน	
	- เป็นผลต่างของรายการสินทรัพย์และหนี้สิน จากการสำรวจเมื่อเริ่มปฏิบัติตามระบบบัญชีเกณฑ์คงค้าง	

หมายเหตุที่ 2 เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด		
		(หน่วย : บาท)
เงินทรองราชการ		600,000.00
เงินฝากสถาบันการเงิน		
- เงินในงบประมาณ		46,272,197.17
- เงินนอกงบประมาณ		-
เงินฝากคลัง		763,376.55
รวม เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด		<u>47,635,573.72</u>

หมายเหตุที่ 3 ลูกหนี้ระยะสั้น	
	(หน่วย : บาท)
ลูกหนี้เงินยืมในงบประมาณ	764,730.00
ลูกหนี้เงินมัดจำ	<u>6,000.00</u>
รวม ลูกหนี้ระยะสั้น	<u>770,730.00</u>
หมายเหตุที่ 4 ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (สุทธิ)	
	(หน่วย : บาท)
อาคาร และสิ่งปลูกสร้าง	100,516,578.58
หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	<u>29,613,103.34</u>
อาคาร และสิ่งปลูกสร้าง (สุทธิ)	<u>70,903,475.24</u>
อุปกรณ์	60,482,901.68
หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	<u>46,842,618.88</u>
อุปกรณ์ (สุทธิ)	<u>13,640,282.80</u>
รวมที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์	<u>84,543,758.04</u>
หมายเหตุที่ 5 สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	
	(หน่วย : บาท)
โปรแกรมคอมพิวเตอร์	7,030,030.83
หัก ค่าตัดจำหน่ายสะสม	<u>6,589,787.17</u>
รวม สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	<u>440,243.66</u>
หมายเหตุที่ 6 รายได้จากงบประมาณ	
	(หน่วย : บาท)
รายได้จากงบบุคลากร	55,250,309.44
รายได้จากงบลงทุน	55,597.20
รายได้จากงบดำเนินงาน	70,783,291.90
รายได้จากงบอุดหนุน	339,143,250.00
รายได้จากงบรายจ่ายอื่น	79,359,622.91
รายได้จากงบกลาง	<u>25,854,849.69</u>
หัก เบิกเกินส่งคืนเงินงบประมาณ	<u>(8,102,087.69)</u>
รวม รายได้จากงบประมาณ	<u>562,344,833.78</u>
หมายเหตุที่ 7 ค่าใช้จ่ายบุคลากร	
	(หน่วย : บาท)
เงินเดือน	51,311,775.40
ค่าล่วงเวลา	522,330.00
ค่าตอบแทนต่างๆ และค่าครองชีพ	968,614.05
ค่าจ้างประจำ	3,389,205.00
เงินช่วยค่ารักษาพยาบาล	8,498,431.39
เงินช่วยค่าการศึกษาบุตร	160,174.00
ค่าใช้จ่ายบุคลากรอื่น	<u>2,678,459.92</u>
รวม ค่าใช้จ่ายบุคลากร	<u>67,528,989.76</u>
หมายเหตุที่ 8 ค่าวัสดุและค่าใช้สอย	
	(หน่วย : บาท)
ค่าวัสดุทั่วไป	2,490,055.17
ค่าซ่อมแซมและค่าบำรุงรักษา	56,969.20
ค่าเชื้อเพลิง	231,572.49
ค่าจ้างเหมาบริการ	132,821,188.20
ค่าจ้างที่ปรึกษา	11,606,856.80
ค่าใช้สอยอื่นๆ	<u>8,059,403.87</u>
รวม ค่าวัสดุและค่าใช้สอย	<u>155,266,045.73</u>

หมายเหตุที่ 9 ค่าสาธารณูปโภค	
	(หน่วย : บาท)
ค่าไฟฟ้า	200,484,352.00
ค่าน้ำประปาและน้ำบาดาล	53,282.84
ค่าโทรศัพท์	599,014.70
ค่าบริการสื่อสารและโทรคมนาคม	31,250.32
ค่าบริการไปรษณีย์โทรเลขและขนส่ง	285,316.00
รวม ค่าสาธารณูปโภค	<u>2,973,707.38</u>

หมายเหตุที่ 10 ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	
	(หน่วย : บาท)
อาคารและสิ่งปลูกสร้าง	2,522,215.15
อุปกรณ์	6,181,326.74
สินทรัพย์ไม่มีตัวตน	371,039.81
รวม ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	<u>9,074,581.70</u>

หมายเหตุที่ 11 ค่าใช้จ่ายเงินอุดหนุน จำนวน 317,125,425.00 บาท ประกอบด้วย	
1) ค่าบำรุงสมาชิกองค์การพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จำนวน 9,025,425.00 บาท	
2) โครงการภายใต้แผนแม่บทเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม Productivity จำนวน 183,000,000.00 บาท	
3) โครงการบริหารแผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพของภาคอุตสาหกรรม จำนวน 3,400,000.00 บาท	
4) โครงการภายใต้แผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา จำนวน 34,000,000.00 บาท	
5) โครงการส่งเสริม พัฒนาและเพิ่มศักยภาพของอุตสาหกรรมพลาสติก จำนวน 20,000,000.00 บาท	
6) โครงการส่งเสริม พัฒนาอุตสาหกรรมไทยเพื่อรองรับกฎระเบียบของสหภาพยุโรป จำนวน 10,000,000.00 บาท	
7) โครงการพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ จำนวน 15,000,000.00 บาท	
8) โครงการเสริมสร้างภาพสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เหมาะสมสำหรับอุตสาหกรรมยางและไม้อย่างพารา จำนวน 3,700,000.00 บาท	
9) อุดหนุนสถาบัน จำนวน 39,000,000.00 บาท	

หมายเหตุที่ 12 รายงานฐานะการเงินงบประมาณรายจ่ายปีปัจจุบัน (2555)					(หน่วย : บาท)
รายการ	งบสุทธิ	การสำรองเงิน	ใบสั่งซื้อ/สัญญา	เบิกจ่าย	คงเหลือ
แผนงานยกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม					
ผลผลิตที่ 1 การจัดทำนโยบายและมาตรการด้านอุตสาหกรรม					
งบบุคลากร	44,618,500.00	0.00	0.00	43,900,753.81	717,746.19
งบดำเนินงาน	14,719,977.80	0.00	3,660,063.00	10,825,150.76	234,764.04
งบลงทุน	55,597.20	0.00	0.00	55,597.20	0.00
งบอุดหนุน	285,225,425.00	0.00	7,100,000.00	278,125,425.00	0.00
งบรายจ่ายอื่น	68,939,000.00	0.00	14,555,000.00	54,383,300.00	700.00
รวม	13,558,500.00	0.00	5,315,063.00	387,290,226.77	953,210.23
ผลผลิตที่ 2 การบริการสารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม					
งบบุคลากร	12,460,000.00	0.00	0.00	12,333,757.80	126,242.2000
งบดำเนินงาน	61,128,800.00	5,500,000.0000	6,732,271.10	48,893,400.99	3,127.91
งบลงทุน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
งบอุดหนุน	39,000,000.00	0.00	0.00	39,000,000.00	0.00
งบรายจ่ายอื่น	30,523,000.00	0.00	4,248,600.00	26,274,400.00	0.00
รวม	43,111,800.00	5,500,000.0000	10,980,871.10	26,501,558.79	129,370.11

หมายเหตุที่ 13 รายงานฐานะเงินงบประมาณรายจ่ายปีก่อน (2554)			
รายการ	เงินกันไว้เบิกเหลือปี (2554)	เบิกจ่าย	คงเหลือ
แผนงานปรับโครงสร้าง			
ภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรม			
ผลผลิตที่ 1 การจัดทำนโยบายแผน			
และมาตรการด้านอุตสาหกรรม			
งบบุคลากร	0.00	0.00	0.00
งบดำเนินงาน	2,931,500.00	2,931,500.00	0.00
งบลงทุน	0.00	0.00	0.00
งบอุดหนุน	4,800,000.00	4,800,000.00	0.00
งบรายจ่ายอื่น	4,717,750.00	4,717,750.00	0.00
รวม	12,449,250.00	12,449,250.00	0.00

หมายเหตุที่ 13 รายงานฐานะเงินงบประมาณรายจ่ายปีก่อน (2554) (ต่อ)			
รายการ	เงินกันไว้เบิกเหลือปี (2554)	เบิกจ่าย	คงเหลือ
แผนงานปรับโครงสร้าง			
ภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรม			
ผลผลิตที่ 2 การบริหารจัดการ			
สารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม			
งบบุคลากร	0.00	0.00	0.00
งบดำเนินงาน	5,584,825.80	5,584,825.80	0.00
งบลงทุน	0.00	0.00	0.00
งบอุดหนุน	0.00	0.00	0.00
งบรายจ่ายอื่น	2,089,106.80	2,089,106.80	0.00
รวม	7,673,932.60	7,673,932.60	0.00

หมายเหตุที่ 14 รายงานรายได้แผ่นดิน	
	(หน่วย : บาท)
รายได้แผ่นดินจัดเก็บ	
รายได้แผ่นดิน - นอกจากภาษี	730,000.00
รายได้จากการขายสินค้าและบริการ	8,000.00
รายได้อื่น	<u>273,606.19</u>
รวม รายได้นอกจากภาษี	281,606.19
รวมรายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ	<u>(281,606.19)</u>
รายได้แผ่นดินนำส่งคลัง	<u>0.00</u>

การตรวจสอบงบการเงิน

กลุ่มตรวจสอบภายใน (ตสน.)

สินทรัพย์	ปี 2555	ปี 2554	อัตราส่วน		ผลต่าง
			ปี 2555	ปี 2554	
เงินสดและเทียบเท่า	47,635,573.72	26,316,094.71	35.65	21.86	13.79
ลูกหนี้ระยะสั้น	770,730.00	33,740.00	0.58	0.03	
รายได้ค้างรับ	165,935.00	154,878.50	0.12	0.13	
สินค้าและวัสดุคงเหลือ	82,369.89	72,928.24	0.06	0.06	
รวม	48,654,608.61	26,577,641.45	36.41	22.07	
ที่ดินอาคารและอุปกรณ์	84,543,758.04	93,010,797.96	63.26	77.25	
สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน	440,243.66	811,283.47	0.33	0.67	
รวม	84,984,001.70	93,822,081.43	63.59	77.93	-14.34
รวมสินทรัพย์	133,638,610.31	120,399,722.88	100.00	100.00	
เจ้าหนี้ระยะสั้น	12,929,563.25	16,221,427.83	9.68	13.47	
ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย	46,487,953.63	25,056,588.81	34.79	20.81	
หนี้สินหมุนเวียนอื่น	7,196,407.19	6,560,100.21	5.38	5.45	
รวม	66,613,924.07	47,838,116.85	49.85	39.73	
หนี้สินไม่หมุนเวียน					
รายได้รอการรับรู้ระยะยาว	956,746.36	1,584,564.19	0.71	1.32	
เงินทดรองราชการรับจากคลัง	600,000.00	600,000.00	0.45	0.50	
รวม	1,556,746.36	2,184,564.19	1.16	1.82	
รวมหนี้สิน	68,170,670.43	50,022,681.04	51.01	41.55	10
ส่วนทุน					
ทุน	112,483,495.17	112,483,495.17	84.17	93.42	
รายได้สูง/(ต่ำ)กว่าค่าใช้จ่ายสะสม	(47,015,555.29)	(42,106,453.33)	(35.18)	(34.97)	
รวมส่วนทุน	65,467,939.88	70,377,041.84	48.99	58.45	-10
รวมหนี้สินและส่วนทุน	133,638,610.31	120,399,722.88	100.00	100.00	

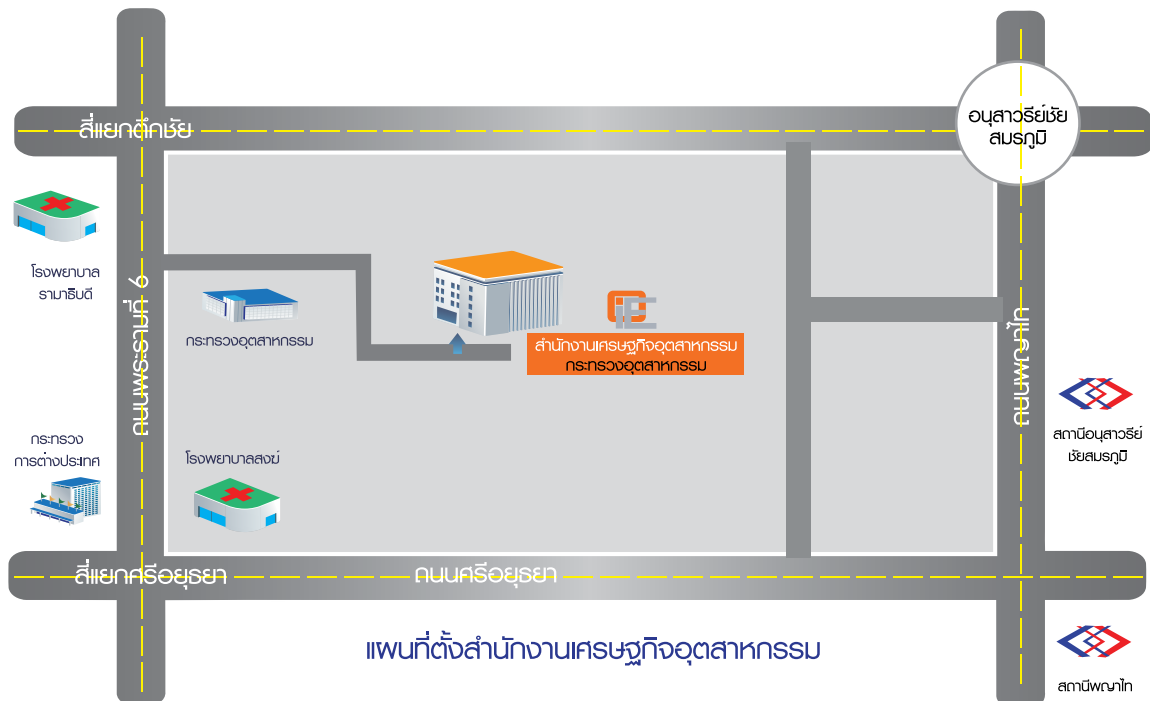
การวิเคราะห์ตามแนวดิ่งเปรียบเทียบประจำปี 2554 - 2555

1. สินทรัพย์ หนี้สินและทุน มีผลต่าง + - ประมาณ 10% อยู่ในเกณฑ์ปกติ
2. ลูกหนี้ระยะสั้นเพิ่มในอัตราสูง (เจ็ดแสนบาทเศษ) เนื่องจากจัดสัมมนาปลายปี 2 งาน
3. สินค้าและวัสดุคงคลังมีสัดส่วนน้อยไม่ถึง 0.1% และการดำเนินงานราบรื่น แต่ควรตรวจสอบพัสดุคงคลังเกินกว่า 3 ปี เพื่อบริหารจัดการต่อไป

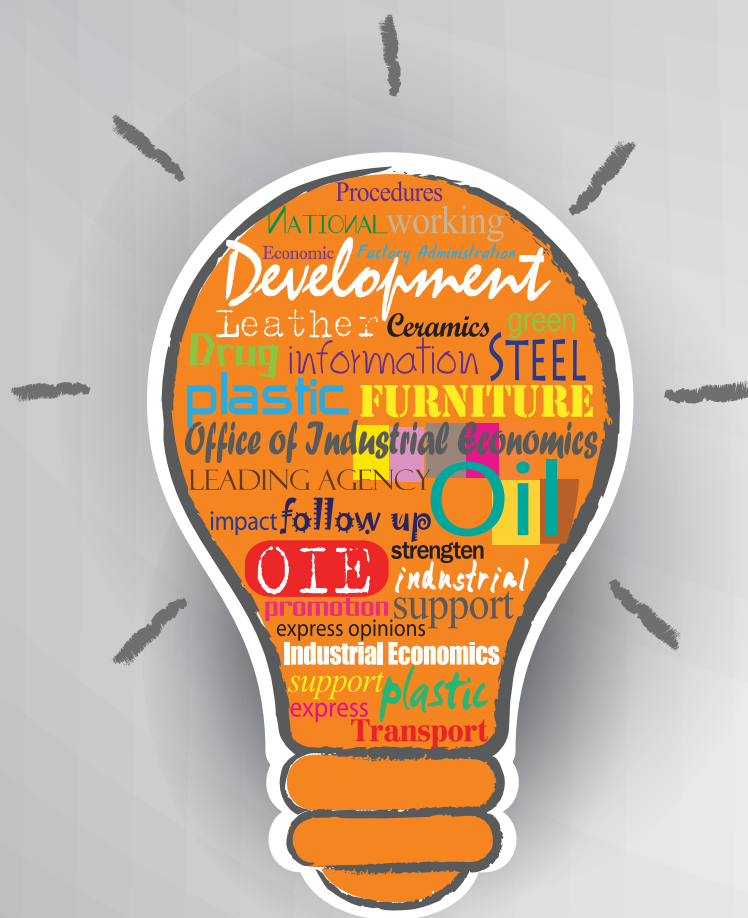

สำนักงาน
เศรษฐกิจอุตสาหกรรม | OFFICE
OF INDUSTRIAL ECONOMICS

สำนักงาน | OFFICE
เศรษฐกิจอุตสาหกรรม | OF INDUSTRIAL ECONOMICS
75/6 ถนนพระรัตนที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2202 4274, 0 2202 4284 โทรสาร 0 2644 7023
www.oie.go.th

สำนักงาน | OFFICE
เศรษฐกิจอุตสาหกรรม | OF INDUSTRIAL ECONOMICS

75/6 ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2202 4274, 0 2202 4284 โทรสาร 0 2644 7023
www.oie.go.th